

Размишления за живота

от Чарлз Суиндъл

том 4

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

(Коментар: Преведени от мен християнски книги и проповеди можете да намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Съдържание

	стр
1.Тишина – Пс. 46	5
2. За запазване и сила пред лицето на тероризма - Пс. 46	6
3. От безнадеждността до екстаза – Пс. 13	6
4. Вървенето сам през изпитанието – Пс. 13	7
5. Да гледаме към Бога - Пс. 13	8
6. Песен на нова надежда – Пс. 13	9
7. Божият стандарт за живеене - Пс. 15	10
8. Общуване с Бога – Пс. 15	11
9. Страните на почтеността – Пс. 15	11
10. Почтеност във взаимоотношенията - Пс. 15	12
11. В безопасност в Бога – Пс. 15	13
12. Оглушителна тишина - Пс. 19	13
13. Бог говори чрез Своето творение - Пс. 19	15
14. Бог не мълчи – Пс. 19	15
15. Несравнимото Божие Слово - Пс. 19	16
16. Да слушаме с отново настроени уши - Пс. 19	17
17. Тъжната песен на уплашените овце - Пс. 23	17
18. В грижата на Пастира - Пс. 23	18
19. Пастирът възстановява - Пс. 23	19
20. Пастирът предоставя изобилно - Пс. 23	20
21. Пастирът осигурява бъдещето - Пс. 23	21
22. Съветници на мир – Пр. 12, 14	22
23. Дълбоки води – Пр. 20	22

24. Три вида сърца – Пр. 12, 14	23
25. Още три вида сърца - Пр. 14, 16, 18, 19	24
26. Да избираме да благославяме – Пр. 16	25
27. Потиснат, несправедливо осъден, злепоставян - Пс. 26	25
28. Открит пред Господа – Пс. 26	26
29. Отношение на благодарност и признателност - Пс. 26	27
30. Да оставаме верни заедно - Пс. 26	26
31. Да чакаме търпеливо - Пс. 26	28
32. Най-опасната част – Пр. 15	29
33. Говорене, което наранява – Пр. 15	30
34. Отровни думи – Пр. 15, 22	30
35. Самореклама – Пр. 6	31
36. Не говорете – свързвайте се - Пр. 17	32
37. Замръзнал от страх - Пс. 27	32
38. Изправяне пред страха с възхвала - Пс. 27	33
39. Изправяне пред страха с песен на вяра - Пс. 27	34
40. Търсене на Божията помощ - Пс. 27	34
41. Позитивно връщане – Пр. 10	36
42. Мъдри думи – Пр. 15	36
43. Рани от приятел – Пр. 25	37
44. Инструмент за Бога - Пр. 10	38
45. Изберете веселието – Пр. 15	38
46. Живеейки под облака на вина – Пс. 32	39
47. От самоизмама до облекчение – Пс. 32	40
48. Горчивата цена на тайния грях – Пс. 32	41
49. Грехът изопачава истината – Пс. 32	42
50. Изповядай се и бъди изчистен – Пс. 32	42
51. Намерете доброто нещо - Пр. 17	43
52. Харесвате ли такава омраза? - Пр. 15	44
53. Храна за душата - Пр. 17	44
54. Кражбата на незадоволството - Пр. 16	45
55. Изборът е ваш - Том 4	46
56. Място на смущението - Пс. 42 и 43	46
57. Копнеж за Бога - Пс. 42	47
58. Помнете Божията вяност - Пс. 42	48
59. Намирайте утеха в природата - Пс. 42	49
60. Търсете Божията истина - Пс. 43	49
61. Бойното поле в мозъка - Пр. 6	50

62. План за чистота - Пр. 6	51
63. Причини да избягваме изкушението - Пр. 6	51
64. Трайни последствия - Пр. 6	52
65. Лоши стремежи - Пр. 6	53
66. Голям урок...от едно малко създание - Пр. 6	53
67. Бягайте от изкушението - Пр. 7	54
68. Човешка грешка - Пс. 46	55
69. Отговор на страха - Пс. 46	55
70. Бог е сред вас - Пс. 46	56
71. Престанете да се борите - Пс. 46	57
71. Утеха в Божията сила - Пс. 46	58
72. Подчинете пътищата си – Пр. 16	59
73. Изследвайте сърце си - Пр. 13	60
74. Награди по пътя - Пр. 13 - Том 4	61
75. Проблеми, създавани от хората - Пс. 54	62
76. Разглеждане на източника на проблема - Пс. 54	62
77. Оставете отмъщението на Бога – Пс. 54	63
78. Живейте спокойно в Божията вярност – Пс. 54	64
79. Божието избавление – Пс. 54	65
80. Страдащи, но не мълчаливо – Пр. 25	66
81. Здрава основа – Пр. 24	66
82. Богати взаимоотношения – Пр. 24	67
83. Започвайте от там, където сте – Пр. 24	68
84. Песен на спокойствие – Пс. 63	69
85. Най-дълбоката нужда – Пс. 63	69
86. Задоволство във възхвала – Пс. 63	70
87. Размишление и пеене – Пс. 63	71
88. Радвайте се в Бога – Пс. 63	72
89. Божието право – Пр. 9	73
90. Божията гледна точка – Пр. 10	73
91. Някои мисли за суверенитета – Пр. 21	74
92. Власт, дадена от Бога – Пр. 19	75
93. Да се подчиняваме на Бога, когато служим – Пр. 16	75
94. Ангелът Гавраил дойде от небето – Лука 1	76
95. Суверенен Отец, небесен Цар – Рим. 8	76
96. Удивлявайки се на всичко това – Лука 2	77
97. Поздравете превъплътеното божество – Мат. 1	78

98. Донесли Му тамян, злато и смирна – Мат. 2	78
99. Аз чух камбаните на Рождество – Фил. 2	79
100. Войната със злато – Пс 91	79
101. Божията предпазваща грижа – Пс 91	80
102. Какво прави Бог? – Пс 91	81
103. Искане на убежище в Бога – Пс 91	82
104. Тактическо предимство – Пс 91	82
105. Дарът на работата – Пр. 12	83
106. Да побеждаваме инерцията – Пр. 6	84
107. Голям разговор – Пр. 13, 21, 26	85

Тишина – Пс. 46

(Пс. 46; 131; Ис. 30:15-18; Марк 6:30-32)

Почти 22:00 часа, в неделя вечерта. На горния етаж децата заспват или вече похъркват (както би трябвало да бъде!). Освен някои шумове, идващи отвън – минаваща кола, лаещо куче, някои приглушени гласове в далечината – всичко е тихо откъм предната част на нашия дом. Това чудесно, толкова нужно присъствие дойде отново да ни посети – **тишината**. О, колко я обичам...и колко се нуждаем от нея.

Един от моите най-емоционални моменти на тишина се случи в Калифорния, когато вървах с един приятел по песъчливото крайбрежие на Кармел. *(Коментар: Можете да видите това място на https://en.wikipedia.org/wiki/Carmel-by-the-Sea,_California. Д.Пр.)*. Тишината на ранното утро беше нарушавана само от ритмичният шум на сърф в морето и на няколко чайки, летящи над главите ни. Тогава си помислих същото нещо, което си помислих и сега: „**Аз не бих могъл да бъда човекът, който трябва да бъда, без тези моменти на тишина.**“ Тишината и самотата са крайно необходима част от нашето задълбочаване, когато остаряваме. Или, както казваше един мъж, който, може би повече от всеки друг, помогна за оформянето на моя живот:

„**Ние няма да станем хора на Бога, без присъствието на самотата.**“

Тези думи ме преследват, когато попадна в капата на каторгата на препълнения със задачи ежедневен график...когато тръгна да се прибирам в края на седмицата у дома...или когато се опитвам да изпълня задължителните задачи за деня, точно като вас. Уви, ние се движим с твърде висока скорост и се опитваме с монотонна равномерност да компенсирате ниско продуктивното си бързане.

Както е казал Питър Маршал: „**Ние толкова бързаме, че мразим да не успеем да влезем още през първия сектор на въртящата се входна врата.**“

Да поговорим за замърсяването! Помислете си за натискът, който е принудена да понася нервната ни система, само за да оставаме живи: **Шум** (музика, говорене, смях, различни машини, приспособления, телефони и улично движение) от 6:00 до 24:00 часа. **Скорост** (движение на колите на близко разстояние една от друга със скорост 90 км/час, качване и слизане с колите от различни платформи, задължителни срокове за изпълнение на задачи и определени часове за делови срещи и съвещания), което ни прави да сме намръщени, а не усмихнати...това ни кара да си поглеждаме по-често часовниците, отколкото да поглеждаме към Господа. **Дейности** (съвещания, служби, вечери, официални обяди, закуски, срещи и клубове – всички те „нужни“ и „прекрасни“), **които имат своя начин за отправане на тишината като нежелан гост**. Несъмнено - някои неща са важни – всъщност, вечерята – но не и всяко нещо. Чуйте ме, ако вие и аз **наистина ценим тишината, ние трябва да отделим време за нея**. Когато я храним само с „остатъците“ от времето, останали от графици, **тя винаги ще е гладна**.

Сега, повярвайте ми, аз не съм по-добър от вас. Аз съм просто пряк и искрен с вас относно случващото се в живота ни, **което не може да бъде пренебрегвано повече, без да плащаме скъпа, твърде скъпа цена**. Аз съм бдителен, защото на нас ни е казано: „**Млъкнете** (или „**предайте се**“) **и знайте, че Аз съм Бог**“ (Пс. 46:10 NIV – мой превод). Аз съм извънредно загрижен ние да намаляваме скоростта, да млъкваме и да се смиряваме периодично в живота си, за да прекарваме време в тишина, самота, молитва, размисъл и за изследване на душата си. **О, колко голяма част от притесненията ни ще започнат да избледняват и да се смаляват**...колко незначителни и дребни ще започнат да ни изглеждат различията...колко огромен ще стане Бог и колко малки ще изглеждат тревогите ни! На тяхно място ще дойдат сигурност, мир

и увереност.

Това е имал предвид и пророк Исаия, когато е написал: „*И делото на праведността ще бъде мир, и служението на праведността, тишината и увереността – вечно. Тогава Моят народ ще живее в мирно селище и в безопасни жилища, в необезпокоявани места за почивка*“ (32:17–18 – мой превод).

Искате ли да научите нещо? **Онзи тих глас никога няма да крещи**. Методите на Бога не се променят, понеже ние сме толкова шумни и заети. **Той мечтае за вашето внимание, за вашето неразделено и пълно внимание**. Той иска да разговаря с вас в периодите на тишина (когато телевизора е изключен) за вашата нужда от разбиране, любов, състрадание, търпение, самоконтрол, спокоен дух, истинска смиреност...и мъдрост. **Но Той няма да тича, за да ви хване. Той ще чака и чака, докато накрая вие седнете тихо и слушате**.

За запазване и сила пред лицето на тероризма – Пс. 46

(Пс. 46: 10-11)

„**Престанете да се борите и знайте, че Аз съм Бог; Аз ще бъда възхваляван сред народите. Аз ще бъда възхваляван на земята.**“ *Господ на силите е с нас; Богът на Яков е нашата крепост*“ (мой превод).

О, Боже, както никога преди в това поколение, ние сме зависими от Теб, за да бъдем запазени и да имаме сила. Въпреки че планините се клатят, въпреки че мостове падат, въпреки че тунели се срутват, въпреки че кораби потъват, въпреки че ще има умрели хора, въпреки че ще има заплаха от война, въпреки че по това време ще има даже тероризъм и врагове може да има сред нас, **ние няма да се страхуваме**. Решимостта ни е твърда, защото нашето укритие се намира във вечния фундамент на живия Бог.

Молим се за родителите. **Силни и смели, нека те да стоят прави**. Нека те да поверят сърцата си на Теб, за да запазиш децата им, особено на бащите, които служат в армията. Молим се за любимите ни хора и за членовете на семействата ни, и за приятелите, които тъгуват за жертвите на терористични актове и в жестоката битка на бойното поле.

Молим се Ти да дадеш на лидерите на нашия народ и на техните съветници голяма смелост и мъдрост. Дай ни достатъчно доверие и увереност, за да вървим след тях. Нека нашата страна и нашия свят да остане обединен, докато врагът е атакуван и докато ние падаме на колене в смирено разкаяние пред Теб.

В процеса, в който Ти ни даваш победа, ние се молим Ти да очистиш народа ни. **Доведи ни пред Теб в смирено доверие и ни напомняй отново и отново, че Бог е нашето убежище и нашата сила, винаги налична помощ в беда**.

Ние се молим с вяра в името на Христос, нашият Победоносен Войн. Амин.

Виж и Пс. 46:1; 121:1-8; Мат. 10:28; Рим. 8:35-39; 1Тим. 2:1-4.

От безнадеждността до екстаза - Пс. 13

(Пс. 13:1-6)

Давид се бори с безнадеждност, която е станала много силна, вероятно подтиквайки го да напише песента, която днес знаем като Пс. 13. Не можем със сигурност да кажем конкретна причината за страданието на поета-цар. Но знаем, че в живота на Давид е имало период на мрачни дни, преди да бъде издигнат и поставен на царския трон на Израел. (*Коментар: Превел съм книгата „Давид“ от същия автор Ч. Суиндъл, в която подробно е изследван живота на Давид. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.*) **Бог го подготвял за тази огромна задача и използвал изпитанията, за да го превърне в зрял човек с вътрешна сила**. Може да ни помогне да видим това, ако прочетем 1Царе, където са описани обстоятелствата, които отвели Давид да напише тази песен. (Виж 1Ц.18:9–15, 28–29; 20:30–33.)

Давид току-що отрязал главата на Голиат. Поради това филистимците станали победен враг на Израел, а Давид станал най-прочутият (въпреки, че все още е бил млад) герой на Израел. По тази причина, хората пеели песни за негова възхвала, което възбудило завистта на цар Саул. **Как мразел той известността на Давид!** Вследствие на това Саул намразил толкова силно Давид, че си поставил за цел да го убие. Хармонията излиза от сцената, а на нейно място влиза безнадеждността.

Замислете се за това! От този момент нататък, Давид се превърнал в мишена на дяволският план на Саул. Въпреки че бил невинен пред Бога и бил верен към цар Саул, **Давид буквално бягал и се криел, за да не бъде убит, и живеел като преследван престъпник и беглец в пещерите на хълмистата област на Юдея в период на повече от 12 години. Представете си това!**

Преследван като дивеч от обладаният от зли духове и полудял Саул, понякога Давид трябва да е изпадал в съмнения и несигурност. Често пъти той е трябвало да разчита единствено на Господа в периодите на безнадеждност. **Представете си, помазаният избранник за цар, живее като звяр в пустинята, и се крие, за да остане жив.** (Това би лишило от илюзии всеки човек!) Аз мога да си представя как Давид се крие приведен зад някои гъсти храсти или се е скрил зад голяма скала в планината – мръсен и безнадежден, чудейки се, дали преследването някога ще свърши.

На фона на този декор, Пс. 13 придобива много смисъл. Подобно на много от „псалмите на плача“, това е песен, отправена към Бога, е и молитва, състояща се от шест стиха, които се издигат и стигат до върхна точка. Той започва в ямата на безнадеждността и завършва на планинските върхове на екстаза. Вижте как бих скицирал Давидовата песен на безнадеждността:

Давид лежи с лице на земята – фокусиран е в нещастieto си и се оплаква (13:1-2).

Фокусиран се е в дълбочината и тежестта на изпитанието.

Фокусиран се е в продължителността на изпитанието.

Давид е на колене – донася товара си при Господа и признава зависимостта си от Него (13:3-4).

Давид стои изправен на краката си – радва се и пее (13:5-6).

Вървенето сам през изпитанието – Пс. 13

(Пс. 13:1-2)

Пс. 13 започва там, където унилият човек прекарва по-голямата част от времето си: легнал на земята под тежестта на скръбта. В първата част на песента ние виждаме...

Давид лежащ с лице към земята

„Докога, О, Господи? Ще ме забравиш ли завинаги?“

Докога ще криеш лицето Си от мен?

Докога ще обмислям в душата си,

нещастен в сърцето си през целия ден?

Докога врагът ми ще бъде възвишаван над мен?“ (Пс. 13:1-2 – мой превод)

Отчаян от съкрушителните житейски изпитания, Давид се отдава **на четири обичайни и човешки начини за справяне с безнадеждността.** В тези два стиха той ни напомня за нас самите **и за четирите умствени пътища за избягване, по които често пъти тръгваме, когато сме под натиск:**

1. **Бог ме е забравил – завинаги.** Спомнете ли си последният път, когато се чувствахте изоставен? *„Докога, О, Господи? Ще ме забравиш ли завинаги?“* Понеже изпитанието продължавало толкова дълго, без надежда за облекчение, Давид накрая станал емоционално смазан под товара. Той се чудел, дали Бог го е изоставил.

2. **Бог не го е грижа за мен.** Това е равностойно на откровеното самосъжаление. *„Докога ще криеш лицето Си от мен?“* Това неизбежно придружава усещането за изоставеност, което лъже шепнешком: *„Бог просто е изгубил интерес. Той каза, че ще се грижи за мен и ще носи товарите ми, и ще повдига бремето ми, но това не се случва!“* (Не ви ли звучи познато това?) Божието Слово е болезнено прямо. **Колко често виждаме описанието на самите себе си, размишлявайки над страниците на Библията.**

3. **Ще се наложи аз сам да разреша проблемите.** Това е съмнение в Божийте обещания, намекващо, че на Него не можем да разчитаме. Думата на иврит, която тук е преведена като *„обмислям“*, означава *„да планирам“*. Давид започнал да планира начин за излизане от ситуацията, със собствени сили. Може би той е казал: *„Бог ми е дал разум и Той очаква от мен да го използвам. Бог помага на онези, които помагат на себе си!“*

Чакай! Вярно ли е това? Може би ще се изненадате, когато научите, че **Бог помага на онези, които помагат на себе си!** **никъде не среща в Библията.** Нека тук да спрем и да си припомним няколко от притчите на Соломон:

„Вярвай в Господа с цялото си сърце и не разчитай на собственото си разбиране. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще направи прави пътеките ти“ (Пр. 3:5–6 – мой превод).

„Възлагай делата си на Господа и твоите планове ще бъдат утвърдени“ (Пр. 16:3 – мой превод).

„Когато пътищата на човека са приятни на Господа, Той примирява с него и враговете му“ (Пр. 16:7 – мой превод).

„Жребият се хвърля в скута, но всяко негово решение е от Господа“ (Пр. 16:33 – мой превод).

Какво се случва, когато ние се опитваме да изработваме нещата според собствената си плът? **Случва се точно това, което се е случило и на Давид.** А какво е било то? Вижте в Пс. 13:2: *„нещастен в сърцето си през целия ден.“*

Нещастieto, мъката, напрежението, разочарованието и тревогата станали негови постоянни спътници. Такива са страничните продукти от дейностите „**направи си сам.**“ **Кога най-после ще се научим да оставяме бремето си на Господа и да Му позволяваме Той да изработи детайлите?**

4. *Аз се възмушвам от това изпитание!* Унизително е да бъдем стъпквани. Сега гордостта е наранена, поради което тя отмъщава: *Докога врагът ми ще бъде възвишаван над мен?*

Това не е ли обичайното оплакване? Отново ви напомням – това идва от гордостта. Всъщност тя казва, че аз имам правото да защита истината, **особено когато това се отнася за мой враг, който получава предимство над мен.** **Как само ние се борим, за да поддържаме гордостта си!** **Как мечтаем ние да бъдем оценени високо и хората да имам добро мнение за нас!** Налагало се Давид да научи, **че истината сама ще защити себе си.** Тя ще се появи като победител в определеното от Бога време.

Да гледаме към Бога – Пс. 13

(Пс. 13:3-4)

Когато четем Пс. 13 и разсъждаваме върху тази част от него, която описва Давид, лежащ с лице надолу на земята, съкрушен от тъга и безнадеждност, ние виждаме два практични области на приложение:

1. Тъкмо продължителността на изпитанието е тази, която започнала да изтощава Давид. Думата „докога“ се среща 4 пъти в 2 кратки стиха. Нека да запомним, че **Бог не само е проектирал дълбочината на нашите изпитания, но и тяхната продължителност.** Понякога четем думите на древният пророк Авакум 1:2. Той също питал: „*Докога?*“

2. В първите два стиха на Пс. 13 Давид се обръща против всеки и всяко нещо, освен против себе си. Това, което научавам от този факт е, **че когато аз се отивам да се справя с изпитанието по плътски начин, аз се обръщам против Бога, против моя враг или против моята ситуация, а не вместо това да попитам Господ на какво се опитва да ме научи в тази ситуация.** На какви чудесни уроци Бог иска да ни научи, само ако гордите ни сърца са готови да се стопят в пещта на изпитанието.

По средата на мъката и страданието си, Давид прави решаващ избор. Вместо да продължи по спускащата се надолу спирала на мъката, **той променя позата си.** Това ни отвежда до втората част на тази песен.

Давид е на колене

*„Погледни и отговори ми, О, Господи, Боже мой;
просвети очите ми или аз ще се плъзна в съня на смъртта,
и моят враг ще каже: `Аз го победих`,`
и противниците ми ще се зарадват, когато аз съм разклатен“* (Пс. 13:3-4 – мой превод)

Нещо се е случило с Давид между стихове 2 и 3 от неговия химн. Вероятно той се е вслушал в оплакванията си и е разбрал, **че това е самосъжаление.** **И аз съм правил това, а вие?** Може би той е направил пауза в композирането си и отново е прочел това, което току-що бил написал...и бил разтревожен от неверието, което започнало да изплува пред очите му. **Тук ние наблюдаваме истинска и видима промяна.** Сега той не лежи на земята. Безнадеждността му е започнала да се изпарява. Най-после **ние го намираме коленичил – мястото на победата.** Мисионерът-мъченик Джим Елиот (*Коментар: 1927-1956 – американски мисионер и борец за мир, убит в Еквадор с още 4 мисионери, по време на евангелизаторска мисия. Д.Пр.*) е написал: „**Светец, който напредва, коленичейки, никога не отстъпва.**“

Вижте колко здраво ст. 3 и 4 са свързани със ст. 1 и 2. Изглежда, че Давид се съвзема и пренасочва оплакванията си, когато говори на Господа за тях. Стават очевидни 3 промени.

Първо, вместо да счита, че Господ е заминал и е незаинтересован (13:1), сега Давид Го моли „*Погледни и отговори ми*“ (13:3). Не пропускайте да забележите, че в ст. 3 той казва: „*Боже мой!*“! Сега дистанцията е изчезнала в ума на Давид. Сега обликът му е напълно различен.

Второ, вместо безнадеждността и нещастieto, **които се превърнали в манталитет на разума му,** **поради опитите му сам да се справи със ситуацията,** сега той моли Господа: „*просвети очите ми.*“

Тук отново оригиналната дума на иврит, преведена като „просвети“ ни дава ясно разбиране, защото тя означава: „да накарам да свети, да блести.“ В Чис. 6:24-26 се случва същото нещо в благословия, която чуваме многократно: „*Господ да те благослови и да те опази; Господ да осияе с лицето Си върху теб и да бъде милостив към теб; Господ да издигне лицето Си над теб и да ти даде мир*“ (мой превод).

Лицето на Давид било загубило „блясъка си.“ Лицето му и по-точно – очите му станали твърди, плоски и нечувствителни. Той мечтаел Божият блясък да се отрази още веднъж в очите му – лицето му било посьрнано. Искам още веднъж да кажа, **че когото плътски се справяме с изпитанията, очите свидетелстват за този факт.** (*Коментар: „Гузен негонен бяса“ – нар. поговорка. Д.Пр.*) **Ние не можем да скрием това.** Цялото ни

лице става червено и сковано, липсва му „искрата и светлината,“ които преди са изявявали себе си от сърцата ни. **Когато изчезне вътрешната радост, изчезва и „блясъка“ от очите ни.**

Трето, вместо да се тревожи за възвишаването на своя враг (13:2), сега Давид умствено предоставя врага си на Бога и Му позволява да се погрижи за резултатите (13:3–4).

Забелязах, че тази очевидна промяна в Давид се случила, когато той решил да представи всичко пред Бога с молитва. Въпреки, че звучи като клише, **нашата гореща молитва все още е най-ефикасната смазка за намаляването на триенето от ежедневно стържене на безнадеждността.**

Песен на нова надежда – Пс. 13

(Пс. 13:5-6)

Когато песента на Давид – запазена за нас като Пс. 13 – достига до връхната си точка, позата на Давид още веднъж се променя.

Давид стои на краката си

„Но аз уповам в Твоята любяща доброта;

сърцето ми ще се радва в Твоето спасение.

Аз ще пея на Господа,

защото Той се отнесе щедро към мен“ (Пс. 13:5-6 – мой превод)

Първата дума в ст. 5 е „Но.“ Тази малка дума обикновено въвежда контраст при читателя. Все едно, че Давид казва: „За разлика от досегашните ми оплаквания и страхове, от нечувствителните ми очи и от гордото ми сърце... **Аз уповам!** Аз се доверявам!...Сърцето ми отново ще се радва!...Аз ще пея!“

Забелязвате ли възклицанието на неговата възхвала? Каква възхитителна промяна! Това звучи повече като онзи Давид, когото познаваме, нали? Не можем да се осмелим да подминем последния стих: *„защото Той се отнесе щедро към мен.“*

Колко показателен е този пример! **Прочетете го отново, а после спрете и се замислете.** Обстоятелствата, в които се е намирал Давид **не се били променили.** Саул продължавал да го преследва. Безплодните склонове на хълмовете на Юдея продължавали да са безплодни. Неговият глад, ако е бил гладен преди написването на псалма, продължил да мъчи стомаха му. Заобикалящите го обстоятелства не се променили, **но въпреки това, заключенията на Давид станали коренно противоположни в сравнение с първоначалните му мисли.** Защо? Защото **самият Давид се променил.** Бог се **отнесъл щедро** към него.

Така че, какво означава това за нас? Какво окуражение можем да извлечем от песента на Давид?

Как можем да подражаваме на Давид и да се издигаме над заобикалящите ни обстоятелства?

1. Трябва да разпознаем, **че Бог (а не заобикалящите ни обстоятелства)** използва изпитанията, **за да ни променя.** Бог иска да ни тренира, да ни формира. **Той използва стресиращите обстоятелства, причинени от зло, за да ни обогати, а не да ни унищожи.** Злините, причинявани ни от света, се превръщат в Негови инструменти. Правейки това, Той се отнася щедро към нас...дълбоко вътре в нас, където никой друг не може да види или да докосне.

Доказателството, че не сме научили най-основните и най-важни уроци, които Бог е планирал за нас в което и да е наше изпитание **е, докато ние не кажем** *„Той се отнесе щедро към мен.“*

Във великолепият Пс.119 Давид обявява същото заключение в ст. 71 и 75. Всъщност, той казва, че **такива изпитания са добри за нас!**

„Добре е за мен, че бях огорчен, за да мога да науча Твоите наредби“ (Пс. 119:71 – мой превод)

„Аз знам, О, Господи, че Твоите присъди са праведни и Ти справедливо си ме огорчил“ (Пс. 119:71 – мой превод)

Това е трябвало да научи и апостол Павел от неговия *„трън в плътта,“* както написал в 2Кор. 12:9:

„И Той ми каза: `Достатъчна ти е Моята благодат; защото силата се усъвършенства в немощта.` Заради това, аз с радост ще се хваля с моята немощ, за да обитава в мен силата на Христос” (мой превод).

Немощта не е симптом за смъртоносна болест. Тя е просто осезаемо доказателство за нашата човечност. Още по-добре казано, тя е платформата, върху която Бог извършва някоя от великолепните си дела. **Ако ежедневно стъргане на безнадеждността е започнало да ви обхваща с лепкавите си пръсти и да ви повлича надолу, нека да ви окуража по-добре за опознаете тази уникална песен на нова надежда.** Тя може да бъде не само утеха на душата ви; много е вероятно тя да повдигне лицето ви и да ви постави отново да стоите на краката си.

Божият стандарт за живеене – Пс. 15

(Пс. 15:1-5)

Бенджамин Франклин (*Коментар: 1706-1790, американски енциклопедист, писател, учен, изобретател на гръмоотвода и на други изобретения, държавник - един от бащите на САЩ, дипломат – бил е посланик на САЩ в Париж. За повече информация проверете в Интернет с името Benjamin Franklin. Д.Пр.*) веднъж нарекъл Пс. 15 „**Псалмът на джентълмена**.“ Според него **този псалм представя стандартът на живота, съобразявайки се който, джентълмена би трябвало да живее**. Колкото и възхитително да е това определение на Франклин, песента на Давид отива даже по-надълбоко – тя всъщност е „**Псалмът на християнина**.“ Той определя не толкова начинът, по който човек намира Господа, **а най-вече начинът, по който ние трябва да живеем след като Господ влезе в живота ни**. Иначе казано, Пс.15 не се занимава с начинът, по който човек става християнин, **а с начинът, според който християнинът трябва да живее честен и почтен живот**. Този псалм установява много от моралните и етични черти на характера, които Бог иска да се проявяват в ежедневието на децата Му, както в публичния, така и в личния им живот.

Никой не би трябвало да се изненадва, че ние живеем във времето на отслабваща почтеност. Спрете се за момент и си спомнете някои от по-известните примери:

Военнослужещи, намиращи се в задграничните ни посолства, въпреки че са отговорни за пазят конфиденциалните документи, продават нашите тайни за сексуално удоволствие.

Сексуалните скандали сред политиците станаха обичайни, даже сред онези от тях, които са защитници на „семейните ценности.“

Мъже и жени, управляващи най-големите финансови институции, мамят клиентите си и даже правителството на САЩ за собствените си финансови печалби. (Коментар: Замислете се за печално известните „официални зони“, които са ярка демонстрация на непочтеността, която не може да бъде скрита със смокиновия лист на елементарните оправдания. Д.Пр.)

Давже религиозният свят не се спаси от провала в областта на почтеността. Сексуалните скандали и злоупотребата с финансови средства на църквата поставиха синина от удар в окото на лицето на няколко популярни телевизионни евангелисти, което не може да не увреди репутацията на други евангелисти, работещи в медиите, въпреки че те маже да са напълно почтени. Когато облакът на подозрението надвисне над няколко прочути проповедници, даже малко известните проповедници са засегнати от сянката му.

Подобно на много от песните на Давид, **от поезията ние не можем да определим каква е причината те да бъдат написани**. Може би това преднамерено е така. Чрез **не споменаването** на свои лични детайли, **той ни позволява да възприемаме песните му като свои собствени**. Тогава неговите думи стават наши думи, когато ние плачем и тъгуваме, поради ежедневието стържено на отслабналата почтеност.

Отделно от конкретните тревоги на Давид, и нашите, има по-широкия библейски контекст, който придава истинска значимост на Пс. 15. **Нека да обясня**.

В момента, в който вярващият грешник дава сърцето си на Исус Христос, той обявява, че ще бъде получател на многобройни духовни благословии. **Те формират нашето вечно наследство, което никога не се променя**. Ние ставаме дете на Бога (Йоан1:12), осиновено завинаги в Неговото семейство (Рим. 8:14–17), подпечатано и гарантирано (Еф. 1:13), освободено от тъмнината в Божията любов (Кол. 1:13), член на свещенство (1Пет. 2:9) и т.н и т.н! **Тези неща никога не се променят, независимо от нашето живеене. Те стават наше постоянно наследство. По този начин, те представляват нашата непроменяема вечна позиция в очите на Бога**.

Но има и още нещо, което също е вярно: Ние имаме **временно общуване** с нашия Господ. След момента на спасението, детето на Бога има привилегията на живеенето под контрола на Светия Дух. Обратната **и по-малко известна страна** на това подреждане въвежда една възможност: вместо да прави това, вярващият може да избере да извършва грехове и да живее в енергията на собствената си плът и така да прекъсне временното си общуване, което е наше да го изискаме. Когато той или тя направи това, той/тя избира да отхвърли силата и благословието на Бога **и тогава веднага отпада от областта на общуването и отива в областта на духовното дисциплиниране**. Ще побързам да добавя, че тази трагична загуба на общуването **не е нужно да бъде разширявана**. **Ако вярващият изповяда греховете си (1Йоан 1:9) и започне да живее в зависимост от Светия Дух** (Гал. 5:16; Еф. 5:18), **временното общуване веднага ще бъде възстановено**.

Нека да кажа това по друг начин, просто за да бъде ясно. **Ако вие вярвате в Христос, вашата вечна съдба е гарантирана**, въпреки личните ви провали. Обаче вие можете да бъдете **отрязан** от изгодите на общуването **в този живот**. Вие можете да се извините, че не ядете на Божията празничната банкетна маса

на общуването и да изберете да ядете отпадъците на греха. И вие ще жънете последиците от вашите избори **в този живот**: недохранване, самота, тъга и съжаления...

Как всичко това е комбинирано заедно в Пс. 15? **Просто тази песен се занимава с нашето живеене в областта на временното общуване**. Всъщност, тя споменава някои от нещата, които ние би трябвало да правим в рамките на това общуване. Тя се занимава с онези дела на праведността, които са внушавани от Светия Дух, когато ние живеем в зависимост от нашия Бог. **Когато тези дела започнат да изчезват от живота ни, нашата почтеност е неизбежно отслабвана – и накрая, за нас доказателството за това отслабване е болката**.

Общуване с Бога – Пс. 15

(Пс. 15:1)

Ако прочетете внимателно Пс. 15, вие ще откриете в цялата песен всички неща, за които се говори в ст. 1. Този стих е важен с това, че той задава един въпрос, изискващ задълбочено мислене. **Това е въпросът за ежедневната преданост**. Отговорът на Давид оформя останалата част от този псалм. Тогава той стига до едно чудесно обещание.

Въпросът

Псалмът на Давид започва с въпрос, изискващ задълбочено мислене, който е оформен като метафора.

„О, Господи, кой може да обитаваш в Твоята шатра?

Кой може да живее на Твоя свят хълм? “ (15:1 – мой превод)

Псалмът е молитва, отправена към Бога, чието име на иврит се обозначава с 4 съгласни букви YHWH. (**Коментар**: Това е било направено умишлено, за да не може никой човек да произнесе името на святият Бог с нечистите си устни. Д.Пр.) Давид задава два въпроса, които изглеждат различни, но всъщност се нуждаят от един отговор. Юдейската лирика често използва едно граматично средство, наречено „**синонимен паралелизъм**“, в което две линии изразяват една и съща мисъл, използвайки различни думи или фрази. Буквално те казват: „YHWH, кой ще обитаваш в Твоята шатра? Кой ще живее на Твоята свята планина?“

Споменаването на „шатра“ и „святата планина“ са два символа на Божието присъствие – описателно изразяване на интимно общуване. По онова време храмът все още не е бил изграден; израелтяните са се покланяли пред Бога с палатка (скиния), голяма палаткова постройка. Ковчегът на завета се съхранявал в центъра на палатката, в Най-святото място (Светая светих) и там се намирала *shekinah* Божията слава. Казано с други думи, *shekinah* - Божията слава, представлявала Божието специално присъствие сред израелтяните, установявайки ги като народ, предпазвайки ги от зло и благославяйки тяхната вяроност.

Изразът „*Твоя свят хълм*“ (планина) припомня за събитието, описано в книгата Изход, когато Моисей се срещнал с Бога на планината Синай, за да получи Неговия Закон (Изх. 24:12-18). В онзи случай един пламтящ, нажежен облак покрил мястото на срещата. Изразът се отнася и за срещата в Йерусалим, бъдещият дом на храма, където Божието присъствие щяло да обитаваша и където всички хора били поканени да Му се покланят.

Давид попитал: „**Господи, какъв трябва да е видът на живота на човека, за да го поддържа и да се радва на интимно общуване с Теб?**“

Страните на почтеността – Пс. 15

(Пс. 15:2-5)

Пс. 15, песента на Давид, започва с въпрос, който ни призовава да се замислим дълбоко за житейския ни опит от общуването ни с Бога във **временната област** и за нашата ежедневна връзка с Него. **Давид иска да научи кои са характерните черти, които маркират човека, който е способен да се радва на необременено и лишено от морални задръжки свързване с всесилният Създател на вселената**. Вдъхновен от Светия Дух в писането си, Давид получил и после записал отговора на Господа.

Отговорът

„Този, който ходи с почтеност, който изработва справедливост и говори истина в сърцето си.

Този, който не злослови с езика си, нито върши зло на ближния си, нито е навикнал да укорява приятеля си

И в чийто очи осъденият е презрян, но почита онзи, който се страхува от Господа; който се заклева

в своя вреда и не се отмята;

Който не дава заем с лихва и нито взема подкуп против невинния.“ (15:2–5 – мой превод)

Отговорът на Давид описва няколко страни на същият скъпоценен камък, наречен почтеност (15:1). Той си представя човек, който „*ходи с почтеност*.“ Юдейската дума означава „да бъде солиден, плътен, монолитен, благоразумен, завършен.“ Вярващият, който е заинтересован от поддържането временното общуване, е внимателен относно начина, по който той/тя **живее**, къде той/тя **ходи** и какво той/тя **говори**. **“Солидният“ човек ходи в областта на истината, отказвайки да живее в лъжа.**

Ето няколко специфични характерни черти на почтеността, всяка от които заслужава нашето внимание:

1. „Който изработва справедливост.“ Това се отнася за онова, **което правим**. Справедливостта трябва да бъде навикът на нашия съзнателен живот. Нашите постъпки и отношения трябва да са честни и делата ни трябва да са безкомпромисни. (*Коментар: Т.е. да не правим нищо, заради което после можем да срамуваме. Д.Пр.*) Трябва да се подчиняваме на законите на държавата и да позволяваме на Божият Закон да ни ръководи във всяко наше решение. **Не „почти или донякъде“** да живеем морално, а да не даваме основание за никакъв упрек. Ако правим нещо по-малко от това, то ще отслабва нашата почтеност.

2. „Който говори истина в сърцето си.“ Това се отнася за онова, **което мислим**. Забележете, че истината, спомената тук е казана „*в сърцето*“ – манталитета (т.е. начина на мисленето), плановите и мотивите – това има предвид Давид. Изворът на тези неща (душата – Пр.23:7), **трябва да е здравата основа на истината, а не място за измама, на лъжи или на скрит замисъл!**

3. „Който не злослови с езика си.“ Тази и следващите 2 характерни черти са свързани с това, **което казваме**. Това описва човек, който обикаля и разпространява вредни слухове, изричайки отровни думи и увреждайки репутацията на други хора зад гърба им.

Това ми предоставя прекрасната възможност да задам един директен въпрос. **Това не описва ли вас самият?** Вие разпространявате ли клюки? Вътрешно радвате ли се, когато чувате или разпространявате „сочна новина“, която уврежда нечия репутация? **Интересно е, че в списъка на 7-те неща, които Бог мрази (Пр. 6:16–19), 3 от тях са свързани с езика.**

Преди няколко години на мен ми беше даден мъдър съвет относно употребата на моя език. Надявам се този съвет ще ви помогне така, както той помогна на мен. Преди да разпространим информация или коментар за някой друг, нека първо да я преведем през няколко етапа на одобрение. Ако на всеки от тях получите разрешение, тогава я разпространявайте без притеснение:

Етап 1: Дали това ви е казано конфиденциално? Ако отговорът е „Да“ – **не го разпространявайте.**

Етап 2: Вярно ли е? За да отговорите, може да се наложи да проучите.

Етап 3: Нужно ли е? Толкова често думите са безполезни.

Етап 4: Това добро ли е? Дали служи за някое почтено намерение?

А ето ви още един добър съвет: Ако някога ще е нужно да кажете „**Мразя да кажа това, но...**“ или „**Аз всъщност не би трябвало да кажа това, но...**“ - **тогава НЕ казвайте** това, което искахте да кажете! В това отношение малко са тези стихове в Библията, които са толкова красноречиви от Еф. 4:29. Вижте как този стих е написан в парафразата на Eugene Peterson:

„Внимавайте за пътя, по който вървите. Нека нищо отвратително или мръсно да не излиза от устата ви. Казвайте само това, което помага, всяка дума е дар“ Еф. 4:29 (MSG) – мой превод

Почтеност във взаимоотношенията – Пс. 15

(Пс. 15)

Пс. 15 на Давид изследва характерните черти на човека, който се наслаждава на общуване с Господа в живота си. Когато размишлявате над всяка от страните на шлифованият скъпоценният камък на почтеността, обърнете внимание **на нещата, които Господ подчертава във взаимоотношенията.**

Кой се наслаждава на общуване с Бога?

1. Който не върши зло на ближния си. Вярващият, който е изпълнен със Светия Дух, е верен и последователен – той не е променлив, безотговорен и капризен. Той преднамерено не създава затруднения на другите хора.

2. Който не е навикнал да укорява приятеля си. Юдейската дума, преведена като „укор“ са отнася за остро, срязващо и презрително говорене за другите, както зад гърба им, така и директно в лицето им. Когато други хора започнат да говорят по този начин, почтеният човек отказва и той да отговори по същия начин. В характерът му има **искреност**, но все пак има и **кротост** (Гал. 5:22–23).

3. В чийто очи осъденият е презрян. Тук думата „осъденият“ буквално означава „безотговорен,

осъден“, т.е. човек, който изобщо не се интересува от духовните неща. Истински вярващият човек със силна почтеност ще разпознае влиянието, което такъв човек може да има върху собственото му вървене с Господа и ще бъде предпазлив, дали да има близки отношения с такъв човек. „*Не се заблуждавайте. Лошата компания покварява добрия морал*“ (1 Кол. 15:33). Ако все пак бъде създадена близка връзка с такъв човек, нека тя да е с цел евангелизиране.

4. *Който почита онзи, който се страхува от Господа.* Както предишният израз, и този израз се отнася за нашия избор на приятели; **само че този израз е насочен към човек, с който трябва да общуваме.** Вярващият, който върви с Господа, притежава скала на ценностите, които са определени от библейските принципи. Понеже имаме склонността да ставаме подобни на хората, с които се събираме, ние се нуждаем от приятели-християни.

5. *Който се заклева в своя вреда и не се отмята.* Това означава, че ние изпълняваме това, което сме обещали **и даже държим на думата си, когато това е трудно да се осъществи.** Нашата дума трябва да бъде наше обвързване със задължение. Почтеният християнин/ка си е поставил/а за цел **да изпълнява задълженията си, даже когато това вече не е удобно...и даже – когато това причинява болка.**

6. *Който не дава заем с лихва.* Според Втор. 23:19-20 и Лев. 25:35-38, на юдеите било заповядано да не дават заем с лихва на беден юдейски брат. Юдеят трябвало да помага щедро и неегоистично. Вярващият в Христос, който предоставя своята финансова помощ на свой нуждаещ се брат в Христос трябва да прави същото без лихва – обичта трябва да бъде неговия единствен мотив. (Не е нужно да казвам, че **разпознаването на конкретния случай** задължително трябва да придружава любовта...или иначе ние ще имаме повече любов, отколкото пари!) Не всяка финансова нужда между вярващите, всъщност е „нужда.“ **Някои от нуждите са дължат на неразумно харчене.**

7. *„Нито взема подкуп против невинният.“* Моят тълковен речник дефинира подкупа като „**пари или услуга, предоставени или обещани на личност, заемащ доверена позиция, за да изопачи присъдата си или за да корумпира ръководството му.**“ Всички ние трябва да четем за това, което е известно с името „**гърговия с влияние.**“ *Даже Уол Стрийт (Коментар: На тази улица в Ню Йорк са разположени най-големите банки, застрахователни компании и борсите в САЩ, които практически пряко или косвено ръководят икономиката на целия Западен свят. Д.Пр.)* не е защитен от такива схеми. Поуката на псалмиста е ясна: **почтен човек не би се унижил да взема или да дава подкуп.**

В безопасност в Бога – Пс. 15

(Пс. 15:5)

Докато спасението е изцяло дело на Бога – безусловен ангажимент от Негова страна да запази онези хора, които Той е спасил (Йоан 10:28–29; Рим. 8:28–39; 2Тим. 1:12) – Той ни дава истински залог в поддържането на качеството на нашия духовен живот. Онези, които живеят почтено, получават нещо ценно заради тяхната вяроност.

Обещанието

„*Който прави тези неща, никога няма да бъде разклатен*“ (Пс. 15:5 – мой превод)

Юдейската дума, преведена като „*разклатен*“ е метафора, описваща огромна несигурност и опасно положение. Представете си прът, използван от двама мъже, за да носят нещо тежко, което се клати и люлее нагоре и надолу при всяка крачка. Това е описание с думи на нестабилността.

Онези хора, които поставят тези области от живота си под контрола на Светия Дух ще се радват на усещането на стабилност, въпреки клатушкащият се и хаотичен свят около тях. Те живеят стабилен, здрав и зависим живот. Те не се учудват, ако Бог е ядосан на тях, когато се случат лоши неща. Те не се съмняват в добротата на Бога, нито подозират, че Той отсъства в скръбните времена. Те не са подмятани нагоре-надолу от ветровете и вълните на обстоятелствата. **Тяхното мислене остава здраво закотвено в Божието Слово, на което те се подчиняват постоянно.**

Може би това е причината, поради която Бенджамин Франклин е считал, че такава личност е джентълмен. **И наистина, такъв вид хора са малко на брой.** Не е чудно, че не е лесно те да бъдат разклатени! **Почтеността подсилва живота със стомана.**

Оглушителна тишина – Пс. 19

(Пс. 19)

Някога чувствали ли сте се, че сте изцяло отстранен от познаването на Бога? **Все едно, че стоите на дълното на дълго стълбище и гледате нагоре, нали?** Светлината е изгасена и независимо, че вие чукате или викате за отговор, нищо не се случва. Не се чува никакъв отговор. Нито даже движение.

Вие не сте сам. Много души се борят в такъв момент с Божията тишина. И за да бъде положението още по-лошо, това състояние може да продължава с дни, даже месеци. **След някое нещастие жертвата изпълзва навън, вика и очаква незабавно незабавно облекчение...но то не идва.** Брачен партньор, който много години е бил тук, внезапно си взема багажа и заминава. Онзи, който е останал сам, за да приеме това, което изглежда безкрайни отговорности, се обръща към Бога и моли за Неговата намеса и за Неговото утешаващо уверение, за Неговото чудно обезпечение, **само за да бъде посрещнат от тишина.** **Ужасна тишина!** Равностойна по трудност е и продължителната болест. Изглежда, че нито една молитва не променя положението. Докато оглушителната тишина от небето продължа, страхът се увеличава и болката тук, долу, се увеличава.

Независимо дали вярвате или не, Пс. 19 – величава песен, която насочва вниманието ни към небето – има да каже нещо за тези мъчителни времена на тишина на земята. Поезията на този псалм на Давид естествено е разделен на 2 части с ясна разделителна линия по средата. Тя е толкова очевидна, че някои изследователи предполагат, че песента е била написана от двама души, всеки от които е подчертал различно нещо. **Но аз съм уверен, че Давид е написал цялата песен и че тази внезапна смяна на подчертаната тема е преднамерено направена.**

Разделителната линия се намира между ст. 6 и ст. 7. **Първата част (Пс. 19:1-6) се занимава със светът, който Бог е създал.** Тя по блестящ начин описва факта, че Неговата съзидателна работа изявява Неговата сила и Неговата слава. **Втората част (Пс. 19:7-13) се занимава с истината, която Бог е съобщил.** Тя описва някои от изгодите, произлизащи от Библията, **както и проникателността,** която Библията може да внесе в живота на човека. Песента завършва с молитва (Пс. 19:14). Композицията като цяло донесла толкова нужното облекчение на Давид по време на дългото мълчание на Господа и тя дава надежда на много поколения от хора, които са се напъргали през времето на гнета на небесната тишина. През цялата песен Давид ни напомня, че Господ не само е близо до Своите създания, но и че Той се грижи за нас.

Структурата на този псалм е следната:

Светът, който Бог е създал (19:1–6)

1. Общо описание (19:1–4)
 - а) Надежден и постоянен (19:1–2)
 - б) Мълчалив (19:3)
 - в) Всеобхватен (19:4)
2. Специфична илюстрация – Слънцето (19:4–6)
 - а) Описание на появяването му (19:4–5)
 - „шатър“ (палатка)
 - „младоженец“
 - „юнак“
 - б) Описание на дейността на слънцето (19:6)
 - „неговото изгряване“
 - „неговото обикаляне“
 - „неговата топлина“
2. Истината, която Бог е съобщил (19:7–13)
 - а) Неговото присъствие сред нас (19:7–9)
 - титли (дадени са 5)
 - характерни черти (дадени са 6)
 - изгоди (дадени са 4)
 - б) Неговата ценности за нас (19:10)
 - злато...чисто злато
 - мед – медена пита
 - в) Неговата работа вътре в нас (19:11–13)
 - предупреждаване
 - награждаване
 - проникателност
 - откриване

Бог говори чрез Своето творение – Пс. 19

(Пс. 19:1-6)

Давид е опаковал голям обем теология в малкото пространство на Пс. 19. За съжаление ние можем да разгледаме само най-същественото в тези 14 стиха, защото нито времето, нито пространството ни позволяват да разгледаме задълбочено всеки стих. Но аз ви призовавам да вземете структурата на този псалм и да го използвате като ръководство за ваше собствено лично изследване на тази великолепна композиция. Той е истински трезор на истина.

В продължение на 6 стиха Давид оглежда небето и посочва обширната вселена, в която се намира нашата малка планета, тази сфера, която ние наричаме „дълбокия космос.“

Светът, който Бог е сътворил

„Небесата разказват за славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му.

Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание.

Без говорене, без думи, без да се чуе глас там,

тяхната вест е излязла по цялата земя и думите им – до краищата на вселената.

В тях Той постави шатър за слънцето, което, излизайко като младоженец от стаята си, се радва като юнак да тича в пътя.

То излиза от единия край на небето и обикаля до другия му край; от топлината му нищо не се укрива.“ (19:1-6)

Давид прославя силата и величествеността на Бога, казвайки, че Той използва „небесата“ и техният „простор“, за да обяви Своето величие (19:1). След това поетът-цар ни напомня, че това обявяване е (1) **последователно** - „ден на ден...нощ на нощ“; (2) **мълчаливо** – „без говорене, без думи, без да се чуе глас там“; и (3) **универсално** – „по цялата земя...до краищата на вселената.“ Според тази песен, величествената Божия вселена съдържа едно послание. Всъщност, това е смело обявление! Независимо от времето през деня, от мястото където се намираме или от родния ни език, **ако погледнем нагоре, ние сме способни да „чуем“ Божието послание!** Ние имаме Създател, чиято сила надвишава властта на всички царе и правителства. **Понеже властта предполага отговорност, е логично ние да бъдем сигурни, че този върховен владетел ще изиска всеки човек да застане пред Него, за да бъде съден.**

Както е написал апостол Павел:

„Защото Божият гняв е открит от небето против всяко безбожие и неправедност на хората, което потиска истината в неправедност, понеже това, което е знаено за Бога, е очевидно вътре в тях; защото Бог го направи очевидно за тях. Понеже от сътворението на света, Неговата невидима същност, Неговата вечна сила и божествена природа са били ясно видими и са били разбираеми чрез това, което е било направено, за да бъдат те без извинение“ (Рим.1:18-20 – мой превод)

Схванахте ли това? Бог открива „Неговата вечна сила и божествена природа“ толкова ясно, че всеки човек е оставен „без извинение.“ **Не позволявайте на никой да ви казва, че Бог е скрил Себе си от света!** Всеки интелигентен човек живее във всеки миг, когато е буден, под влияние на постоянното напомняне за Божието присъствие, суверенитет и сила. Непреклонното неверие е причината човечеството да изпуска настоящето послание на Бога. Всеки човек, който се бори с мистерията на Божието мълчание – независимо дали това се случва, докато събира парчетата след нещастие или докато се възстановява след загубата на любим човек, или се опитва да намери нахлуване на надежда, за да продължи да живее след развод – **е нужно само да погледне нагоре. Бог говори!**

По-конкретно, **замислете се за символизма на слънцето в Пс. 19:4-6. Защото както неговото появяване, така и неговата дейност предоставят изобилна информация за всеки, който пита: „Има ли Бог?“** Никой друг, освен Бог може да създаде, да поддържа и да употребява такова небесно тяло, като слънцето. **Неговият размер, температура и отдалеченост от нас (благодарение на свършената филтрираща система на нашата атмосфера) ни предоставя точно правилното ниво на топлина и светлина.** (Коментар: Учените казват, че даже минимални отклонения от траекторията на слънцето или намаляване, или увеличаване на скоростта на неговото движение биха имали катастрофално отражение върху живота на земята. Кой друг освен Бог може да управлява всички сложни процеси в космоса, в природата и в целия ни живот? Д.Пр)

Бог не мълчи – Пс. 19

(Пс. 19:7-13)

Небесата може да обявяват Божията сила и слава, но те не обявяват Неговата воля или Неговия план и обещание за спасение. Бог съобщава тези чудесни истини **единствено чрез Неговото Слово** – живите

Писания, Библията. Във внезапна смяна на картината Давид преминава от общото доказателство за Божията съзидателна сила към недвусмисленото доказателство за Божието желание за взаимоотношение с хората.

Истината, която Бог е съобщил

7. „Законът Господен е свършен, възстановява душата; свидетелството Господно е вярно, прави мъдър простия;

8. предписанията Господни са прави, веселят сърцето; заповедите Господни са ясни, просвещават очите;

9. страхът от Господа е добродетел, пребъдва вечно; присъдите Господни са истини и са изцяло праведни;

10. те са по-желани от злато, да, повече от изобилие от чисто злато; по-сладки са от мед и от капките на медена пита;

11. освен това, чрез тях слугата Ти е предупреждаван; в спазването им има голяма награда.

12. Кой разпознава грешките си? Оправдай ме заради скритите провали.

13. Също въздържай слугата Си от самонадеяни грехове; нека те да не владеят над мен; тогава ще бъда безупречен и ще бъда оправдан заради голямо прегрешение. (Пс.19:7–13 – мой превод)

Забележете промяната от „Бог“ (19:1–6) към "Господ" (19:7–14). В първата част на псалма, Давид използва юдейската дума „El“, която е по-общото име на Бога и означава „Бог, могъщият, силният.“ Във втората част, обаче, Давид използва името на Бога, изобразявано чрез четирите съгласни букви YHWH, обичайно превеждани в Стария Завет като „Господ.“ Бог не е само могъща съзидателна сила; Той е личност, с която ние сме способни да имаме взаимоотношение. По този начин Давид включва в тази втора част на песента един по-персонален пример за Божието присъствие.

Вижте първо названията, които Бог дава на Словото Си: „закон, свидетелство, предписание, заповеди, присъдите.“ След това вижте характерните черти на Библията: „свършена, вярна, права, ясна, истина, праведна.“ После вижте ползите, които тя предоставя: „възстановява душата, прави мъдър простия, весели сърцето, просвещава очите.“ Това се нарича **ефективно съобщаване на нещо!** Никой не може да предложи друга книга или литературна творба, която може да свърши такава ефективна работа в живота на човечеството. **Въпреки, че Господ не ви говори с глас, Той не мълчи!** Той е казал – и продължава да казва – повече неща, отколкото ние можем да възприемем и за приложим в живота си.

Несравнимото Божие Слово – Пс. 19

(Пс. 19:10-13)

Когато разсъждава във второто част на Пс. 19 за влиянието на Божието написано съобщение, Давид е подтикнат да оцени полезността на Библията. Той използва две илюстрации за да направи сравнение:

1. **Злато...чисто злато** (19:10). Тъй като е цар на Израел, Давид знае цената на златото. Той е имал много злато! Както и сега, тогава златото е било считано за едно от най-ценните притежания. Властта на царя – неговата способност да управлява и да осъществява намеренията си – отчасти се измервала чрез количеството на златото в неговата съкровищница. Изразът „**чисто злато**“ си отнася за пречистеното злато, което се различава от недостатъчно пречистеното злато, от което се изработват бижута или монети. През цялата история на човечеството златото е било стопявано, за да се премахнат от него всички примеси, включително и други метали, които имат друга температурна точка на стопяване. В резултат от този процес се получава концентрирано, еднородно, нефалшифицирано злато във формата на златно кюлче.

2. „**Мед...медена пита**“ (19:10). Давид казва, че Божието Слово е по-сладко от най-възхитителните храни. Забележете, **че това не е просто мед, а мед, изтичащ от медена пита!** През голяма част от младежкия си живот Давид е живял в пустинята и се е научил как да оцелява в тези условия. Попитайте всеки сегашен специалист по оцеляването и той ще ви каже, че намирането на медена пита прилича на намирането на съкровище. Това са чисти калории в най-възхитителна форма. (Само представата за това, напълни устата му със слюнка.) Освен това, има още няколко метафори, които трябва да разгледаме:

- Медената пита е предоставена **чрез работата на някой друг**, а не от самите нас; пчелите все едно поставят меда в чинията ни.

- Това е природна храна, която не се нуждае от дълго време за храносмилане, преди да заработи. **Медът предоставя незабавна енергия.**

- Ароматът и вкусът на меда е несравним. Нищо не може да се сравни с голямо парче медна пита.

Мед – каква подходяща аналогия!

Прочетете последните метафори, мислейки си за Божието Слово. Чрез **усилията на друг**, ние имаме Библията. **Тя започва да работи веднага, щом влезе в нашата духовна система.** И никоя друга литературна творба даже не може да се доближи и сравнява с нейната уникалност.

Накрая, ст. 11-13 ни говорят за специалните начини, по които Божията истина работи вътре в нас. **Чрез Библията ние сме предупреждавани за злото и за потенциалните опасности.** Човекът, който наистина знае (и прилага в живота си) своята Библия, е предпазан от много грехове, просто защото той вярва в предупредителните сигнали на Бога. Освен това, библейските истини ни гарантират лична награда – „голяма награда.“ Нещо повече, библейските истини ни предоставят **проницателността – способността да различаваме правилното от неправилното.** Колкото и опростено да звучи, ето една от най-надеждните признаци на зрелостта, според Евр. 5:14: „*А твърдата храна е за зрелите, които чрез упражняване са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото.* (мой превод) (Коментар: Житейският ни опит ни показва, че достигането до пълнолетие не е гаранция, че даден човек е зрял. Д.Пр.)

Освен това Библията разкрива грешката, греха, самонадеяността и прегрешението на онези хора, които размишляват над страниците на Библията.

Да слушаме с отново настроени уши – Пс. 19

(Пс. 19:14)

Давид обобщава чувствата си в Пс. 19 с една кратка молитва. Всъщност, нейният кратък текст е най-често срещаният текст в книгата Псалми.

„*Нека думите на устата ми и размишленията на сърцето ми да бъдат приемливи в Твоите очи, О, Господи, канара моя и Избавителю мой.*“ (Пс. 19:14 – мой превод)

Въпреки че понякога Бог може да изглежда мълчалив, **проблемът не е**, че Той не контактува с нас – **проблемът е, че ние не Го чуваме.** Отдръпването ни от болката на живота може да ни е отделило от много от начините, чрез които Бог изразява обичта Си: чрез вътрешна трансформация на Светия Дух, чрез природата, чрез грижата ни за семейството и за приятелите ни и чрез възможностите да служим. Или пък ушите ни може да са запушени със самосъжаление. Или, поради колебливостта на вярата ни, ние може да отказваме да вярваме, че Бог се грижи или че Той продължава да демонстрира обичта Си.

Факт е, че Бог е разкрил Себе Си чрез цялото Си творение и чрез Библията. Не е нужно Той отново да говори. Той остава постоянно загрижен за Неговия свят за хората, които Той е създал. **Когато възприемем това като абсолютна истина, избирайки да вярваме, че Той не мълчи** (Коментар: Превел съм книгата „*Той е там и Той не мълчи*“ от бележитият пастор и автор **Франсис Шейфър**. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.), **нашите уши се настройват на вълната на Неговото постоянно комуникиране.** От собственият си опит аз знам, че това е вярно. Когато установя, че ставам **жертва на лъжата, че Бог мълчи**, аз веднага се обръщам към мястото, където със сигурност знам, че Бог говори - Неговата Библия. Аз отговарям на лъжата на заобикалящия ме свят **чрез вземането на истината.** Тогава ушите ми отново се настройват, за да чувам Божия глас и установявам, че Той комуникира **чрез много повече начини, отколкото аз можа да разбера.**

Приятелю, пред тази седмица чети Библията. Поискай да получиш Неговите благословии – не се съмнявай, че Той ще изпълни обещанията Си. „Думите на устата ви“ и „размишленията на сърцето ви“ ще възприемат нов образец на набожност и сила. Нещо повече, **Той вече няма да изглежда далече от вас или да ми се струва, че Той мълчи.**

Тъжната песен на уплашените овце – Пс. 23

(Пс. 23)

Забелязал съм, че са малко вътрешните битки, които са по-жестоки **от ежедневно стържене на несигурността.** Няма съмнение, че и вие сте се срещали с едно или с многото лица на несигурността, когато е трябвало да избирате къде да работите, или на тръгнете в нова посока в живота си, или да осъществите намерение, което е свързано с болка, с несигурност за работата си, финансовите проблеми, неочаквано препятствие във взаимоотношенията ви и десетки други объркани загадки, които не могат бързо или лесно да бъдат решени. **Точно за тези тъмни часове на несигурността Давид е написал песен, която ние знаем като Пс. 23.** Тази песен, композирана от бивш пастир, станала скъпа на хората във всяка ситуация в живота:

Войник в сражение, страхуващ се от нараняване или възможна смърт;

Опечалена вдовица, стояща пред пресен гроб, която се чуди как ще може да продължи да живее;

Виновен скитник, търсец прошка и посока в живота си;

Самотен чужденец, мечтаещ за любов и общуване;

Страдащ светия, лежащ в болнично легло;
 Мизерстващ и забравен човек;
 Потиснат и безработен човек;
 Затворник или преследван човек;
 Блуден син и сирак.

Всички ние сме понасяли ежедневното стържене на несигурността. Когато изпитанията на живота ни избутат до края на издръжливостта ни и сърцата ни са дълбоко разтревожени и уплашени, този чудесен „Псалм на овчарят“ предлага утеха и уверение, **особено на онези, на които им липсва сигурното усещане за постоянното присъствие на Бога.**

Поради известността на тази песен и на многото истини, които са скрити в нея, ние ще разгледаме аналогията на овцете, използвана за Божийте деца, темата за постоянната снабдяване, което получаваме от нашия Пастир-Господ и ще обясним всеки стих.

Нека да започнем с аналогията, която е в центъра на песента на Давид. Пс. 23 е тъжна песен на уплашени овце, в която те разсъждават за живота си със своя пастир и описват преживяванията си. Вижте някои от подобията между безпомощните овце и Божийте немощни деца:

1. **Овцете няма усет за посока.** За разлика от котките и кучетата, овцете могат лесно да се изгубят – даже когато се намират в познатата обстановка на собствената им територия. Така е и с вярващите – ние не можем да направляваме себе си. Ние сме длъжни изцяло да уповаваме на Божието Слово и на гласът на нашия Пастор-Спасител.

2. **Овцете са буквално беззащитни.** Повечето животни имат доста добри защитни средства: остри нокти; зъби; скорост; способност да се крият; добро обоняние; остро зрение и слух; голяма сила и скорост. А овцете са трмави, слаби и невежи; краката им са вретеновидни, имат малки копита и са окаяно бавни и даже са лишени от способността на ръмжат, когато са уплашени. Беззащитни! Единствената сигурна защита на овцете е вечно бдителният пастир. Същото е и с вярващите, които са увещавани да бъде силни „*6 Господа*“ (Еф. 6:10).

3. **Овцете са лесно плашливи.** Понеже са невежи и външният им вид не е впечатляващ, и са доста наясно за своята слабост, овцете са спокойни само в присъствието на техния пастир, включително и на неговите успокоителни песни през нощта. В Пс. 27:1 също се говори за такъв вид взаимоотношение с Пастир-Господ, каквото ние имаме с Бога.

4. **По природата си овцете са нечисти.** Други животни се лижат, стържат се и се търкалят в тревата, за да се почистят – но не и овцете. Те ще останат мръсни неограничено дълго време, освен ако пастирът не ги почисти. И ние също по природата си сме нечисти и мръсни. **Когато сме отделени от нежното почистване на Пастирът** (1Йоан 1:7-9), **ние ще оставаме постоянно мръсни.**

5. **Овцете не могат да намират храна и вода.** За разлика от повечето животни, които имат остро обоняние, овцете зависят изцяло от своя пастир. Ако бъдат оставени без надзор, овцете ще ядат отровни треви и ще умрат – и когато една от тях прави това, другите ѝ подражават. Отново, като Божий деца, ние сме също толкова зависими.

6. **Вълната на овцете не им принадлежи.** Въпреки, че овцете произвеждат вълна, тя принадлежи на техния пастир. **Цялата духовна продукция в живота на християнина принадлежи на Господа.** Господ, чрез Светия Дух, се грижи за цялата такава продукция. Вие виждате, че във всеки случай ние наистина сме „*Негов народ и овце на пасбището Му*“ (Пс. 100:3).

В грижата на Пастира – Пс. 23

(Пс. 23:1-2)

Подобно на много други песни в Библията, Пс. 23 излага своята тема в първия стих и просто я потвърждава в останалата част на песента. В този псалм важната тема е следната: **Понеже Господ е моят Пастир, аз няма да съм лишен от нищо! Нито една несигурност не трябва да ме плаши.**

Темата на Пс.23 е изложена чрез следния балансиран начин:

Защо няма да ми липсва почивка или снабдяване? **Защото** Той ме е поставил да лежа в зелени пасища.

Защо няма да ми липсва мир? **Защото** Той ме води покрай тихи води.

Защо няма да ми липсва възстановяване и окуражение, когато съм немощен, провален или паднал?

Защото Той възстановява душата ми.

Защо няма да ми липсва водачество и общуване? **Защото** Той ме води по пътеките на праведността.

Защо няма да ми липсва смелост, когато пътят ми е тъмен? **Защото** даже когато вървя през долината на смъртта, аз няма да се страхувам от зло.

Защо няма да ми липсва другар? **Защото** Ти си с мен.

Защо няма да ми липсва постоянна утеха? **Защото** Твоят тояга и твоят жезъл, те ме утешават.

Защо няма да ми липсва сигурност и почит? **Защото** Ти си приготвил маса пред мен в присъствието на враговете ми.

Защо няма да ми липсва сила? **Защото** Ти си помазал с миро главата ми.

Защо няма да ми липсва изобилие? **Защото** чашата ми прелива.

Защо няма да ми липсва Божието постоянно присъствие? **Защото** е сигурно, че доброта и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми.

Защо няма да ми липсва сигурност? **Защото** ще живея вечно в Божият дом.

Стих 1

Стих 1 установява темата на песента. Но засега аз ще привлека вниманието ви към две неща в това изречение:

1. **Давид нарича Бога с името Господ.** Това име на Бога се основава на юдейският глагол „аз съм“ и произлиза от начинът, чрез който Бог се представил пред Моисей. Бог казал: „**Аз съм, Който съм.**“ и „**Така ще кажеш на израелтяните – Онзи, Който съм, ме изпрати при вас**“ (Изх. 3:14). Идеята е, че Господ е Същество, което съществува в самия себе си, Бог е, който вечно съществува, за разлика от всички онези, които не съществуват.

2. **Давид нарича Господ „Пастир мой.“** За Давид (за овцете), Бог е бил негов личен Пастир. Не просто Пастирът на огромното стадо на цялото човечество, **а Пастирът, който го нарича по име и се грижи за него като отделна личност.**

Стих 2

След като е установил темата, композиторият започва да описва с думи една картина. Започва с картината на овце, за които се грижи пастир. Казвали са ми, че овцете, понеже са глупави животни, често се плашат и започнат да тичат хаотично, стъпквайки се една друга, бягайки от нещо, което ги е изплашило. В такъв случай пастирът се намесва, хващайки овцата (*Коментар: Често пъти с жезъла си, с който хваща бягащата овца за един задните ѝ крака. Д.Пр.*) и внимателно, но категорично я принуждава да легне на земята и да пасе спокойно тревата около нея. Давид си спомня за такъв случай, когато пише „**Той ме кара ме да легна долу**“ (мой превод).

В нашата трескава, забързана и измъчена епоха, в която лекарствата против главоболие и за успокояване станаха най-продаваните стоки, ние понякога трябва насила да бъдем заставени от нашия Пастир-Спасител да легнем долу. Когато нахлува в нашия хаотичен свят, Той трябва често насила да ни накара да си починем. Ако това се е случило – благодарете – пасбищата са зелени!

Този стих завършва с друга приятна картина: „**При тихи води ме отвежда.**“ Вгледайте се във фразата. Буквално тя се отнася за води, които са спокойни. Мислено си представете тази картина. Овцете са изморени и изтощени. Те се нуждаят от дълго и освежително пиене от близък бързо течащ поток. Но овцете инстинктивно се страхуват от бързо течащата вода. Може би си мислят, че ако водата влезе в дебелимата им вълнена козина, те ще станат твърде тежки и ще потънат под повърхността на потока. Поради това, въпреки че са уморени и им е горещо в яркия слънчев ден, жадните овце само ще стоят и ще гледат бързо течащата вода, но никога няма да пият. Несигурността ги предпазва от нужното освежаване. А Пастирът ги отвежда при тихи води, където те могат да пият, без да се страхуват.

Пастирът възстановява – Пс. 23

(Пс. 23:3-4)

Тъй като е бил бивш пастир, който се грижел за стада в пустинята, авторът на Пс. 23 е разбирал природата на овцете, включително и лошият им навик да се скитат. Когато една овца е привлечена от туфа трева, далече от стадото, тя отива там и след нея тръгват още няколко други скитащи овце. Скоро след това се свечерява. В тъмнината има дебнещи гладни вълци, четирикраки убийци, които търсят овче месо за вечеря! Пастирът преброява овцете си, извиквайки имената им.

Стих 3

В песента се казва: „**Той възстановява душата ми.**“ (мой превод). Това е възстановяване. То приблизително се свързва с идеята за **покаянието** – „**поярната точка**“ – само че тук то не се извършва от овцете, а от Пастирът. Когато разбира, че липсва една скитаща овца, пастирът отива да „възстанови“ или „върне“ този скитащ член на стадото му, викайки името ѝ и очаквайки да чуе в отговор блеенето ѝ, някъде в пустинята. Тази скитаща овца е възстановявана към сдружението с пастира и стадото **въпреки** самата нея.

Понякога някое младо шиле си създава навика да се скита. Отново и отново се налага пастирът да

излиза от кошарата и да намира скитащото се агне. Когато това започне да се случва твърде често, при поредният случай пастирът вдига агнето, залутано сред магарешките бодили и кактусите, хваща го здраво и внезапно счупва един от предните му крака. После поставя една пръчка дърво като шина на счупения крак, а после носи агнето на раменете си. **В добрият случай, през периода на възстановяването овцата се научава да не скита и да бъде изцяло зависима от нейния пастир.**

В края си, стих 3 обещава напътствие. Вижте тази последна част. Тя буквално означава: „*Той ме води в прави пътеки, заради името Си.*“ Юдейският пастир е бил майстор в намирането на правилните пътеки. Много пътни знаци и пътеки са разпръснати по скалистия терен. Някои от пътеките са били направени от скитащи зверове; други – от грабителни, дебнещи в засада. Вятърът също маркирал своята едва доловима пътека в пясъка. За неопитните, мъгляво виждащи очи на овцете, всички тези пътеки си приличат – като истински пътеки. **Но те водят към никъде.** (Коментар: „*Няма попътен вятър за кораб, който не знае към кое пристанище пътува.*“ – поговорка. Д.Пр.) Овцете са мъдри да вървят след техния пастир, който винаги ги води по „правата пътека.“ В края на краищата, залогът е бил репутацията на пастира: „*заради името Си.*“

Стих 4

В следващата част на Псалм 23 тонът се сменя, но не и Пастирът! От свежите и плодородни склонове и бълбукащите ручей в стихове 2 и 3, ние веднага сме хвърлени долу в „*долината на сянката на смъртта*“ (мой превод), буквално преведена като „*долината на дълбоката тъмнина.*“ Как това се свързва с казаното в ст. 3? Ние виждаме, че ст.3 обещава, че нашият Пастир-Спасител ни води в „*прави пътеки.*“ Стих 4 просто казва, че една от тези пътеки, криволичейки води стръмно към долината долу. Има причина за това.

През пролетта овцете пасат лениво в долините, но когато лятното слънце започне да стопява снега по високите планини, пастирът води стадото си към по-добри пасбища в горната част на планината. Това пътуване неизбежно включва някои опасни пътеки, пълни с несигурност и страшни гледки. Пътят е тъмен, непознат и труден. Периодично дърветата скриват слънчевата светлина и има навити на спирала змии, които хапят, както и гладни вълци, дебнещи в сенките. Но овцете, вървящи зад своя пастир са защитени, защото пастирът е близо и ги води, знаейки добре пътя. Давид познава тази сцена така, както диригента на оркестъра знае партитурата на музиката. Древният пастир, който бил направен цар, умствено се връща към годините на юношеството си, когато пасял стадото на баща си и си представил, че самият той е овца: „*Въпреки че вървя през долината на дълбоката тъмнина...*“ (мой превод)

Като Божий овце, понякога ние сме отвеждани от Него в долината на тъмнината, където има страх, опасност, несигурност и неочаквани неща...даже смърт. **Той знае, че единственият начин ние да стигнем до по-високите места на християнското преживяване и зрялост не е теренът на благоденствието, а е училищната стая на страданието.** Преминавайки през онези тъмни, тесни, притесняващи и неудобни долини на трудностите, **ние научаваме много неща!** Ние запазваме смелостта си, просто защото Пастирът ни води по пътя. Може би авторът е имал това предвид, когато ни призовава да държим „*фокусирани очите си в Исус...Да признавате Него...за да не се уморявате и да станете малодушни*“ (Евр. 12:2–3 – мой превод).

Вижте, че псалмистът казва, че защото „*Ти (Господ) си с мен,*“ Давид няма да се уплаши. **Отбележи това, приятелю.** **Няма нито едно преживяване, няма нито една долина (колкото и страшна и несигурна да е тя) през която ние ще трябва да вървим сами.**

Забележете това, което дава спокойствие на Давид. Той си спомня инструментите, които е употребявал, когато е бил пастир – тоягата и жезъла. Тоягата на пастира е била символ на силата му. Всъщност това била дебела дъбова тояга, (като сегашната бейзболна бухалка Д.Пр.) с дължина 70-80 см. Тя била използвана, за да защитава стадото от зверовете. Горната част на тоягата била кръгла, обикновено издялана от възлеста част на дъб, в която пастирът забивал остри метални парчета (за да заприлича на боздуган. Д.Пр.) С тази тежка тояга можело лесно да бъде убит лъв, мечка или як крадец, заплашващ безопасността на овцете.

Овчарският жезъл е бил неговата гега и горният ѝ край бил огънат като кука, с която той можел да закачи заден крак на овцата и да я извлече от храстите край пътеката, където тя се е напъхала или от дупката, в която е паднала. Пастирът използвал жезъла си, за да удря високата трева и така да прогонва змиите и дивите зверове. Подобно на тоягата, жезълът е символна силата и здравината на пастира. **Овцете получават утеха в силата на техния пастир.**

Пастирът предоставя изобилно – Пс. 23

(Пс. 23:5)

Когато песента на Давид приближава да свърши, той внезапно изоставя аналогията, за да размишлява за собствения си живот с Бога, както като обикновен човек, който се нуждае от Спасител, така и като цар,

който се нужда е от напътствие.

Стих 5

Никоя овца, никога не е яла буквално на „трапеза“,“ приготвена за нея. Внезапно ние сме пренесени от зелените пасбища, от долината и от скалистите планински върхове при „трапеза“ в присъствие на враговете. Въпреки, че обстановката е променена, Давид продължава да мисли за аналогията. Обичайният живот на пастира с неговото стадо ще ни помогне да разберем. Трябва да благодарим на Чарлз Слеминг за неговата помощ за този стих. Той е написал прекрасна книга за живота на пастирите в Близкия Изток.

В този случай той ни разказва за пастир, който отива на ново пасбище, където планира да пасе стадото му. Пристигайки там, пастирът не оставя овцете просто да пасат; той проверява, дали има змии, които живеят в дупки в земята. Те често излизат от дупките си и хапят пасящите овце за носовете им. Понякога това ухапване води до възпаление и даже до смърт на ухапаната овца.

Знаейки за тази опасност, пастирът не позволява на овцете да пасат, докато не инспектира новото пасбище. Той го обикаля старателно, търсейки малки дупки в земята. Когато ги открие, той изважда бутилка, закрепена на пояса му, смачква тревата край дупката и излива гъсто масло от бутилката в горната част на дупката. Преди да въведе овцете в ново зелено пасбище, той поръсва с масло главата на всяка овца - по този начин той ги „помазва“,“ трийки главите им с масло. Когато змиите под земята усетят присъствието на овцете и се опитат да ги нападнат от дупките си, те не могат да направят това. Гладките им люспести тела не могат да излязат през хлъзгавия отвор на дупката и така се превръщат в затворници вътре в домовете си. Маслото, с което са поръсени главите на овцете, също има отблъскващо въздействие върху змиите, така че ако все пак змията успее да изпъзми от дупката, мирзмата ги отблъсква надалече. По този начин, съвсем буквално, чрез намазването с масло за змийските дупки, пастирът подготвял трапеза – ливадата – и овцете могат да пасат в самото присъствие на врага.

Не трябва да се осмеляваме да пренебрегнем фразата „чашата ми прелива.“ Това се отнася не за масло, а за вода. Отново, Давид си припомня живота си в пустинята, когато е осигурявал кладенец със студена вода за стадото си. Там, където нямало потоци, пастирът уталожвал жаждата на стадото си край кладенец – твърде рядко срещани в пустинята. Някои от тях били дълбоки – на дълбочина до 30 м под земята. (Коментар: Запитайте се как тогавашните хора са успявали да изкопаят толкова дълбоки кладенци с тогавашните технологии. Д.Пр.) За да извади водата, пастирът използвал дълго въже с кожена кофа накрая. Понеже вместимостта на кофата била около 4 литра и трябвало да се изважда ръчно, после водата се изливала в каменно корито край кладенеца, процесът бил продължителен и труден. Ако в стадото имало 100 овце, пастирът трябвало да работи поне 2 часа и повече, за да напои добре овцете си. Само милостив и грижовен пастир задоволявал достатъчно жадните овце с вода от преливащо каменно корито.

Колко преизобилно си снабдява Отец! Каква щедрост! Какво изобилие! Еф. 3:20 описва нашият Пастир-Бог като Един, който прави „несравнимо повече, отколкото ние искаме или мислим.“ Не само толкова, колкото сме поискали, а още много повече!

Харесва ми начинът, по който Хадън Робинсън е изразил тази мисъл: „С Него телето е охранено теле; наметката е най-добрата наметка; радостта е неопикуема; а мирът надминава всякакво разбиране. В Божията доброта няма никакво нежелание. Той не мери добротата Си чрез броене на капките като аптекар, който изпълнява рецепта. Снабдяването Му идва при нас като наводнение. Ако само можехме да разпознаем щедрото изобилие на Неговите дарове, каква промяна щеше да направи това в живота ни! Ако всяко ядене бъде приемано като дар от Неговата ръка, то щеше почти да се превърне в причастие.“

Нека Бог да ни дава свежо разпознаване на преливащото изобилие, което Той предоставя. Наистина, чашата ни прелива. **Свръх изобилна благодат!**

Пастирът осигурява бъдещето – Пс. 23

(Пс. 23:6)

Докато завършва песента си за овцете, след като е разсъждавал за вярната грижа на Господа в този живот, след това Давид размишлява за бъдещето си.

Стих 6

В книгата си „Псалмът на пастира“, В. Б. Майер описва „добротата и загрижеността“ като наш „звезден ескорт.“ Друг коментатор предполага, че „добротата и загрижеността“ са „овчарските кучета на Бога“, които винаги са близо до Неговото стадо, винаги душат по петите ни, винаги са до нас. Може би това е подходяща аналогия, особено когато си представяме, че те вървят след нас.

Тъй като имаме склонността „да скитаме и да изоставяме Бога, който обичаме“, Той изпраща верните

си спътници да вървят след нас – добротата и милостта – доброжелателство и загриженост. Нашият Бог се отнася с нас толкова доброжелателно, толкова благосклонно. **Колко огромна е разликата между Бога и човека!** Нека човека да продължава да търси непокорна и своенравна душа и там често има горчивина и отмъщение, и нетърпение в стъпките на такъв човек, особено ако търсенето е продължително. **Но в Бог има доброта и загриженост.**

Аз съм убеден, че една от причините, поради които блудният син „*дойде на себе си*“ (Лука 15:17) и най-накрая се върна у дома, е **била добротата на неговия баща. Нито един магнит не може да се сравни с притегателната сила на истинската любов.** Любовта е върнала обратно повече скитници и е смекчила по-корави сърца, отколкото този свят някога ще научи. Следователно е подходящо, че вие и аз сме следвани през всичките дни на живота си от доброта и загриженост. **Бог знае кое нещо ще свърши най-добрата работата!** Колко разнообразни са методите на Господа!

Запиши си, приятелю, че **Бог знае как да се справя с децата Си.** По-конкретно, **Той знае как да се справи с теб.** Неговите методи вървят след теб през всичките дни на живота ти. **А обстоятелствата, в които живееш, са част от Неговия план за теб!**

Тази прекрасна песен завършва с една позната и утешаваща мисъл: „*Аз ще живея завинаги в дома Господен.*“ Тук псалмистът няма предвид толкова „*дома*“, колкото **Личността.** Забележете, че Пс. 23 започва и завършва с „Господ.“ Давид бленува да бъде в дома на своя Господ, защото тогава ще бъде в присъствието на Господа.

Вие разбирате, че интимната цел на сърцето на Давид е била, вечно да има лично общуване с неговия Господ. Вместо смътна несигурност, той е имал увереност. **Ние, християните, ще се наслаждаваме на непрестанното общуване с Бога, в мигът в който издишаме последния си дъх.** Какво уверение!

Точно това е обещал Исус Христос на онези, които вярват в Него...не само „**Надявам се, че ще е така**“, а „**Аз знам!**“ В Него ние наистина имаме всичко, което ни е нужно.

Съветници на мир - Пр. 12, 14

(Пр. 12:25; 14:13-14)

Важна причина за смъртността в нашия свят са проблемите със сърцето. Нямам предвид сърдечният удар или сърдечната недостатъчност, или другите сърдечни заболявания. Имам предвид това, че почти всеки човек е принуден да понася ежедневният натиск на разтревоженото сърце, което често се изяснява като **дълбоко вкоренено безпокойство и начален стадий на униние и безрадостност.** Все повече и повече хора имат безмилостно вътрешно кипене, изразяващо се с недоволство, несигурност, нестабилност, съмнение, неспокойствие и притеснение. Едно от лекарствата за разтревоженото сърце е добър приятел, който може да предложи мъдър съвет.

Соломон е разбирал колко ценно е общуването, когато житейските изпитания започнат да вземат тяхната емоционална такса. Когато започнем да се самосъжаляваме, тогава не съобразяващите се с Бога решения ни се струват по-привлекателни и бунтовниците излиза от скривалището си. Мъдрецът предупреждава, че измамата е в сърцата им те ни съветват да извършим зло, като решение на житейските борби. **Вместо да слушаме такива хора, мъдрецът ни призовава да търсим „съветници на мир.“** Обаче, **в смисълът на думата „мир“ има нещо много повече** от „липса на безредие или тревожни мисли.“ Юдейската дума „шалом“, преведана като „мир“ **комбинира представите за мир, преуспяване, богатство, здраве, завършеност, сигурност и – най-важното – почивка в суверенната грижа на Бога. Тази дума описва Божието царство.** Това е върховната надежда на евреите, които с надежда очакват наличието на шалом **ЕДИНСТВЕНО чрез управлението на Месия.**

Според Соломон, ние трябва да търсим такива наши съветници, които мислят и говорят в хармония с Божия ум. Тези хора не само предлагат агитация или ни развеселяват с хумор. Вместо това, тези хора на Бога предлагат надежда и окуражават да имаме съобразени с Бога реакции на житейските борби. Най-накрая, **ако ние последваме техния съвет, радостта ще измести безпокойството и унинието.**

Дълбоки води – Пр. 20

(Пр. 20:5)

Този, който е нарекъл нашата епоха „Епохата на аспирина,“ не е бил далече от истината. Ние живеем във време, в което огромен брой от населението на света използва лекарства за да облекчи сърдечните

заболявания, голяма част от които са свързани със стреса. Според една статия от 2007, рецептите за лекуване на депресията са се увеличили с 30% в периода от 1966 до 2007, **предписани на пациенти без никаква психиатрична диагноза**. Но за тълпите, които търсят вътрешен мир, медицината не може напълно да премахне дълбоката емоционална болка на разтревоженото сърце. За това са нужни приятел, който е страдал от нашите проблеми или скъпоценните малцина от нас, които даже са наясно с борбите на другите хора.

Важността да бъдем чувствителни към нуждите на хората около нас едва ли може да бъде преувеличена. Даже ако нямате добри познания за Библията, вие трябва да разбирате, че **Бог може да ви използва резултатно като съветник, приятел и заинтересован слушател**, **просто защото вие познавате Господ Исус Христос!** Естествено, колкото по-задълбочено е знанието ви за Библията, толкова по-остра ще е вашата проникателност и по-мъдър ще бъде вашият съвет. Например, съветниците на Йов са се отнеси ужасно към него и говорили неразумно. (Можете да отделите време и да прочетете Йов 13:3–4; 16:2; 21:34.)

Обаче Соломон възхвалява ценността на мъдрия съветник:

„Планът в сърцето на човека е като дълбока вода, но разбирацията човек го изважда“ (Пр. 20:5 – мой превод)

Мислите и мотивите на човека се намират дълбоко вътре в него. Представете си дълбок кладенец или цистерна за събиране на дъждовна вода, в които достигането до водата изисква специално усилие и много енергия. По подобен начин, достигането до мислите и мотивите, намиращи се дълбоко в разтревоженото сърце, изисква специално усилие и много енергия, но мъдрият, разпознаващ и проникателен приятел може да ни помогне, изваждайки на показ нашите чувства и ще ги изследва честно. Както е казал един опитен съветник: **„Видимият проблем никога не е истинският проблем.“** Ние си мислим, че разбираме собствените си мисли и мотиви, **но много често ние сме ръководени от вътрешни сили, които не разбираме напълно.**

Във всеки конкретен момент ние се нуждаем от помощта на някой, който да изследва нашето вътрешно „аз“ или пък може би ние сме в положението да помогнем на някой друг да направи същото. Лично аз вярвам, че точно това е имал предвид Павел, когато е написал: *„Един на друг си носете теготите и така изпълнявайте Христовия закон“* (Гал. 6:2)

Три вида сърца – Пр. 12, 14

(Пр. 12:20, 25; 14:13)

Въпреки, че ежедневието на неспокойното сърце е нещо обичайно, често пъти ние си мислим, че сме единствените хора, които са обезкуражени, загрижени, съмняващи се и разочаровани. **Не е така!** Всичко това е около нас. Както описах по-рано, в гърдите на всеки човек тупти едно тревожно сърце, а видовете проблеми са всевъзможни. Аз намерих поне 6 вида такива сърца, описани в притчите на Соломон. Сега ще разгледаме 3 от тях, а другите – следващия път.

Измамно сърце

„Измама има в сърцето на онези, които планират зло.“ (Пр. 12:20)

Думата „измамник“ описва човек, който подвежда друг човек, така че той/тя да действа, основавайки се на измамна представа. Тази измама може да е планирана или просто да е резултат от това, че един глупак води друг. Хората, които „планират зло“ **рядко считат**, че самите те са нечестни или корумпирани. Те използват измамата – **започвайки със самоизмамата** – убеждавайки себе си, че техните действия са добри, често пъти използвайки разсъдението, че **„за постигането на крайната справедлива цел могат да използвани всякакви средства.“** (Коментар: *„Целта оправдава средствата“* – поговорка. Д.Пр.)

Един симпатизант на комунизма веднъж се опитал да приложи този довод, разговаряйки с румънският писател Панаит Истрати (1884-1935 – беден пролетарски писател, увлечен по комунистическата идея, впоследствие се разочаровал, след като живял известно време в СССР и разобличавал комунизма като измама. Д. Пр.). Признавайки, че СССР по времето на Сталин наистина е виновен за потисничество и преследване, симпатизантът казал: **„Човек не може да яде омлет, без да счупи яйцата.“** А Панаит му отговорил: **„Добре, аз виждам счупените яйца. Но къде е този ваш омлет?“**

Когато времената станат трудни, пазете се от хора, които имат склонността да измислят правдоподобни обяснения за действия, мнения и т.н., които всъщност се основават на други причини. **Винаги се старайте да не общувате с хора, които планират зло.**

Тъжно сърце

„Тревогата в сърцето на човека го потиска, но добра дума го развеселява.“ (Пр. 12:25 – мой превод)

Думата на иврит, която е преведена като „тревога“, буквално означава: „грижа, безпокойство, страх, скръб, потиснатост.“ Това описва вътрешното вълнение и объркване на човек, който **е силно загрижен**

заради нещо, за чиято промяна той/тя **не може да направи нищо**, т.е. положението е много тежко.

По-рано обсъдихме как мъдрият съвет на „съветник на мир“ донася радост. Сърдечната и съпричастна дума на окуражение също има силата да повдига товара на тревогата от раменете на човека, който се намира в голямо изпитание. Повдигащите думи може и да не разрешат проблема, но временното облекчение помага на обезкураженият човек да издържи по-дълго време в борбата.

Скърбящо сърце

„Даже в смеха сърцето може да боли и краят на веселието може да е тъга.“ (Пр. 14:13 – мой превод)

В южната част на САЩ ние имаме следната поговорка: **„Понякога трябва да се смеете, за да не плачете.“** Понякога смъртта на любими хора ви смачква до основите и е нужно на употребите цялата си сила, за да живеете ежедневно. Подобно на слънчева светлина, проникнала през гъстите листа на дърветата в гората, смехът предлага кратък отдых от дългите дни на печал. През тези времена ние се нуждаем от някой, който да ни напомня, **че този период е само кратък преход.**

Още три вида сърца – Пр. 14, 16, 18, 19

(Пр. 14:14; 16:5; 18:12; 19:3)

В статията „Три вида сърца“ казахме, че в притчите на Соломон се говори за поне 6 вида сърца и в нея разгледахме измамното сърце, тъжното сърце и печалното сърце. Сега ще изследваме още три вида болни сърца.

Отстъпническо (плътско) **сърце**

„Отстъпникът в сърцето ще се насити от собствените си пътища, а добрият човек ще бъде доволен със своите.“ (Пр. 14:14 – мой превод)

Думата на иврит, която е преведена като „отстъпник“ представя идеята за „разделяне, отчуждение, безразличие“ и „влошаване, израждане, поквара.“ Мъдрецът използва този израз, **защото е разбирал, че ние, хората, или сме обърнати към Бога, подчинявайки се на Неговата воля, или се отчуждаваме от Бога и се стремим да осъществим собствените си планове.** Но отстъпниците ще жънат това, което са посяли; те няма да получат повече от това, което могат да спечелят без даровете на Божията благодат **и ще понесат последствията от егоистичните си стремежи.**

Гордо сърце

„Всеки, който се гордее в сърцето си, е отвратителен за Господа; със сигурност той няма да остане ненаказан.“ (Пр. 16:5 – мой превод)

„Преди унищожението сърцето на човека е надменно, а смирението върви преди почитта.“ (Пр. 18:12 – мой превод)

На иврит прилагателното име, преведено като „горд“ и „надменен“, означава „висок, високопоставен“ и обикновено се отнася за **възвишена представа за себе си**, която е неподходяща или **за морален провал.** **Бог ненавижда самовъзвисяването на грешния човек.** Горделивостта е отблъскваща за Божият праведен характер. Нещо повече, това е покъртителна гледка, приличаща на гледката на гниещ труп, който се опитва да спечели конкурс за красота.

От друга страна, смирението избира нископоставено място, а не се стреми към лична прослава. То е честно към себе си и любезно към другите хора. **Когато избираме смирението, Бог се наслаждава да ни отрупва с незаслужени от нас почести.**

Ядосано сърце

„Глупостта на човека унищожавя пътя му и сърцето му се вбесява против Господа.“ (Пр. 19:3 – мой превод)

На иврит има няколко думи за „глупав.“ Употребената тук дума не е най-лошият вид глупост, която преднамерено и съзнателно се стреми към злото; в разглеждания сега случай глупакът е тъпак, на който му липсва добър усет за това което е правилно и поради това той страда от последствията на прегрешенията си, а после се чуди защо Бог не разрешава проблемите му. Този глупак се „вбесява“ против Бога. Думата на иврит за „вбесяване“ описва картината на мощна буря, създаваща огромни вълни в морето.

Някои хора постоянно остават ядосани и потиснати, защото собствената им глупост ги държи в бурята на постоянните грижи и неприятности.

Да избираме да благославяме – Пр. 16

(Пр. 16:23-24)

Не е известно колко хора живеят с недиагностицирани сърдечни проблеми, но честотата на внезапните смъртни случаи поради сърдечен удар подсказва, че те са милиони. Трудно да се лекува проблем, независимо дали той е телесен, емоционален или духовен – ако вие даже не знаете, че той съществува. **Може би питате как могат да бъдат открити духовните проблеми на сърцето.**

Пр. 20:11-12 предлага разумен подход:

„Чрез постъпките си детето изявява себе си - ако поведението му е чисто и право. Слушащото ухо и гледащото око – Господ е направил и двете.“ (мой превод)

Както забелязвате, Господ ни е дал слушащи уши и гледащи очи. **Призовавам ви да ги използвате!** Отворете очите си! Слушайте внимателно! Наблюдавайте човека, с който разговаряте! Оставайте чувствителен! Разбира се, правейки това се предполага, **че вие говорите много малко, особено при първоначалния контакт** с човека, който е дошъл при вас за съвет.

Също толкова важно е да отивате при страдащи хора, когато търсите да получите указания за себе си от доверени съветници. Помолете ги да ви наблюдават и да ви слушат, и да ви предложат полезни указания. Кажете им, че искрено искате те да ви помогнат да откриете вашите скрити проблеми.

А сега да разгледаме Пр. 16:23-24:

„Сърцето на мъдрият инструктира устата му и добавя убедителност в устните му. Приятните думи са медена пита, сладост за душата и изцеление за костите.“ (мой превод)

Бог е доволен, когато ние избираме да Му позволим да контролира това, което казваме и да използва думите ни за окуражение и поучение на ранените хора около нас. Разгледайте обещанието, което Бог дал на Моисей в Изх. 4:12: *„И така, иди, и аз ще бъда с устата ти и ще те науча какво да говориш.“* Вярвайте в това обещание. Кой знае? Бог може да иска да ви използва в живота на някой друг, който изглежда, че не може да се справи с някакъв проблем на тревожното си сърце.

Потиснат, несправедливо осъден, злепоставян – Пс. 26

(Пс. 26:1)

Ако бъда помолен да дам популярно име на Пс. 26, то щеше да бъде: **„Как да действате праведно, когато сте съдени неправедно?“**

Всички ние сме били осъждани неправилно, нали? Може би това описва ситуацията, в която се намирате вие сега: непоносима ситуация на работното ви място; съпруг, съпруга, родител или дете, което се възползва от нечестно предимство срещу вас, даже когато вие сте се отнасяли със симпатия към него/нея; приятел, който се е обърнал против вас поради някакво погрешно разбиране за нещо, което вие сте го извършили с най-чисти мотиви. Тези чувства натежават толкова тежко върху нашия мир, че ние се питаме, дали ще имаме сили да продължим. Каквото и да е неправилното отношение, което трябва да понасяте, моля ви, приемете това двойно предупреждение: **„Не ставайте горчив...Не позволявайте то да подкопае връзката ви с Бога!“**

В първите редове на своята древна композиция Давид казва, че е бил жертва на някакво незаслужено зло – което е последвано от неговото решение да уповава на своя Господ *„без да се поколебая.“* Прочетете бавно първия стих, за да усетите чувството зад него:

„Оправдай ме, О, Господи, защото аз вървах в моята почтеност, уповавал съм на Господа без да се поколебая.“ (Пс. 26:1 – мой превод)

Разяснение на фразата *„без да се поколебая.“* На иврит глаголът, преведен като „поколебая“ означава „подхлъзна, плъзна, залитам, клатя се.“ Давид казва, че въпреки натиска на несправедливото отношение към него, на който е бил подложен, той е издържал, решен да вярва на своя Господ и да не се подхлъзне под товара! Това обяснява защо той започва псалма с такава емоционална молба: *„Оправдай ме, О, Господи.“* (Коментар: В българските преводи на Библията тя е преведена *„Съди ме, Господи.“* и това подменя истинския смисъл. Д.Пр.) Вие виждате, че според неговото собствено искрено признание **той не е направил** нещо, за да заслужава лошото отношение и наказанието; въпреки, че не е безгрешен, той все още върви в почтеността. **Това не е било гордост;** той излага факт пред своя Господ. Когато продължава, той прави преглед на конкретните решения, **които го запазили праведен, докато понасял несправедливите атаки.**

Открит пред Господа – Пс. 26

(Пс. 26:2-3)

Когато станал жертва на нечестно отношение, въпреки че правел това, което е праведно, Давид извикал към Бога в стиховете на Пс. 26. Докато четем изпълнените му с мъка стихове, ние ще открием някои решения, които Давид е вземал, които го предпазили (а ще предпазят и нас) от хлъзгането в горчивината и възмущението, във времената, когато към нас се отнасят несправедливо.

Той решил: Ще бъда отворен пред Господа (26:2). По три различни начини Давид кани Господ да оцени вътрешното му същество: „Изследвай ме...опитай ме...тествай ме“ (мой превод). Тези 3 английски думи съответстват на 3 различни думи на иврит. Първата е *bachan* и означава „изследвай, докажи, разгледай внимателно и подробно.“ Тя е ясно описана в Пс. 139: 23-24 чрез думата „search“ – „изследвам, проучвам.“

„Изследвай ме, О, Боже и познай сърцето ми, опитай ме и разбери тревожните ми мисли и виж, дали има някакъв вреден път в мен, и ме води във вечния път.“ (мой превод)

Псалмистът моли Бог да „изследва“ вътрешното му същество, да го разгледа внимателно и подробно. Следващата дума, преведена като „опитай“ в ст. 2, е юдейската дума *nasah*, която означава „да изпитам, да опитам, да докажа.“ Втор. 8:2 използва категоричната форма на този глагол за да каже „подробно изпитване“: „*Вие трябва да помните целия път, по който Господ, вашия Бог, ви е водил в пустинята през тези четиридесет години, за да ви смири, изпитвайки ви, за да научи какво има в сърцето ви, дали ще пазите заповедите Му или не.*“ (мой превод)

Бог подложил израелтяните на подробно 40-годишно изпитание, за да бъде изявено истинското състояние на сърцата им. Господ не е направил това, за да може Той да узнае състоянието на сърцата им (*Коментар: Защото Бог е всезнаец! Д.Пр.*), а за да могат самите израелтяни да изследват мотивите и намеренията си... и да се разкаят!

Третата дума, преведена като „тест“ в ст.2, е превод на друга юдейска дума *tzahraf*. Тя е много ярка дума и буквално означава „да стопя, да пречистя и да тествам.“ 32 пъти е използвана тя в Стария Завет като глагол; в 22 от тези случаи, тя е свързана с пречистването на злато или сребро, за да се отстранят примесите.

Схванахте ли принципа? Когато погрешното дойде във вашия път, бъдете открити пред Господа. Поканете Го (1) да направи вътрешно проучване и изследване на живота ви, за да определи характера ви. (2) да започне подробен и задълбочен процес на разкриване за вас, на реалното състояние на сърцето ви и (3) да ви пречисти и да отстрани всяка нечистота.

Въпреки че причината за неправилното отношение към вас може да не някакъв ваш грях, вашата реакция на това отношение може да стане греховна. За да поддържате близкото си общуване с Бога, открито приемете Неговата хирургическа операция във вашето вътрешно същество. Решете да приемете лошото, което идва на вашия път като една възможност да ставате все по-прозрачен и чист пред Господа. Молете го за прозрение – да разкрие изцяло пред вас истината за вашата вътрешна личност.

Той решил: Аз ще си помня Твоята любов и ще продължавам да се подчинявам на Неговото Слово. Давид написал: „*Защото Твоята любяща доброта е пред очите ми и аз съм ходил в Твоята истина.*“ (26:3 – мой превод)

Давид обявява: „*Твоята любяща доброта е пред очите ми.*“ Той решил да гледа на всяко нещо, което идва при него, чрез филтъра на Божията любяща доброта. Тогава, вместо да се отклони към грозното, но все пак обичайно изкушение да отвърне с удар на удара, той решава да върви в Божията истина. Разбирате ли това? Ясно е, че очите на Давид са фокусирани в любовта на Господа към него... и това го направлява да върви в истината на Господа, през иначе объркващият лабиринт на несправедливото отношение към него.

Знаете ли кое е най-доброто доказателство на любовта? Нашият Господ ни напомня за това доказателство в Йоан 14:15, 21, 23:

„*Ако Ме обичате, вие ще спазвате заповедите Ми.*“ (14:15 - мой превод)

„*Който има Моите заповеди и ги спазва, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде обичан от Моя Отец и аз ще го обичам, и ще разкрия Себе си на него.*“ (14:21 - мой превод)

„*Исус му отговори: `Ако ме обича някой, ще спазва учението Ми; и Моят Отец ще го обича, и ние ще дойдем при него и ще направим обиталище в него.*“ (14:23 - мой превод)

Ако сте уверен, че Бог наистина ви обича, вие нито ще се съмнявате, нито ще се отклонявате във вашия отговор. Вместо това вие ще намирате огромна наслада в това, Той да е доволен. Нищо не може да се сравни с любовта, в мотивирането ни отвътре в нас.

Отношение на благодарност и признателност - Пс. 26

(Пс. 26:4 – 7)

По-добре от всеки друг човек в човешката история, цар Давид познавал ужилването на несправедливото отношение. (*Коментар: Превел съм прекрасната книга „Давид“ от същия автор. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.*) За да не позволи на несправедливото отношение да подкопае връзката му с Бога, той включил няколко решения в една песен. Тъй като бил решен да остана отворен пред Господа и да помни Неговата обич, **Давид решил да позволи на Бога да съди греховете на другите хора**, които се отнасяли несправедливо към Давид.

Той решил: *„Аз ще отхвърлям изкушението да отмъщавам. „Аз не седя с измамни хора, нито ще ходя с лицемери. Мразя събранието на злосторниците и няма да седя с нечестивите.“* (Пс. 26:4–5 – мой превод)

Голям проблем на въвличането ни в лоша компания е страничен продукт от съмняването и тръгването ни по течението. Ние сме особено уязвими към този капан, **когато към нас се отнасят несправедливо**. Винаги ще намерите група от хора, които ще застанат на ваша страна, **окуражавайки ви да направите компромис с това, което знаете че е правилно и да се разбунтувате** – хора, които казват: „Защо търпиш това? Ти заслужаваш справедливост, поради това си отмъсти. Ударй и ти!“

Замислете се за тежкото положение на Давид. Може би тази песен е написана, когато Саул го е издирвал, поради завистта си. Давид не е заслужавал такова нечестно отношение. Със сигурност той е имал приятели, които му желали доброто и го окуражавали да отмъсти на Саул. В повече от един път той **съзнателно отказал** да отмъсти на Саул, въпреки че няколко приятели го убеждавали да използва шанса и да отмъсти. Давид считал, че ако Господ е бил способен да го защити, Той е способен и да се справи с враговете му. (Добре е да прочетете 1Ц. 24:1-20 и 26:6-12.)

А може би Давид е писал тази песен, когато е бил измъчван през дните, когато любимият ме син Авесалом направил заговор против баща си и нечестно завзел царския трон на Израел (виж 2Ц. 15:1-6), вследствие на което се наложило Давид да бяга, за да остане жив. Постъпвайки мъдро, **даже когато към него се отнасяли несправедливо, Давид никога не се опитал да отмъсти** на сина си **или са стане зависим от отмъстителните думи** на хората около него.

Може би сте станали плячка на глупав съвет от лоши хора. Според думите на Пс. 26, когато това се случи, вие *„седите с измамни хора и ходите с лицемери.“* Спрете и се замислете над думите в 1Кор. 15:33: *„Не се заблуждавайте: Лошата компания покварява добрите нрави.“* (мой превод). Колко вярно! Вие не можете да се оприличавате с лоши хора и да общувате с тях, **без да се заразите**. Изводът е ясен: **не позволявайте на неправилното отношение към вас да ви накара да се присъедините към безбожна тълпа или да възприемете техния начин на решаване на проблемите**. Това може да изглежда логично, **но нашето отмъщение никога не прославя Бога!**

Той решил: *„Ще имам позитивно отношение. „Ще измия ръцете си в невинност и ще обиколя жертвеника Ти, О, Господи, за да заявя с глас на благодарност и да провъзглася всичките Ти чудни дела.“* (Пс. 26:6-7 – мой превод)

Давид бил загрижен, сърцето му да остане праведно. Поради това, в песента си той казва *„Ще измия ръцете“* и ще стоя близо до *„жертвеника Ти.“* Това е описание на една позната картина за юдеите. В Из. 30:17-21 се споменава за бронзов умивалник в Скинията, който е бил използван от свещениците, за да мият ръцете и краката си, преди да се доближат до жертвеника, за да служат, **иначе могат да умрат**.

Давид подбира този много важен и сериозен принцип в песента си за несправедливото отношение и го прилага към своята ситуация. По това време той е стоял много близо до своя Господ, уверявайки, че греховете му са били изповядани и сърдечното му отношение е било чисто. Правейки това, той останал чист и позитивен. **Но това не гарантира, че несправедливото отношение към него внезапно ще свърши**. Разгледайте Пс. 73:13-14. В него, авторът признава вътрешната опасност, причинена от несправедливото отношение: *„Наистина аз напразно пазих чисто сърцето си и измих ръцете си невинност; защото съм измъчван през целия ден и се разкайвам всяка сутрин.“* (мой превод)

Нека да не си мислим, че чистия и ясен живот **веднага ще бъде благословен** с приятни обстоятелства. Но оставайте уверени, че поддържането на правилно взаимоотношение с Господа все още е най-добрият начин за понасяне на несправедливото отношение. **Накрая това ще бъде възнаградено**.

Освен това забележете, че Пс. 26:7 говори за благодарно поведение. Всъщност, **Давид благодари на Бога за несправедливото отношение към самия него**. Дали това е странно, или не? **Това е израз на позитивното отношение**. **Най-важното изпитание на благодаренето за всичко** (1Сол.5:18) **се случва, когато към нас се отнасят несправедливо**. Това е върховното изпитание на нашето поведение на благодарност. Налице са всякакви основания-изпитания, да забравим **да благодарим на Бога за привилегията да бъдем Негов пример** към хората около нас, **когато сме били третирани несправедливо**. Научете се да казвате

първо **искрено** „Благодаря, Господи,“ когато някоя незаслужена атака дойде на вашия път. **Ако правите това, вие ще бъдете уникален**. Нещо повече, позитивното отношение **изчиства уметете ни от ненужните отломки, от умственият боклук**, който **никога не пропуска да противоречи на всеки духовен съвет**.

Да оставаме верни заедно - Пс. 26

(Пс. 26:8)

Молитвата на Давид за защита, докато понасял несправедливо отношение, не моли просто за помощ; песента на царя включва и обвързване от негова страна.

Той реши: **Аз ще бъда верен в публичното богослужение**.

„О, Господи, аз обичам местоположението на Твоят дом и мястото на скинията, където обитава Твоята слава.“ (Пс. 26:8 – мой превод)

Когато четем този стих, можем да видим защо Давид е бил известен като „**човек според Божието сърце**.“ Даже когато бил в голямо затруднение, чувствайки се повече като „боксова круша“, а не като Божие дете, той оставал верен към мястото, където можел да усети Божията слава – скинията (26:8). Трябва да спрете и да прочетете три кратки твърдения от три древни псалми 27:4, 65:4 и 84:10. За него, поклонението пред Бога не е било религиозен навик, не е било ритуал, нито отегчителен процес; това е било нещо жизнено важно. Когато понасял несправедливо отношение, Давид се чувствал по-добре в богослужението.

За нещастие, ние живеем във време, **когато ценността и нуждата от публично богослужение е пренебрегвана**. Разбирам, че някои църкви не насочват поклонника да участва в публичното преклонение пред живия Христос и да изучава чудното Му Слово. Но това не означава, че всички църкви и всички публични богослужения трябва да бъдат пренебрегвани! Евр. 10:23-25 не ни предоставя такава възможност; ние трябва да се събираме заедно, с цел взаимно стимулиране към изразяване на любов и добри дела... **ако не за нищо друго, поне за лично окуражение!** Това е важно, когато понасяме несправедливо отношение. Ние взаимно се нуждаем. Християнски приятелю, не пренебрегвай това заповядано от Бога здравословно изразяване на твоята вяра.

Ще добавя още едно нещо: покажете ми вярващ човек, който съзнателно пренебрегва редовните служби в църквата, които вярно проповядват и преподават Словото **и аз ще ви покажа, че той е човек, чийто стремеж към духовните неща е притъпен, човек, който в духовен смисъл се разпада**. От четенето ми на книгата Деяния на апостолите съм открил, че здравите, но преследвани вярващи по онова време, абсолютно са бленували за всяка възможност да се срещнат и да се покланят заедно пред Господа – даже тайно. **Колко здравословен е са следваме този пример!**

Да чакаме търпеливо - Пс. 26

(Пс. 26:9-12)

В края на песента си за мъчителната болка от несправедливото отношение и неговите избрани отговори, Давид решава да бъде търпелив.

Той реши: **Търпеливо ще стоя и ще чакам облекчението**. *„Не отнемай душата ви заедно с зрешниците, нито живота ми – заедно с кръвожадните хора, в чиито ръце е порочен план и чиято десница е пълна с подкупи. Но аз самият ще вървя в моята почтеност; изкупи ме и бъди милостив към мен. Кракът ми стои на равно място; в събранията ще благославям Господа.“* (Пс. 26:9-12)

Има нещо в човешката природа, **което ни подтиква да се включваме необмислено** в някое начинание и бързо да го извършваме. В тази част на песента Давид наемква, че така са постъпвали хората около него. Всякакви видове порочни планове и ръце, „пълни с подкупи“ са били извършвани от другите хора. Юдейското местоимение, преведено като „**Но аз самият**“ е много категорично!

Давид искал да се знае, **че за разлика от мнозинството**, той няма да изпада в паника и да участва в онези плътски тревоги и предизвикващи язва деяния на самозащита. Няма начин! Какво е казал той? *„Ще вървя в моята почтеност.“* И той се моли Бога да действа вместо него.

В тези думи има спокойствие и тиха увереност.

- А що се отнася до мен: Аз **„ще вървя в моята почтеност.“**

- А що се отнася до моята защита: **„изкупи ме и бъди милостив към мен.“**

- А що се отнася до вътрешните ми чувства: **„Кракът ми стои.“**

Каква стабилност! Какво балансирано търпение! Каква увереност и вяра! **Няма безсънни нощи, няма**

мъчителни съмнения – само търпеливо чакане.

Върнете се при думата „изкупи.“ На иврит думата *padah* означава „до откупя, да купя роб с пари и после да го освободя.“ Това е дума означаваща облекчение – като връщане от заточение. Това е идеята за освобождаването на някой от ужасно напрежение или даже от смърт. Не пропускайте и любопитната фраза „*Кракът ми стои на равно място.*“ Фразата „*равно място*“ е превод на юдейската дума *mishore*, означаващ „равно място“ произлизаща от глагола *yashar*, който означава: „да бъде равен и гладък.“ Фразата „*равно място*“ представя идеята за място, което е **на високо и има доминираща гледка, голяма панорама**, за разлика от място, което е долу, в дълбока клисура, **където панорамата е силно ограничена.**

Схваанехте ли цялата картина? Давид е доволен да чака търпеливо Господа и да остава обективен, гледащ голямата панорама. Докато чака Бог да го освободи, **той е способен да наблюдава целия процес от Божията гледна точка, а не от своята ограничена човешка перспектива.** Казано накратко, **той е способен да остава мъдър.**

Вие можете да предположите какво е приложението на наученото. Когато очакваме търпеливо освобождението, с което Господ ще ни дари, **ние сме способни да оставаме спокойни, обективни и мъдри през целия период на несправедливото отношение към нас.** Ние можем да разчитаме на нашия Господ, че той ще бъде милостив и ще си освободи в правилното време. А дотогава, чакането ни прави способни да гледаме на случващото се от Неговата перспектива.

Вижте отново 6-те решения на Давид, които ще ни помогнат да направим поносимо несправедливото отношение:

1. Аз ще бъда отворен пред Господа
2. Аз ще помня Неговата любов... и ще продължавам да се подчинявам на Неговото Слово
3. Аз ще отказвам на изкушението да отмъщавам.
4. Аз ще поддържам позитивно поведение.
5. Аз ще бъда верен в публичното богослужението.
6. Аз ще стоя търпеливо, ща оставам обективен и ще очаквам облекчението.

Най-опасната част – Пр. 15

(Пр. 15:2)

Соломон е имал да каже много неща за това, което казваме ние. Всъщност, думите **езикът, устата, устните**, се срещат **почти 150 пъти** в книгата Притчи. Усреднено, дума, свързана с говоренето, се среща 5 пъти във всяка от 31 ѝ глави. Струва ми се, че всяка тема, споменавана толкова често, е повод за разширено изследване на книгата Притчи. Поради това ние ще го направим.

Важно твърдение по темата се появява в Пр. 15:2: „*Езикът на мъдрите прави приятно знанието, а от устата на глупавите се лее глупост*“ (мой превод).

Вие можете за разпознаете това като контрастен и сравнителен куплет: той говори за „мъдри“ хора, сравнявайки ги с „глупави“ хора. Интересно е, че двата вида хора изявяват себе си пред другите **чрез начина, по който те** използват езика си. Разбира се, и вие и аз разбираме, че коренът на проблема не са устата, **а е сърцето** – какъв е човека дълбоко вътре в нас. „*Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изнася това, което е добро; а злият човек от злото съкровище изнася онова, което е зло; защото неговата уста говори от онова, което изпълва сърцето му*“ (Лука 6:45 – мой превод). **Точно както кофа изважда вода от кладенец, така езикът се потапя вътре в човека и изважда това, което изпълва сърцето.** Ако това, което в сърцето е мръсно, езикът ще го изяви открито пред хората.

(Коментар: Езикът е твърде опасен инструмент и много често е причина за нашия провал. Една мъдрост твърди: „Език мой, враг мой.“ Каквото човек сам си го причини, никой друг не може да му причини. Ако човек е твърде мълчалив, другите може да се усъмнят, че той е глупав, но ако започне да говори глупости, тогава всички се уверяват, че той е глупак. А сега, с появата на общуването в Интернет, тази опасност стана многократно по-голяма. Всеки иска да се възползва от приятния гъдел да стане прочут, но едни стават прочути с мъдростта си, а други – с глупостта си. Много хора рискуват да се прочуят като Херострат. Д.Пр.)

Говорене, което наранява – Пр. 15

(Пр. 15:2)

Отделете малко време, за да разгледате Пр. 15:2, която ще използваме като наша скица, когато обсъждаме разрушителната употреба на езика. Следващият път ще се фокусираме върху съзидателната

употреба на говоренето.

Не познавам човек, който никога, в нито един момент, **не е водил вътрешна борба, за да контролира езика си**. Тъй като сме грешни и егоистични хора, ние естествено използваме думи, за да обслужват нашите интереси – често пъти – за сметка на ощетенето и нараняването на други хора. И разбира се, всички ние сме понесли страдалчески разкъсването, причинявано от словесните куки, забити в нас от друг човек. Когато чета притчите на Соломон, аз намирам поне 5 нездравословни начини, чрез които неконтролираният език разкрива сърце, което е болно от грях. **Ако тази тема на неконтролирания език е една от ежедневните ви мъки, аз ви предлагам да ѝ посветите повишено внимание.**

1. **Измамно ласкателство.** „Хляб, получен с лъжа е сладък за човека, но после устата му ще се напълни с камъчета.“ (Пр. 20:17)

„Този, който смърта човек, после ще намери по-голяма благосклонност, отколкото онзи, който го ласкае с езика си.“ (28:23 – мой превод)

Какво е ласкателство? **Нищо повече от неискрени похвали, породени от измамни мотиви.** Ласкателството е преувеличена възхвала, изречена с надеждата за получаване на благосклонност в очите на друг човек. (*Коментар: Властник, който е суетен и обича да бъде хвален, е удобна плячка за журналисти, които го ласкаят в статиите си, а той им се отплаща с държавни пари, излизащи от джобовете на гражданите. Д.Пр.*) Разликата между потвърждаването и ласкателството **е мотивът**. Ако се надяваме, че ако кажем нещо на/за друг човек, по този начин ще извлечем някаква **полза за себе си, това е ласкателство**. А ако казваме нещо, което **ще е от полза на слушателя**, ние или потвърждаваме, или смъртаме - в зависимост от конкретната ситуация.

2. **Клюка и клевета.** „Негодна личност, порочен човек е този, който ходи с извратена уста, който намира с очите си, сигнализира с краката си, който сочи с пръстите си; който с наглост в сърцето си непрестанно измисля зло, който разпространява конфликт.“ (Пр. 6:12–14 – мой превод)

„Който прикрива омраза има лъжливи устни, и който разпространява клевета, е глупак.“ (Пр. 10:18 – мой превод)

„Устата на глупака е неговото разруха и устните му са примка за душата му. Думите на клюкаря са като изискани хапки и те отиват в най-вътрешните части на тялото.“ (Пр. 18:7–8 – мой превод)

Кой не е бил нараняван чрез камшика на клюката? Според мен, клюка е всяко говорене, което кара хората да се разделят на лагери. Обикновено, това говорене понижава обекта на клюката в преценката на слушателя. **Клюката почти винаги съобщава злонамерено невярна или преувеличена информация.** Навсякъде в Библията Бог запазва някои от най-суровите се упреци за клюкарите. Бог презира този грях.

Когато получите информация, която може да опозори или навреди на обекта на клюката, разгледайте следните въпроси и отговори:

Тази информация отнася ли се и за вас или засяга ли ви пряко? Ако отговорът ви е „Не,“ нека вие да бъдете края на тази верига на разпространение на клюката. Ако отговорът ви е „Да,“ обсъдете тази тема само с хората, които са директно замесени.

Какъв е мотивът на човека, който съобщава тази информация? Ако мотивът не е любов, или смъртете клюкаря или прекъснете разговора с него. А ако мотива е погрешно насочена любов, предложете да подпомогнете конструктивен разговор между клюкаря и жертвата.

Отровни думи – Пр. 15, 22

(Пр. 15:2; 22:24-25)

Миналия път изследвахме 2 вида разрушителни думи, които се опитват да осъществят скрити мотиви. **Когато ласкаем някой човек, ние го измамваме с цел да спечелим предимство за себе си. Когато клюкарстваме, ние уронваме реномето на обекта на клюката** в очите на другите хора. И двете неща са свързани с измама. Сега ще разгледаме разрушителният вид противопоставяне. Въпреки, че той е директен и явен, за разлика от страхливите методи на ласкателството и клюкарстването, резултатът от него също е вреден.

3. **Разсъждения, стремеж и гневни думи**

Отделете време, за да прочетете Пр. 14:16–17; 15:4; 17:14; 18:6; 25:15; 29:11. Освен това ще имате полза от внимателното изследване и на предупреждението:

„Не се сприятелявай с гневлив човек, нито ходи с избухлив човек, иначе ще се научиш на пътищата му и ще намериш примка за себе си.“ (Пр. 22:24–25 – мой превод)

„Гневливият човек възбужда несъгласие и спривавият човек е пълен с прегрешение.“ (Пр. 29:22 – мой превод)

Чрез думите „**разсъждения**“ и „**стремеж**“ аз **нямам предвид** изразяването на различни мнения или

даже конструктивно несъгласие. Интелигентното мислене и откритият разговор задължително трябва да оставят пространство на всеки от участниците, свободно и без страх да изразява мнението си. Естествено, това понякога ще води до различия в мненията. Но разсъжденията и стремежът не трябва да допускат такива прояви, като упорство, инат и непреклонност. *(Коментар: Когато искреният стремеж е търсенето на истината, не е важно егото на всеки от участниците в разговора, а достигането до истината. Д.Пр.)*

Фразата в Пр. 22:24, преведена като „*гневлив човек*“, буквално означава: „Не се сприятелявай с притежателя на гнева“ или „Не се сприятелявай с господаря на гнева.“ Прилагателното име „*избухлив*“ наемква *за гърне с вряща отрова*. Такъв вид човек реагира със злоба и жлъч на всяко несъгласие с неговото мнение, защото той/тя постоянно е ядосан/а на всичко и на всеки човек. Понеже гневът поражда гняв, кавгата придружава този човек като тъмен облак. *Мъдрецът предупреждава, че този вид гняв може да е придобита черта на характера*. Свържете се с постоянно ядосан човек и самият вие много скоро за станете като него или нея.

След като направихме това изследване, ние трябва да приемем, че *гнева е здравословна реакция*, когато някой ни наврежда или обижда. Никъде в Библията Бог *не осъжда* самият гнева като грях. Той ни предупреждава, че постоянният гняв може да доведе до прегрешение (29:22) и може да предостави на Сатаната шанс да разруши взаимоотношенията (Еф. 4:26–27). Следователно, *Бог ни призовава твърдо да се противопоставяме на хората*, които ни причиняват зло, с цел да решим спора в открит разговор и веднъж завинаги. Ако злосторникът се извини „*спечелил си твой брат*“ (Мат. 18:15 – мой превод). Но, ако след няколко опити за примирение, *извинението не дойде*, тогава ние *трябва да пренебрегнем* прегрешението „*Благоразумието на човека възтира гнева му и за него е слава да не забелязва прегрешението*“ (Пр. 19:11 – мой превод; Еф. 4:32; Кол. 3:13). *(Коментар: Постъпвайки по този начин, ние позволяваме Бога да въздаде за извършения грях. Д.Пр.)*

Независимо от всичко, *на гнева не трябва да бъде позволявано да живее в сърцето на човека*. Там той ще пусне корени и после ще превземе своя домакин, превръщайки него/нея в „господар на гнева.“

Самореклама – Пр. 6

(Пр. 6:16-17)

Сега вижте друг вид обидно и безплодно говорене. То може да изглежда като малък проблем, но ви уверявам, че Библията счита, че той е сериозен. Говоря за хваленето, *за говоренето, което има за цел ние да се поставим на по-високо място* от другите хора.

4. Хвалене

„*Като облаци и вятър без дъжд е човекът, който лъжливо се хвали с подаръци, които дава.*“ (Пр. 25:14 – мой превод)

„*Виждал ли си човек, който се смята за мъдър? Повече надежда има за глупака, отколкото за него.*“ (Пр. 26:12 – мой превод)

„*Не се хвали с утрешния ден, защото не знаеш какво може да роди денят. Нека друг да те хвали, а не твоята уста; непознат, а не твоите устни.*“ (Пр. 27:1–2 – мой превод)

Най-често хваленето се случва, когато говорим, считайки, че ние или постиженията ни, са по-високопоставени от нивото или постиженията на другите хора. *Но всъщност е възможно да се хвалим, даже без да кажем нито една дума*. Някои марки *люксови автомобили* са рекламирани като символи на мястото на собственика им в обществото, каквито са и *някои прочути съседи* или *модни марки облекло*. Бог няма нищо против хората, които притежават прекрасни неща, ако целта е те да се наслаждават на тяхната употреба. Но когато някои купува неща, *само за да рекламира личния си успех*, той става виновен заради хвалба.

Хвалбата всъщност е симптом на по-дълбок проблем, *познат като гордост* – състояние на сърцето, която бленува да е обект на внимание и обича да заема центъра на сцената. Според Пр.6:16–17, *Господ мрази гордостта и счита, че наше само-възвисяване е противопоставяне срещу самият Него*. Всъщност, Той поставя „надменните очи“ – което е *израз на поведение на превъзходство* – в началото на списъка на нещата, който Той мрази, в който са включени *лъжата, убийството, бунтовничеството и злословието*.

Както предупреждава Пр. 16:18: „*Гордостта предшества унищожението, а високомерието – претъпяването*“ (мой превод).

Пасете се от хваленето, както от вашето собствено хвалене, така и от хваленето на хората около вас. *Даже и ако вие самият не вървите към провал, внимавайте да не би хваленето на някой друг около вас да не ви повали заедно с него*.

Не говорете – свързвайте се – Пр. 17

(Пс. 17:27-28)

В един афоризъм се казва: „По-добре е да останете мълчалив и да бъдете считан, че сте глупав, отколкото да говорите и така да премахнете всяко съмнение.“ Лично аз мога да потвърдя този ясен съвет. Всъщност, той намира солидна подкрепа от Библията. Книгата Притчи предупреждава да не пренебрегваме тази словесна опасност: многословието.

5. Многословие

„*Мъдрият в сърцето си приема заповеди, а бърборещият глупак ще бъде повален.*“ (Пр. 10:8 – мой превод)

„*В многото говорене прегрешението е неизбежно, но който въздържа устните си е мъдър.*“ (Пр. 10:19 – мой превод)

„*Който въздържа думите си има знание и който има уравновесен дух, е разбиращ човек. Даже глупак, когато мълчи, е считан за мъдър; когато държи затворена устата си, е смятан за разумен.*“ (Пр. 17:27–28 – мой превод)

Многословието е навик да говорим твърде много, въпреки че казваме твърде малко. Многословните хора обикновено се чувстват принудени да коментират каквото и да е или защото се страхуват от тишината, или защото искрено вярват, че даже безсмисленото говорене е по-добро от мълчанието. Поради това тези хора изпълват благословената тишина с нелепо говорене. Те прекъсват другите без притеснение. Те първо говорят, а после мислят...ако изобщо мислят! И поради цялото тяхно говорене, те трудно чуват какво казват другите хора.

Преди доста години аз открих, че буквално не мога да науча нищо ново, докато говоря. Несъмнено това е вярно за всеки човек. Поради това, вместо да запълвате дупката в разговора с ненужно бърборене, използвайте времето, с което разполагате с другите хора като слушате добре, с цел да научите повече неща за тях. Задавайте отворени въпроси, несвързани с конкретна тема, за да дадете свобода на другия участник в разговора, докато намерите тема, която го интересува. В повечето случаи разговорът ще придобие смисъл, когато той опишат областта на интересите си и обясни защо тя го вълнува. Когато той ви допусне да влезете в неговия свят, вие имате възможността да научите и да придобиете вникване в областта на жизнения опит на този човек. А когато времето на разговора свърши, вие няма просто да сте говорили; вие ще бъдете свързан с този човек.

Следващият път ще разгледаме някои правилни и здравословни употреби на езика.

Замръзнал от страх - Пс. 27

(Пс. 27)

Страхът е един от най-парализиращите проблеми в целия ни живот. Страховете ни са насочени в много посоки: страх от непознатото, страх от бедствия, страх от болест, от страдание и от смърт, страх от загуба на работата си, страх от атаки на врага, страх да не бъдем погрешно разбрани...или да бъдем отхвърлени...или критикувани...или да не би да се отнесат несправедливо към нас. Това, което прави положението още по-лошо е, че самото нещо, от което ние се страхуваме, често се случва. Понякога даже то е по-лошо, отколкото сме предполагали! Знаем за времена, когато се чувствах буквално парализиран от усещането на паника.

Когато страхът ни сграбчи здраво, ние ставаме негова жертва.

Това ми напомня за един приятел от семинарията, който няколко години през лятото работел като строителен работник и участвал с строителството на огромна болница в Далас. Работел на 12-я етаж като помощник на заварчик, който заварявал подовата конструкция, съставена от огромни стоманени греди. Понеже толкова се страхувал да не падне, приятелят ми ежедневно буквално треперел от страх, въпреки че на никой не казал за това. Един горещ следобед заварчикът погледнал към него и забелязал, че той буквално трепери. Заварчикът извикал: „Сине, страхуваш ли се?“ Студентът заеквайки отговорил: „С-с-с-страхувам се!“ От д-д-д-две седмици се о-о-о-опитвам да ти к-к-к-кажа, че н-н-н-апускам!“

Замръзнал от страх!

Ако страхът е станал вашето ежедневно бреме, Пс. 27 ще се окаже много полезен. Той е песен, създадена за да отнеме болката от това ужасно бреме.

Пасажът и неговия шаблон

Внимателното прочитане на песента на цар Давид разкрива контраста между първата му половина (27:1-6) и втората половина (27:7-14). В първата половина са използвани думите възхвала, увереност, победа и даже - пея, а последните 8 стиха са пълни с нужните неща – всъщност те приличат на списък за пазаруване от бакалията, защото са пълни с искания. Погледнете изразите, който Давид използва в тази част от псалма:

Ст. 7: „*Слушай, О, Господи... и ми отговори.*“ (мой превод)

Ст. 8: „*Лицето ти ще търся, О, Господи.*“ (мой превод)

Ст. 9: „*Не крий...не обръщай...не ме изоставяй, не ме забравяй.*“ (мой превод)

Ст. 11: „*Научи ме...О, Господи.*“ (мой превод).

Тази древна поезия изглежда трепти от абсолютна зависимост.

Докато гледаме към отговора на Давид на страха, нека да представя общата структура на псалма.

Деклариране на възхвала (27:1–6)

Молба за задоволяване на нуждите (27:7–13)

Увещание да чака (27:14)

Давид първо обявява това, което знае (27:1–6). После описва нуждите си (27:7–13). И накрая задължава себе си да чака Бога (27:14).

Изправяне пред страха с възхвала - Пс. 27

(Пс. 27: 1-3)

Когато се изправя пред страховете си и ги изявява пред Бога в Пс. 27, Давид започва с преклонение, възхвалявайки силата и верността на своя Бог.

Деклариране на възхвала

Важният стих в цялата песен е ст.1. Той се състои от две подобни изречения, всяко от които завършва с реторичен въпрос.

„*Господ е моя светлина...мое спасение...защитата на моя живот.*“ (мой превод). Впечатляващо е, че Давид казва, че Бог е всичко това. Господ не просто дава тези неща. Иначе казано, Давид иска да получи Самият Бог, а не Неговите дела. Давид лично познавал Бога. За Давид, Господ е бил много интимен, вечно присъстващ Отец и Помощник, а не някакво далечно Божество – безучастно, хладно, абстрактно, религиозно Същество, което крие Себе Си високо над облаците. Не, Давид виждал Господ като верен спътник.

Поради присъствието на Господа, което за Давид означавало много повече, отколкото присъствието на всичко друго, авторът пита: „*От кого ще се страхувам...от кого ще се ужасявам?*“ (мой превод)

Тук юдейската дума *yarah*, преведена като „*страхувам*“, е често срещана. А думата *rachad* означава „страхопочитание, благоговение, да бъде изпълнен с ужас,“ и е по-рядко употребявана. Господ Бог бил толкова завладяващ, толкова впечатляващ, толкова непреодолимо важен за Давид, че нищо друго и никой друг не можел да внуши благоговение.

Аз считам, че е окуражаващо това, че Пс.23 обявява „*Аз няма да остана в нужда*“ и Пс. 26:1 твърди: „*Аз няма да се хлъзна*“ (KJV – мой превод). А сега Пс. 27 казва: „*Аз няма да се страхувам.*“ Във всеки от тези случаи авторът намира това, което му липсва в присъствието и снабдяването на Бога.

След като разгледал достатъчността на своя Бог, Давид припомня миналите победи на Господа над враговете Му.

„*Когато злосторници дойдоха при мен, за да погълнат плътта ми, мои противници и мои неприятели, те се спънаха и паднаха. Дори войска да се опълчи против мен, сърцето ми няма да се уплаши. Дори война да възникне против мен, въпреки това, аз ще бъда уверен.*“ (27:2–3 – мой превод)

Забележете конкретните случаи на потенциално възможен страх: „злосторници, противници, неприятели, войска, война.“ Каква мрачна сцена! И вие ще забележите, че тези неща не са били само някакви абстрактни възможности; те са били реалности. Той казва, „*когато*“, а не „ако.“ (Коментар: Както е в българският превод на Библията. Д.Пр.) Давид буквално е изправен пред тези опасности!

Обърнете внимание на 2 съображения.

Първо, вижте повишаването на интензивността на конфликта: злосторниците дошли „*да погълнат*“ (27:2); войска дошла „*да се опълчи против мен*“ (27:3); война възникнала „*против мен*.“ Това не е било леко страдание.

Второ, вижте отговорът на псалмиста в края на ст. 3. Въпреки тези опасности, както минали, така и бъдещи, „*аз ще бъда уверен.*“ Юдейската фраза буквално означава „Аз съм уверен!“ Опасностите дошли и

опасността била огромна. Напрежението се повишавало. Бъдещето се очертавало. **Давид имал всички основания да трепери...но той стоял здраво и непоколебимо на краката си!**

Думата на иврит, използвана от Давид, която е преведена като „уверен“, **не означава** „уверен в себе си или храбър“ от човешка гледна точка. На иврит **тя означава**: „да се доверявам, да бъда защитен, да имам обещание.“ Много картинен е нейният арабски двойник: „**да се просна с цялото си тяло по очи на земята пред краката на някой**.“ Смисълът, който искам да ви покажа чрез всичко това, е следният: „**Източникът на увереността и стабилността на Давид не е била собствената му сила, А БОГ**. Неговият Господ е бил единственият фундамент за непоклатимата му стабилност. Какъв фундамент!

Докато живеел под силно напрежение и трудности, смелият мисионер във вътрешността на Китай, Хъдсън Тейлър (*Коментар: 1832-1905 – английски протестантски мисионер и евангелизатор, живял 51 години в Китай, реализирал посещенията на 800 мисионери в Китай, създал 125 училища, покръстил 18000 души, считан за най-прочутия европеец-мисионер, живял в Китай пред 19-я век. Д.Пр.*), веднъж написал: „**Не е важна големината на напрежението**. Важно е къде е приложната точка на напрежението – **дали то действа между вас и Бога или ви притиска още по-близо до сърцето на Бога**.“

Изправяне пред страха с песен на вяра - Пс. 27

(Пс. 27: 4-6)

Когато страхът ни сграбчи с вледеняващата си хватка, ние бързо се обръщаме към само-съхранение. Надяваме се да избегне загуба, да избегнем болка или а измамим смъртта. **Но Давид не постъпва така!** Неговата песен, запазена за нас като Пс. 27, дава предимство на вечните неща. Ст. 4-6 обсъждат идеята за желанието на Давид да поддържа постоянно и интимно общуване с неговия Господ.

„Едно нещо поисках от Господа, към което ще се стремя: да живея в дома Господен през всичките дни на живота си, да гледам красотата на Господа и да и размишлявам в Неговия храм. Защото в зъл ден Той ще ме прикрие в скинията Си; в тайното място в шатрата Си ще ме скрие; ще ме издигне на канара. И сега главата ми ще бъде издигната над враговете ми, които ме обкръжават, и аз ще принеса в скинията Му жертва с радостни викове; аз ще пея, да, аз ще пея хваления към Господа.“ (мой превод)

Забелязахте ли, че често се използват **местоимението** за първо лице единствено число? То е вплетено в тези стихове: **Аз, ми, ме**. Това е свидетелстване на Давид. Това е написано разказ за личния живот на човека, на неговите лични борби с живеенето с ежедневните проблеми. Това **не е** обществената фигура на цар Давид; това **е човекът Давид, стоящ пред своя Бог**.

Освен това аз виждам, че Давид казва: „**да, аз ще пея хваления**.“ Това е резултатът от поддържането на близко вървене с Господа. Еф. 5:18 ни заповядва да бъдем: „**изпълвани с Духа**“ (мой превод), (*Коментар: Не ние се изпълваме с Духа, както е написано в българския превод, а ние позволяваме на Духът на изпълва нас. Той решава кого и кога да изпълва. Д.Пр.*), да позволяваме на Божия Дух да ни контролира – нашето мислене, мотивите ни, поведението ни, делата ни. Това е вертикално общуване в най-добрия му вид! Когато предадем на Светия Дух пълният контрол над нас, Той обещава, че ние ще получим:

- мелодично сърце – пеещо! (Еф. 5:19)
- благодарно отношение – ще благодарим за всичко! (Еф. 5:20)
- покорен дух – ще се покоряваме един на друг! (Еф. 5:21)

Кога за последен път внезапно сте запявали насаме песен на възхвала на Господа? **Мисля си, че е тъжно, че рядко се чува християнска песен извън сградата на църквата**. Живеенето в общение с Господа би трябвало да ни кара да пеем спонтанно през денем и нощем. **Колко окуражаващо е да изпяваме вярата си!**

Търсене на Божията помощ - Пс. 27

(Пс. 27:7-12)

Въпреки, че първият отговор на Давид на страха не е бил паническа молба за помощ, той не е живял в опровергаване (*Коментар: Т.е. не е опровергавал наличието на опасността и ясно е осъзнавал нейното съществуване. Д.Пр.*) **Той просто избрал да прослави Божията сила и да припомни Неговите минали победи**. Накрая, обаче, Давид моли своя Господ за това, от което се нуждае. Той вече **не е паникьосан** и изразява желанията си със силна емоция.

Молба за нуждите

„Слушай, О, Господи, когато викам с гласа си,

*бъди милостив към мен и ми отговори.
 Когато Ти каза `Търсете лицето Ми,` моето сърце Ти каза:
 `Лицето Ти ще търся, О, Господи.`
 Не крий лицето Си от мен,
 не отхвърляй слугата Си с гняв;
 Ти си бил моя помощ;
 Не ме напускай, нито ме изоставяй,
 О, Боже на моето спасение!
 Защото моят баща и моята майка ме изоставиха,
 Но Господ ще ме въздигне.
 Научи ме на Твоят път, О, Господи,
 и ме води в равна пътека,
 поради неприятелите ми.
 Не ме предавай на желанията на противниците ми,
 защото лъжливи свидетели се надигнаха против мен,
 и такива, които дишат насилие.“ (Пс.27:7–12 – мой превод)*

Вместо да разглеждаме подробно тези стихове един по един, нека да ги разгледаме заедно. Искам да погледнете назад и обърнете внимание на строгите заповеди в тези стихове.

Ст. 7: „*Слушай... бъди милостив...ми отговори!*“

Ст. 9: „*Не крий лицето Си...не отхвърляй...Не ме напускай, нито ме изоставяй!*“

Ст. 11: „*Научи ме... ме води!*“

Ст. 12: „*Не ме предавай... на противниците ми!*“

В тези стихове аз не намирам, че Давид е спокоен, че се прозява и изрича колеблива молба. Точно обратното, **тук виждам смелост – решително и позитивно доближаване до Бога**. Той представя конкретна серия от много практични категорични искания. С откровена и несдържана страст, авторът на песента обявява своите молби, **знаейки, че те са в хармония с Божията воля**. Иначе казано, **Давид не моли за нещо, за което Бог вече не е обещал**. Добре ще направим, ако **подражаваме** на изплашеният псалмист, молейки се днес с такъв вид молитва. В края на краищата, Господ вече иска да изпълни тези молби. Чуйте три други стиха, посветени на същата тема:

„*Затова нека пристъпваме с увереност към престола на благодатта, за да **получим милост** и да намерим благодат, да ни помага във време на нужда.*“ (Евр. 4:16 – мой превод)

„*Моцната молитва на праведния човек може да постигне много.*“ (Як. 5:16 – мой превод)

„*Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба с благодарение, нека исканията ви бъдат съобщавани на Бога.*“ (Фил. 4:6 – мой превод)

Когато чета тези изявления **аз се чувствам укоряван заради колебливостта и липсата на страст** в твърде много от молитвите ми. **Няма уверена смелост в молитвите ни**. Ние трябва да искаме по такъв начин, че да покажем, **че наистина се нуждаем!** Нашият Господ е доволен, когато ние искаме свело **и без да се съмняваме**.

Преди за разгледаме последния стих от песента на Давид, обърнете специално внимание на ст. 10: „*Защото моят баща и моята майка ме изоставиха, но Господ ще ме въздигне.*“ Загнездено в списъка на исканията, ние намираме кратко и искрено признание от сърцето на Давид. Поради някаква неразкрита причина, **родителите му го изоставили**. Оригиналната дума на иврит означава „да оставя, да дезертирам, да напусна.“ Според мен е интересно, че родителите на Давид са изоставили собствения си син, въпреки че той е бил набожен човек. Също толкова интересно е спокойствието, с което Давид обявява: „*но Господ ще ме въздигне.*“

Спомняте ли си трогателните думи на на Господа в Ис. 49:15-16? **Каква надежда предлагат те!**

„*Може ли жена да забрави сучещото си дете*

и да не се смили над детето на утробата си?

Добре те могат да забравят, но Аз няма да те забравя.

Виж, Аз съм те написал на дланите на ръцете Си.“ (мой превод)

Говорейки за Бога, пророкът казва, че майките могат да забравят бебетата си, **но Господ не забравя онзи човек, който е Негов собствен**, изкупен от Него. Това, приятелю, **включва и теб**.

Бил ли си изоставен? Родителите ти обърнали ли са се срещу теб? Въпреки, че ти си се опитвал да поддържаш добри взаимоотношения с тях, те са прочитали погрешно съобщенията ти. Те настроени ли са на различна дължина на вълната? **Откажи да ставаш огорчен! Обяви сигурността на обещанието на Господа за теб**. Ти няма от какво да се страхуваш, защото имаш Онзи, който е победил страха. Той се грижи по-постоянно, отколкото се грижат родителите ти.

Позитивно връщане – Пр. 10

(Пр. 10:31-32)

Соломон е говорил толкова много за езика, че е невъзможно да осмислим цялата тази мъдрост за кратко време. И защото този хлъзгав малък приятел, който наричаме език ни създава толкова често, толкова много тревоги, е добре да се върнем към тази тема и да поговорим още веднъж, този път по-позитивно.

Миналата седмица разгледахме няколко причини, заради които трябва да обуздаем езика си. Както казва Як. 3:2: „*Защото всички ние си спъваме по много начини. Ако някой не се спъва в това, което казва, той е свършен човек, способен да обуздае и цялото си тяло*“ (мой превод). Иначе казано, **контролираният език е отличителен белег за зрелостта на човека**. В светлината на това, как някои сред нас основателно могат да бъдат наречени „зрели“?

В изследването, което направихме миналата седмица ние открихме, че има поне 5 неправилни начини за употребата на езика:

1. Лъжливо ласкателството
2. Клюки и клевети
3. Спорове, кавги и гневни думи
4. Хвалбата
5. Многословие

Колко убедителен е този списък! Но всъщност, аз знам много малко неща, за които да има толкова всеобщо съгласие, **че са неправилни**. Постоянно стоящо пред нас е предизвикателството да се научаваме как да използваме конструктивно говоренето си, а не да му позволяваме да създава хаос и бъркотия в нашите общества и взаимоотношения. За щастие, езикът може да се превърща в чудесен инструмент на мира, милостта, любовта и добротата.

Мъдри думи – Пр. 15

(Пр. 15:2, 7)

Соломон разсъждава както над негативната, така и над позитивната употреба на езика:

„*Езикът на мъдрият прави приемливо знанието, а устата на глупавите излива безумие*“ (Пр. 15:2 – мой превод).

„*Устните на мъдрите разпространяват знание, а сърцата на глупавите не са такива*“ (Пр. 15:7 – мой превод).

Точно както намираме 5 разрушителни употреби на езика в Притчите на Соломон, така намираме и 5 начини, чрез които „*устните на мъдрите*“ могат да облагодетелстват другите хора.

1. **Мъдро обсъждане и разумен съвет**

„*Устните на праведния донасят това, което е приемливо*“ (Пр. 10:32 – мой превод).

„*Устните на мъдрите разпространяват знание*“ (Пр. 15:7 – мой превод).

„*Без обсъждане плановете са разочароващи, но с много съветници те постигат целта си*“ (Пр. 15:22 – мой превод).

„*Подготвяй плановете чрез обсъждане и води война чрез мъдро упътване*“ (Пр. 20:18 – мой превод).

Заслужава си да отделите време, за да прочетете и да размишлявате над **Пр. 25:19, 26 и 28**. Тези 3 допълнителни притчи **правят видими последиците от живеенето според глупав и неразумен съвет**. Всички ние сме получавали както мъдър, така и неразумен съвет. **Как може човек да оцени правилно огромните изгоди от мъдрия и прозорлив съвет?** Обикновено вие нямате вече нито сили, нито надежда, нито нерви: **изчерпали сте всичките си ресурси, опитали сте да приложите всяко мнение, опитали сте всяка стратегия и тогава един разумен съвет от мъдър приятел променя всичко**.

Очевидно е, че човек, **който е извън общуването с Бога**, може да предложи **само ограничена перспектива**. Някоя плътска мъдрост може да е полезна, **но само когато** бъде потвърдена от авторитета на божествената истина. Ние трябва да използваме **разпознаване с огромна сила**, когато търсим съвет и **трябва да сме извънредно предпазливи**, **когато съвета идва от човек, който отхвърля гледната точка на Библията**. Може да се изненадате, когато откриете, че възрастта и житейският опит **не винаги се превръщат в мъдрост**. Йов е казал: „*Възрастните хора може да не са мъдри и старците може да не разбират правосъдието*“ (Йов: 32:9 – мой превод).

Рани от приятел – Пр. 25

(Пр. 25:11-12; 15:23)

Докаато продължаваме да изследваме 5-те вида конструктивно говорене, видяно в Притчи, ние трябва да се съгласим, **че не всеки вид конструктивно говорене е приятен**. Всъщност, най-полезната употреба на езика може да е доста неудобна за всеки от участниците – за говорещият, за слушащия и за присъстващите. Нещо повече, **успокояващи думи**, **изречени в погрешен контекст**, (*Коментар: Т.е., несъобразени с реалната опасност. Д.Пр.*), **могат да доведат до нещастие**.

2. Изобличение, порицание, духовно увещаване

„Глупавият не приема наказанието от баща си, а който зачита наказанието, е разумен“ (Пр. 15:5 – мой превод).

„Тежкото наказание е за онзи, който забравя пътя; който мрази наказанието, ще умре“ (Пр. 15:10 – мой превод).

„Онзи, чието ухо чува даващото живот изобличение, ще живее сред мъдрите. Онзи, който пренебрегва наказанието, презира себе си; а който чува изобличението, придобива разбиране. (Пр. 15:31-32 – мой превод).

„Справедливи са раните, причинени от приятел; а са измамни целувките на врага“ (Пр. 27:6 – мой превод).

„Който изобличи човек, впоследствие ще намери по-голямо уважение, отколкото онзи, който ласкае с езика си (Пр. 28:23 – мой превод).

Изобличение. **Колко рядко се среща то, но въпреки това – колко е важно!** Спрете и се помъчете да си спомните случай, в който мъдро, но въпреки тона – твърдо, някой е изобличил поведението ви, начинът ви на мислене, отношението ви и вследствие на това вие сте станал по-добра личност. (*Коментар: Признавам, че самият аз съм имал такъв случай, който стана една от повратните точки в живота ми и с благодарност и признателност си спомням за него, и го разказвам, без да се срамувам. Д.Пр.*) Погледнете отново към Пр. 27:6. Аз ще я усиля, използвайки текста на иврит като наш водач. Буквално този стих казва:

„Справедливи са синините, причинени от някой, който ви обича; измамно е ласкателството на човек, който ви мрази“

Това казва няколко неща:

- **Този, който изобличава**, трябва да е човек, **който обича изобличаваният**.
- Синината трае дълго след нараняването и не може (**а и не трябва**) лесно да бъде забравяна.
- Приятелството трябва **да предоставя свобода** за отправяне на градивна критика.
- Не всички похвали и комплименти са казвани с правилни мотиви.

Ефективността на изобличението зависи от начинът на извършването му и от благоразумието. Има правилен начин и правилно време (а да не говорим – и правилни мотиви) за изобличаването на любим човек. Ако мотивите на приятелят ви, който ви изобличава са правилни, тези „рани“ с течение на времето ще дадат най-добър и траен резултат, когато за изобличението бъде избрано най-доброто време и то бъде извършено насаме, фокусирано върху конкретната тема и включва много утвърждавания и окуражение.

Вижте какво е написал мъдрецът:

„Като златни ябълки в сребърни съдове е дума, казана в подходящия момент. Като златна обица и накит от често злато е мъдър изобличител за слушащото ухо“ (Пр. 25:11–12 – мой превод).

Тези „изцеляващи“ думи трябва да бъдат поставени като сандвич между думи на утвърждение и окуражение. Всъщност, аз предпочитам съотношението 10:1 между утвърждаването и критиката. Иначе казано, когато разговарям с наемен служител или доброволец в служението, аз се опитвам да утвърждавам и да окуражавам, колкото се може повече. После, ако трябва да направя забележка, мъмрене или да направя градивна критика, този човек знае, че раната идва от лидер, който го/я обича и цени.

3. Думи на окуражение

„Човек се радва на подходящ отговор и колко възхитителна е навреме казаната дума!“ (Пр. 15:23 – мой превод)

„Сияещите очи радват сърцето; добра новина угоява костите.“ (Пр. 15:30 – мой превод)

„Благите думи са медена пита, сладост на душата и изцеление на костите.“ (Пр. 16:24 – мой превод)

Според мен, „окуражението“ е искрен израз на утвърждаване и признателност, казан честно към друг човек - публично, когато е подходящо или насаме, ако така е по-разумно. Ние рядко правим това, но все пак, да окуражава другите, е една от чертите на характера на зрелият и вярващ в Бога човек.

Инструмент за Бога – Пр.10

(Пр. 10:11, 20-21)

Продължаваме изследването на градивното говорене. Макар че езика може да причини голяма вреда на взаимоотношенията и даже на цели общества, мъдрата употреба на езика заздравява взаимоотношенията и обединява хората зад Божията истина. Проповедниците, учителите и евангелистите притежават този изтрезняващ потенциал.

4. Свидетелстване, обучение, утеха

„Устата на праведния е извор на живот“ (Пр.10:11)

„Езикът на праведния е като избрано сребро,
а сърцето на порочния струва малко.

Устните на праведния хранят мнозина,

а глупавите умират поради липса на разбиране.“ (Пр.10:20–21 – мой превод)

„Плодът на праведния е дърво на живот,

и който е мъдър, убеждава души.“ (Пр. 11:30 – мой превод)

„Думите на човешката уста са дълбоки води;

изворът на мъдрост е бълбукащ поток.“ (Пр. 18:4 – мой превод)

„Смърт и живот има в силата на езика

и онези, които го обичат, ще ядат плодовете му.“ (Пр. 18:21)

„Освобождавай онези, които са водени към смърт,

и онези, които залитат към клане, О, спри ги!

Ако кажеш: „Виж, ние не знаехме това,“

няма ли да обмисли това Онзи, който претегля душите?

И не знае ли Онзи, Който, който пази душата ти?

И Той няма ли да отплати на човека според делата му?“ (Пр. 24:11–12 – мой превод)

Кой може точно да измери изгодите, събрани от езика на вярващ учител, знаещ добре стиховете на Библията? Как можем да измерим дълбочината на утехата, получена от думите на близък приятел през период на печал или страдание? А какво да кажем за онези, които ви разказаха за Христос? Спомняте ли си окуражението, което получихте от славната и добра новина на Господ Исус Христос? Къде щяхме да бъдем, без загрижените и внимателни хора, които използват дарбата на мъдрото говорене?

Спрете и се разгледайте това: „**Вярата идва от слушане,**“ само когато думите съобщават правилно послание, по правилния начин, в правилното време (Рим. 10:17). **Бог е възложил на човечеството отговорността да разнася Неговия евангелски спасителен план за света и ние имаме сериозна отговорност за употребата на думите – написани или изговорени – за изпълнението на Неговата велика заповед.**

Може би вашият дар или призвание не е да проповядвате, да обучавате или да евангелизирате, но този принцип продължава да се отнася и за вас: вашият език не може да изпълнява по-добра функция в живота от това, да „**създавате ученици измежду всичките народи**“ (Мат. 28:19), вярно и последователно.

Изберете веселието

(Пр. 15:13, 15)

Не е тайна, че аз обичам да се смея. Смахът изпълваше домът на детството ми и аз се надявам, че децата ми си спомнят детските си години като весели. **Убеден съм, че Господ има силно чувство за хумор и Той иска хората Му да се смеят гласно и често.** Поради това, нашето изследване на градивното говорене завършва с тази разглеждането на тази ведра нота.

5. Добро чувство за хумор

„Весело сърце прави засмяно лице,

а когато сърцето е тъжно, духът е съкрушен.

Всичките дни на опечаления са лоши,

а веслото сърце има вечно празненство.“ (Пр. 15:13, 15 – мой превод)

Моля ви да разбирате, че когато говоря за хумор, аз нямам предвид нелепо и глупаво говорене или отблъскваща или неподходяща насмешливост. **Аз съм убеден в стойността на здравословния хумор.** Всъщност, аз вярвам, че човек, на **който му липсва чувство за хумор, няма да е способен** да бъде такъв

лидер или говорител, какъвто той/тя би могъл да бъде.

Има специални моменти, в които е нужно чувството за хумор, като например при продължителни, напрегнати и разгорещени събесания или когато у дома надвисне тежка и сериозна атмосфера, или след много тежки преживявания. **Колко бързо и колко лесно забравяме да се смеем!** Все пак **медицинските изследвания доказват, че смехът е полезен за здравето.** Вижте последната притча от цитата по-горе. Оригиналният текст на иврит буквално казва, че „**веселото сърце причинява добро излекуване.**“

Приятелю мой, а вие какъв човек сте? Кажете честно сега, станали ли сте толкова сериозен, че вече не можете да вселите себе си или другите хора? Нека да осъзнаем, че ако има една критика, която се отнася за всички християни и която трябва безспорно да приемем, **това е критиката, че сме станали твърде много сериозни относно всичко в живота.** Ние изключваме или пренебрегваме почти всяка възможност **за един добър и здравословен смях!** Ние сме напрегнати и то прекалено много, и сме твърде много критични както към себе си, така и към другите хора. В резултат от това, нашата търпимост и разбиране са изключително силно ограничени. **Дано Бог да ни разхлаби!** (*Коментар: Една древна поговорка казва: „Не дръж лъка постоянно с натегнатата тетива, защото той ще се счупи.“ Поради това има правило, че когато лъкът се съхранява неизползван, тетивата му е отпусната. Д.Пр.*) И нека Той най-накрая да ни направи способни да живеем отвъд проблема с неконтролируемия език.

Живеейки под облака на вина – Пс. 32

(Пс. 32:1-11)

Съзнанието ви може и да е невидимо, но със сигурност работи! Кой не е държан буден поради неговите умолявания? С невероятно постоянство невидимото съзнание може да ограби апетита ни, да открадне съня ни и да ни направи разсеяни.

Спомняте ли си краткият разказ „Издайно сърце“ от Едгар Алън По? Главният герой е извършил убийство. Неспособен да избяга от продължителното усещане за вина заради деянието си, той започва да чува ударите на сърцето на жертвата, която е заровил под дюшемето на стаята си. Студена пот го облива, когато чува непрестанното туптене на сърце. Това усещане отказва да престане. Най-накрая става ясно, че туптенето, което подлудява главния герой, **не идва от гроба под стаята, а от собственото му сърце.** Същото е и с невидимото съзнание.

Давид, древният автор на песни, е бил добре запознат с това подлудяващо страдание. Както скоро ще открием, колкото по-дълго отказвал да се примири с тази натрапчива вина, толкова повече ставал физически болен и емоционално обезумял. **Единствено прошката може да премахне това натрапчиво страдание.**

Когато започнем да четем песента, две неща привличат погледа ни, даже преди да сме прочели ст. 1.

Първо, забелязваме, че **това е Давидов псалм.** Това е песен, която човекът Давид е бил воден да напише, под вдъхновението на Светия Дух. Така че, от началото нека да запомним, **че песента, която той е написал, описва някаква ситуация от живота на самия Давид.**

Второ, забелязваме, че това е "maskil," дума, която не ни е позната. *Maskil* е дума на иврит, която се появява в 30 псалми. Най-вероятно, тя произлиза от глагола *sakal*, който означава „да бъде разумен, предпазлив, мъдър – да имам проникателност;“ **тя е свързана с интелигентното знание, придобито чрез разсъждаване.** Според английския тълковен речник, определението на думата „проницателност“ е: „действието или силата да виждаме в конкретната ситуация.“ Обобщавайки всичко казано дотук, ние разбираме, че **Пс. 31 е написан, за да дава на читателите си мъдрост и проникателност, когато се намират в определени ситуации.**

В този случай проблемът е напрежението, което придружава виновната съвест. Пс. 51 прилича на Пс. 32. И двата са били написани след прелюбодеянието на Давид с Батшеба и неговия опит да прикрие вината си, чрез създаване на ситуация, в която нейния съпруг умрял на бойното поле. От двата псалма, Пс. 51 е бил написан пръв, по време на силното страдание, от което Давид е бил измъчван. Пс. 32 е написан по-късно, след страданието, след като е получил Божията прошка и мирът в разума му бил възстановен. Поради това темата на Пс. 32 може да бъде наречена „**Мирът следващ след прошката` и как този мир може да бъде постигнат.**“ Още от началото научаваме, че песента му е невероятно отговаряща на нуждите ни. Ние живеем в свят, пълен с хора, които живеят под дебел облак от вина в общество, в което има безнадеждна нужда от прошка.

Докато четете псалма, позволете си **да влезете** в чувствата на Давид. Очевидно е, че в началото на псалма той е весел и се наслаждава на сегашното си състояние на човек, на който е простено (32:1–2). След това той започва да си спомня, мислейки си за отминалите дни. Два пъти в тази част на песента той добавя думата *selah* – **Села**, който повечето изследователи на Библията вярват, че **е музикален знак, означаващ**

пауза, най-вероятно за размисление. Когато стигнем до този музикален знак, най-добре е да спрем и после отново да прочетем тази част, само че този път по-бавно и обмислено. Следващите 3 стиха (32:6–8) гледат към бъдещето, **директно отнасяйки се към всеки човек, който може да чете тези думи.** Заключение на Давид (32:9–11) призовава читателите си да живеят по праведен начин.

Вижте схемата на песента:

1. Изразяване на сегашната радост (32:1–2)
2. Размисления за миналите грехове (32:3–5)
 - 2.1. Нежелание да изповяда греха (32:3–4)
 - 2.2. Готовност да изповяда греха (32:5)
3. Задоволяване на бъдещите нужди (32:6–8)
 - 3.1. Покана (32:6)
 - 3.2. Закрила (32:7)
 - 3.3. Водене (32:8)
4. Приложение за всеки вярващ (32:9–11)
 - 4.1. Не бъдете непреклонен! (32:9)
 - 4.2. Направете своя избор! (32:10)
 - 4.3. Оставайте непорочен! (32:11)

От самоизмама до облекчение – Пс. 32

(Пс. 32:1-2)

Веднъж помолих сестра ми Луси, да ми каже коя според нея е най-силната и радваща от всички емоции. Тя ме изненада с отговора си: **облекчението.** След като помислих, аз трябваше да се съглася. За всеки човек, облекчението е любимото чувство!

Песента на Давид за прошката започва **с празнуване на облекчението, което той намерил в Божията прошка на неговото прегрешение.**

Изразяване на радост

*Колко блажен е онзи, чието прегрешение е простено,
чийто грях е изкупен!*

*Колко блажен е човекът, на когото Господ не вменява беззаконие
и в чийто дух няма измама!* (Пс. 32:1-2 – мой превод)

В тези два стиха Давид изразява превъзбудена радост и неограничавана и бликаща благодарност, заради милостта на Господа. Тези две изречения започват като Пс. 1 (на иврит): „О, щастие, отново и отново!“ С това се създава представата за умножавани и безброй благословии. Той се радва заради премахването на греховете, които преди го приковавали към изтривалката на вината и срама.

Ако се вгледате по-внимателно, вие ще откриете в първите два стиха 4 думи за закононарушение. Те описват последователно етапите на падението, които отвеждат човека до същото състояние, в което е живял Давид, преди най-накрая да признае престъплението си.

1. „Прегрешение.“ Тази дума произлиза от юдейската дума *peshah*, означаваща „**да се бунтувам, да възставам.**“ Те описват умишлен акт на неподчинение.

2. „Грях.“ Тази дума е превод на най-употребяваната юдейска дума за закононарушение: *khatah*, която означава „**да не улуча мишената, да не намеря пътя, да вървя в грешна посока.**“ Тя е свързана **с отклонение от пътя, който е харесван от Бога**, независимо дали то е направено умишлено или погрешно.

3. „Беззаконие.“ Таз дума е превод на юдейската дума *awbān*, описваща мрачната картина на грях като „**нарушение, нечестно поведение, извратеност,**“ подсказващо, че това идва от извратена природа.

4. „Измама.“ Оригиналната юдейска дума *Remiah* означава „**коварство, измама** (и в някои случаи, както е тук) – **само-измама.**“

Изглежда, че авторът на песента проследява водещата надолу спирала на закононарушението, използвайки все по-силни силни думи за грях. Това е известното на всички пропадане и паника, с цел прикриване на извършения греха с които повечето от нас са добре запознати. Първо, ние се бунтуваме против разкритата ни Божия воля. После не намираме пътя, начертан за нас от Бога – **пътеката на праведността.** След това чувството за вина ни сграбчва и ние влизаме във вътрешното мъчение на силни и вискателни чувства. **Ако няма облекчение, ежедневното стържене на съвестта, на която не е простено, ще подлуди човека.** Ако той/тя не намери облекчението на прошката, единствената алтернатива е самоизмамата чрез отричане, омаловажаване на извършеното, прехвърляне на вината на някой друг, намиране на извинения и даже преоформяне на злото, за да изглежда като нещо добро.

Когато дойде етапа на само-измамата, както е станало с Давид, когато **той отказал** да се справи със своето престъпление, **характерът на грешника става извратен**. Тъй като това става бавно, много хора се опитват да проявяват търпимост към последствията от греха – това вътрешно разбъркване и стържещият смут. Ако сте паднал в изтезанието на виновната съвест поради грях и разбирате, че самоизмамата започва да ви завладява, **аз ви призовавам да спрете**. Спрете пропадането си надолу **и открито признайте пред своя Господ престъплението си**. **Направете онова, което е нужно, колкото и крайно да е то**, за да не допуснете повторен провал. Прочетете следващите две притчи много внимателно:

„Който крие престъпленията си, няма да благоденства, а който ги изповяда и ги изостави, ще намери милост.“ (Пр. 28:13 – мой превод)

„Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да прости греховете ни и да ни очисти от всяка неправда.“ (1Йоан 1:9)

Горчивата цена на тайния грях – Пс. 32

(Пс. 32:3-5)

Давидовото празнуване на Божията прошка прави мрачен обрат, когато той си спомня мъчителното си минало. Той си припомня – вероятно обхванат от тъжна меланхолия – дните на страдание, които прекарвал в изолацията на тайния грях.

Размишления за миналите грехове

„Когато мълчах за моя грях, тялото ми линееше, поради охкането ми през целия ден.

Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мен; жизнеността ми отслабваше, имах трескава температура, като в горещо лято. Села.

Признах греха си пред Теб, и беззаконието си не скрих.

Казах: 'Ще изповядам престъпленията си пред Господа'; и Ти прости вината на греха ми. Села.“ (Пс. 32:3–5 – мой превод)

Давид ни отвежда назад, при онези трагични дни, когато той отказал да признае престъплението си (32:3-4). Тези удивителни стихове описват какво се е случвало вътре в автора през мъчителните дни на непризнания грях. Той признава, че **заради мълчанието за греха си, той е платил ужасно висока цена**. Той платил горчива цена, за да запази тайната си. Вътрешният му конфликт му причинил психосоматично разстройство. (*Коментар: Психосоматичното разстройство е психологическо състояние, което води до физически симптоми, често без медицинско обяснение. Може да засегне почти всяка част от тялото. Д.Пр.*) Изтерзаният му разум, увреден от умственият и емоционален конфликт – отказът му да се справи изцяло и искрено с греха – причинил няколко телесни неразположения.

Тялото му линееше.

Той охкал през целия ден.

Понасял това денем и нощем.

Жизнеността ме отслабвала.

Имал трескава температура, като в горещо лято.

Внезапно той добавя: „Села“ - спри и помисли!

Очевидно, по време на този мъчителен период, Божията ръка тежала върху него. Според думите на Пр. 13:15: *„Пътят на измамниците и труден.“* Подобно на дърво, опитващо се да оцелее без вода от освежаващ дъжд, Давид бил злочест и станал духовно неплоден в греховното си състояние.

Най-накрая Давид намерил облекчение чрез признание (Пс. 32:5). Без никакво ограничение той излял греховното си състояние. Не пропускайте да видите напредъкът:

- Признах греха си.

- Не скрих беззаконието си.

- Ще изповядам престъпленията си.

- Ти прости вината за греха ми. Села.

Подобно на студен почистващ дъжд в горещ летен ден, Божията прошка измила не само греховете на Давид, но и прекратила неговото мъчително чувство за вина. Господ проникнал в дълбочините на вътрешното му същество, за да донесе това удивително облекчение, което единствено Той може да донесе: МИР. **Бог прости изцяло, защото Давид се изповядал изцяло.**

Ако криете някакъв грях или някои скрити неща на беззаконието, **тогава не очаквайте** да се наслаждавате на освобождение от чувството за вина. Има един ненарушим принцип, който като червена

нишка преминава през всичките страници на Библията: **Тайният грях не може да съществува едновременно с вътрешния мир.** Мирът се връща само когато греховете ни са напълно изповядани и забравени. Малко са нещата, които ни стържат по-дразнещо, отколкото възбудената и измъчваща ни съвест. Това е ужасно! А и малко са радостите, които са по-облекчаващи от това, греховете ни да са простени.

Грехът изопачава истината – Пс. 32

(Пс. 32:6-8)

Когато песента на празнуването на Давид за Божията прошка продължава, той признава, че изповедта е скъпо струваща. Освен това той осъзнава факта, че **ние имаме един прозорец на възможност, който някой ден може да се затвори.** Следователно, той се моли за Божиято бъдещо осигуряване.

Осигуряване на бъдещите нужди

6) „*За това, нека всеки благочестив да се моли на Теб във време, когато Ти може да бъдеш намерен; наистина, в потопа на големите вълни те няма да го достигнат.*

7) *Ти си прибежище мое; Ти ме пазиш от неприятности;*

Ти си ме обкръжил с песни на избавление. Села.

8) *Аз ще те инструктирам и ще те науча за пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам с околото Ми върху теб.*” (Пс. 32:6-8 – мой превод)

Спомнете си, че темата на този псалм е прошката. Давид иска да стане ясно, че **той не е единственият,** който има това благословено преживяване. Поради това той отправя покана към „*всеки благочестив.*“ Тя се отнася за всеки вярващ в Новия Завет, за всеки човек, който познава Господа и който е приел Исус Христос чрез вяра. Давид призовава всички Божий хора да се молят, даже когато са сред „*потопа на големите вълни,*“ **когато всичко изглежда безнадеждно.** Той обещава, че когато те се молят, Бог ще предостави същото освобождение за нас, каквото е предоставил за Давид.

Ст. 7 е фокусиран изцяло в Бога. Той е Онзи, който е наше прибежище, пази ни, обкръжава ни и даже ни дава песен. Села (отново, спрете и размишлявайте)! Човекът, чието съзнание е владяно от вината, изхвърля Бога, представяйки го като жестоко божество, което обикаля наоколо с тояга и търси грешни хора, за да ги разбие. **Причината за това е, че грехът изопачава истината.** Погледнете отново ст. 7. Давид изригва с песни на избавление! „*Ти си мое прибежище; Ти ме пазиш от неприятности; Обкръжил си ме с песни на избавление. Села.*“

Каква успокояваща картина, особено за онези хора, които са били в голям грях и търсят прошка!

Следващият ст. 8 е Божият отговор на поканата на Давид към всички Божий хора. Господ обещава Своята инструкция и съвет. Накрая на този стих **Бог всъщност казва:** „*Аз ще стана ваш съветник и ще направлявам вашето възстановяване.*“

Имате ли усещането, че Бог е заминал? Че Той не се интересува? Повярвайте ми: Той наистина се интересува. И то лично за вас (1Пет. 5:7). Неговите очи са върху вас. Може да изглежда, че Той и далече от вас, **но истината е, че Той е близо и очаква вашата изповед и разкаяние.**

Изповядай се и бъди изчистен – Пс. 32

(Пс. 32:9-11)

Никой не може да ми каже, че Библията, въпреки че е била написана преди 2000 години, не е приложима и днес. Поезията на Давид е както красива, така и приложима в живота ни. След като празнувал верността на Бога и признал трудността на изповядването, в края на псалма той мъмри читателя, заради неговата/нейната непреклонна гордост.

Отнасящо се за всеки вярващ

9) *„Не бъдете като кон или като муле, които нямат разум, чиято екипировка включва юзда и оглавник, за да бъдат контролирани, иначе те не биха се приближили до вас.*

10) *Много са скърбите на нечестивия;*

но онзи, който уповава на Господа, любяща доброта ще го го обкръжава.

11) *Веселете се в Господа и се радвайте вие, праведници;*

и викайте с радост всички, които сте с праведно сърце.“ (Пс. 32:9-11- мой превод)

В тези три силни стихове, пълни с увещаване, Давид обобщава уроците, които иска да ни остави.

Първо, не бъдете упорити и непреклонни (32:9). Когато се стигне до справяне с грях, не бъдете като кон или муле, или друг дебелоглав звяр! **Капитулирайте! Подчинете се!** Ако сте извършили грях, бързо го изповядайте пред Господа и се покайте, за да получите прощане. Не си позволявайте да имате тайни и не изповядани грехове.

Второ, направете своя избор (32:10). Четейки тези заключителни думи, вие ще забележите, че има само 2 пътя: пътят на нечестивите, който води до много „скърби“ и пътят на упованието, който донася „любяща доброта.“ Разгледайте докъде води всеки от тези пътища и направете своя избор (казва Давид).

Трето, оставайте праведен (32:11). Спрете да се движите по спиралата надолу, скачайки в дълбокия, мрачен, заплетен и влудяващ грях, а поддържайте праведен начин на живот. Юдейската дума, преведена като праведен, описва **честно отношение както към Бога, така и към другите хора**. То описва човек, който няма какво да крие. Един мой бивш състудент описваше този вид поведение с думите „**чисто и ясно**.“ Според него, **това е целта във всяко взаимоотношение, сделка и решение**, независимо дали е лично или е обществено.

Това е прекрасна политика. Няма тайни. Пълна прозрачност. Ако търсите зелени ливади, ще ги намерите само, ако се отнасяте искрено с вашия Господ. Оставайте праведен. Бог е толкова милостив! **Той е планирал такъв живот за децата Си, който се изразява с вътрешен мир, външна здравина и оптимизъм**. Но ние сме грешни и често избираме да вървим по собствения си път. Въпреки, че Той предпочита ние да не грешим, Той е готов да ни прости и да ни води през нашето възстановяване. **Той ще ни прости и възстанови, ако ние напълно се разкаем**; това означава да се изповядаме и да търсим Неговото изчистване.

Намерете доброто нещо - Пр. 17

(Пр. 17:1)

Твърде много хора страдат от тази най-заразна болест. Аз я наричам **Синдромът „Само ако**.“ Бацилът на недоволството може да зарази малка група хора и после недоволството може да обхване цялото общество, засягайки всички области на живота – психика, разум, емоции и духовност.

Следващото е списък на някои изказвания на хората, които са заразени от Синдрома „Само ако“:

Само ако имах повече пари...

Само ако имах по-добри оценки...

Само ако притежавах по-хубав дом...

Само ако не бях направил тази лоша инвестиция...

Само ако ако не бях израсъл в толкова лошо семейство...

Само ако тя беше останала омъжена за мен...

Само ако нашия пастор беше по-силен проповедник...

Само ако детето ни беше способно да ходи...

Само ако можех да имам деца...

Само ако няхах деца...

Само ако бизнесът беше успешен...

Само ако съпругът ми не беше умрял толкова млад...

Само ако той се беше отказал от наркотиците...

Само ако те ми бяха дали почивка...

Само ако аз няхах този инцидент...

Само ако ние можехме да си стъпим на краката финансово...

Само ако той не ме беше поканил да изляза с него...

Само ако хората можеха да ме приемат такъв, какъвто съм...

Само ако родителите ми не бяха се развели...

Само ако имах повече приятели...

Този списък би могъл да бъде продължен с още много страници. Вплетена в тъканта на тези пожелателни копнежи **е въздишката, произлизаща от ежедневиия натиск на недоволството**. Когато бъде търпяно достатъчно дълго време, Синдрома „Само ако“ се превръща в самосъжаление, едно от най-неприятните и отблъскващи от всички видове поведение. Недоволството е едно от тези ежедневни прояви, **които принуждават другите хора да слушат нашите неволи – но това не продължава дълго време! Недоволните хора са самотни и изолирани**.

Както веднъж е казал един мъдър човек: „**Обикновено човек намира това, което търси**.“ Следователно, въпросът, на който трябва да си отговорим е: „Какво търсим ние?“ Дали търсим основания, за да

празнуваме добротата на Бога, **или търсим причини за да плачем**: „О, колко съм зле!“!

Харесвате ли такава омраза? - Пр. 15

(Пр. 15:17)

Аз съм много признателен, че Соломон не е пренебрегнал недоволството. В 3 отделни случаи той **предлага мъдрост за всички нас, особено за онези времена**, когато сме изкушавани **да се самосъжаляваме**. Може би вече сте забелязали, че всичките 3 стиха, които разгледахме през тази седмица представляват сравняващи двойки, т.е. притчи, в които едно нещо е обявявано, че е по-добро от друго нещо. Ето един пример: „**По-добре е ястие от зеленчуци с любов, отколкото угоено говеждо с омраза.**“ (Пр. 15:17 – мой превод)

В Тексас, където съм роден и отрасъл, говеждото месо е основният продукт в списъка за пазаруване. В други райони на САЩ пържолата от говеждо месо с кост е специална гошавка, но въпреки това е много обичайно ядене. В древността, обаче, всякакво ядене с месо е било считано за деликатес и е било сервирано в съботния ден, като обикновено месото е било от агне или коза. Воловете много рядко били клани заради месото, защото те били много по-ценни, докато са живи. **Когато се оре нива, един вол може да изоре за един ден площ, която може да бъде обърната от 3-ма работници за една седмица**. Поради това, след като изоре своята нива, собственикът на вола обикновено давал под наем своя вол на други хора, да орат, да вършеят или да жънат с него. Не е било необичайно цяло село да използва едни и същи волове за земеделската работа. *(Коментар: Превел съм прекрасната книга „Победа на разума“ от икономиста-християнин проф. Родни Старк, който обяснява икономическото и научно развитие на света от древността до наши дни от гледната точка на християнството. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)* Поради това клането на вол за храна в древните земеделски общества е било считано за прахосническа екстравагантност, подобно на това в наши дни фермер да продаде трактора си и след това с получените пари да купи най-скъпия хайвер и да сервира най-изтънчените и деликатесни ястия на едно единствено празнично тържество. Въпреки това, мъдрецът, който е написал тази притча, оценява толкова високо любовта и хармонията, че би предпочел да изяде една оскъдна порция от постно ядене, отколкото на присъства на разточителен и разкошен обяд, помрачен от поведение на омраза и кавга. **Той намирал задоволство в нематериалните ценности на живота**.

Кой се нуждае от телешка пържола? Какво му е хубавото да ядем „Шатобриан“ (*Коментар: изключително скъпо френско ястие. За подробности вижте [https://en.wikipedia.org/wiki/Chateaubriand_\(dish\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Chateaubriand_(dish)) Д.Пр*) за двама, ако то трябва да бъде ядено с липсата на любов? Преди няколко години аз се усмихнах, когато четох за една жена, облечена елегантно на един коктейл, която се опитвала да изглежда щастлива. Неин приятел забелязал голям скъпоценен камък на пръста на ръката ѝ и възхитено казал: „О, Боже! Какъв великолепен диамант!“ Тя отговорила: „Да. Това е диамант Калахан. Той върви с проклятието Калахан.“ Приятелят ѝ учудено я попитал: „Проклятието Калахан? Какво е то?“ А тя отговорила намръщено: „Г-н Калахан.“

Притчата задава пронизателния въпрос: „Какво хубаво има в това „**да имаме повече и по-добро**“, ако любовта и хармонията не са част от този пакет? Мъдрецът дава своя отговор, твърдейки, **че любовта, която той споделя с човека, с който се храни, винаги е най-добрата част от яденето**. Това все още е истина, нали?

Храна за душата - Пр. 17

(Пр. 17:1)

Докато разглеждахме мелницата на недоволството, ние научихме, **че тайната съставка на чудесното ястие е любовта**. Книгата Притчи продължава тази кулинарна тема с друг сравняващ стих:

„**По-добре сух зальк и спокойствие с него, отколкото къща, пълна с пируване с кавга.**“ (Пр. 17:1 – мой превод)

Образът на „**сух зальк**“ е описание, което всеки древен пътник може да разбере. Лишени от възможността да запазват в добър вид храната си, тогава пътниците се хранили с хляб и изсушено месо. Тази храна буквално дращела в устата им, когато се хранили. Даже и когато сме у дома, по време на безпаричие, стар хляб и изсъхнало месо може да бъдат задоволително ядене.

Притчата сравнява това „спартанско“ ядене с яденето в „дома на жертвоприношението“ (това е буквалният смисъл на юдейският израз). Според Стария Завет и традицията, на свещеника било позволено

да занесе у дома при семейството си някаква част от месото, което не било изгоряло на олтаря (Лев. 10:12-14). (Коментар: И ние казваме: „Наядох се като попско дете на Задушница.“ Д.Пр.). По този начин мъж, който е посветил живота си в служба на Бога, подкрепял семейството си. Думата, използвана за ритуално клане на животно, понякога била използвана в смисъла за подготвяне на празненство, за богата трапеза, отрупана със възхитително месо, зеленчуци, хляб и вино.

За мъдрецът, качеството на месото заема второ място, след емоционалната обстановка в къщата. Той сравнява „спокойствието“ с „кавгата.“ Но думата „спокойствие“ не означава мълчание; тя описва обстановка, отличаваща се с лекота в общуването, добруване, липса на напрегнатост и сигурност. Думата на иврит е тясно свързана с „шалом.“ Следователно притчата описва мирно и хармонично семейство, в което хората са свободни да бъдат такива, каквито са, без да се страхуват, че ще бъдат критикувани или отхвърлени. Има усещане за лекота сред членовете на това семейство, защото кавгата – спорове, скарвания и враждебност – липсват или не се усещат.

Авторът на притчата намирал удовлетвореност в повечето обяди и вечери, защото намирал много по-голямо задоволство в хармоничните взаимоотношения, отколкото в най-скъпите ястия, които могат да бъдат купени с пари. Той може да не е бил способен да контролира притока на пари в семейната каса, но можел да поддържа здравословни взаимоотношения под своя покрив.

Кражбата на незадоволството - Пр. 16

(Пр. 16:8)

Сега най-добрият начин за облекчаване на натиска на незадоволството би трябвало да е ясен. Книгата Притчи ни съветва на намерим лично удоволствие в нещата, които не могат да бъдат купени с пари, като любовта и хармонията в междуличностните взаимоотношения. Освен това мъдростта изтъква друга нематериална надежда, която задоволява сърцето така, както притежанието на материални неща не успяват да направят.

„По-добре малко с праведност, отколкото голям доход с неправедност.“ (Пр. 16:8 – мой превод)

През 1980 на Бостънския маратон, преди това непозната аматьорка-бегачка Роузи Руис изуми света на бегачите, пробягвайки разстоянието 42195 м за забележителното време под 2:32 часа – по онова време най-доброто постижение и след финала припадна в ръцете на служителите на маратона. Репортерите наобиколиха неочакваната победителка, която призна, че е тренирала много упорито самостоятелно, подготвяйки се за това историческо събитие.

За съжаление, оказа се, че Роузи не е пробягала цялата дистанция. Тя стартирала, пробягала първите 8 км, след това се качила на метрото, изчакала известно време и после се присъединила към бягането, около малко над 2 км преди финала. Администраторите на маратона се усъмнили, поради огромното подобрене на нейното време по време на миналогодишното ѝ участие в маратона в Ню Йорк (2:53:33). Но както се установило, тя и там не пробягала цялата дистанция, като там пътувала с автобус.

Аз просто не разбирам какво печели човек от измамата! Как е възможно някой да се наслаждава от кражбата на победа, знаейки, че той/тя вероятно ще бъдат изобличени, че са мошеници? Роузи Руис завинаги ще бъде запомнена сред бегачите като „измамницата в маратона.“

Нищо, придобито чрез неправда, няма да донесе задоволство. Мъдрецът обявил, че неговата честна придобивка, колкото и малка да е тя, му дава по-голямо задоволство, отколкото богатства, придобити незаконно. Кой го интересува, ако в банковата ви сметка има много пари и че инвестиционният ви пакет предизвиква завист на Уол Стрийт, ако мамите, за да печелите? Това няма да ви направи по-успешен, по-интелигентен, по-прилежен и повече от всяко друго нещо, което светът уважава. Нещо повече, след като сте направили измамата, вие ще трябва да сражавате със съвестта си. Това прилича да спите, висящ на закачалка за палто: всяко ваше движение служи като напомняне за някой друг случай, когато вие сте направили нещо незаконно.

Богатите и бедните, онези, които ламтят за повече, онези, които имат много и считат, че се нуждаят от още повече – всички те се нуждаят от съвета на мъдреца. Незадоволството в редки случаи е в съответствие с финансовото положение на човека. Лакомията е раково заболяване на манталитета на човека, причинявано не от недостатъчните пари, а от погрешните житейски приоритети. Някои хора никога няма да бъдат задоволени, колкото и много богатства да притежават. Незадоволството е крадец, който продължава да ни лишава от нашия мир и краде нашата почтеност. Той постоянно едва доловимо шепне: „Още...още...още.“

Изборът е ваш - Том 4

(1 Тим. 6:6-10, 17-19)

Нека да приключим нашето изследване на задоволството със съвет от един по-стар пастор към неговият по-млад чирак. Апостол Павел написал писмо до Тимоти, **в което го предупреждава за опасностите от незадоволството**. По-младият пастор служел в Ефес, древен град, чиято икономика процъфтявала от практикуването на магии и предсказания и чиято търговия зависела от притока на пари от поклонниците на Храма на Артемида, който бил едно от 7-те чудеса на света. Парите сте стичали изобилно към всеки, който бил готов да направи компромис с неговата или нейната почтеност. Погледнете много внимателно думите на Павел, все едно че ги четете за първи път.

- 6) *А благочестието с удовлетворение е голяма печалба;*
- 7) *защото не сме внесли нищо в света, нито можем да изнесем нещо.*
- 8) *А като имаме прехрана и облекло, те ще ни бъдат достатъчно.*
- 9) *А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погубел.*
- 10) *Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремят някои, те се отстраниха от вярата и пронизаха себе си с много скърби....*
- 17) *На онези, които имат богатство на този свят, заръчай да не високоумстват, нито да се надяват на несигурното богатство, а на Бога, Който дава на всичките изобилно да се наслаждаваме;*
- 18) *да правят добро, да богатеят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни,*
- 19) *да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот.“ (1 Тим. 6:6-10, 17-19)*

Забележете, че **Павел не осъжда парите като зло, нито даже казва, че праведните хора трябва да се освободят от богатството си. Проблемът не е в парите и богатството не е зло.** Ние виждаме, че бедни хора могат да бъдат по-големи материалисти от милионерите и че богатите хора могат да постигнат огромно добро с парите си. Създателят държи ключът на съхраняването на материалните притежания в правилна перспектива. Този ключ е избирането **на обекта** на задоволството.

Павел е отглеждал задоволство по три специални начини. **Първо**, той активно **се стремил да работи за Бога** във всяка ситуация (Фил.1:12-14). **Второ**, той **благодарял на Бога за това, което имал**, вместо да се оплаква за онова, което му липсва. (Фил. 1:3, 7; 4:11-12). **Трето**, той **ценял повече взаимоотношенията, отколкото материалните притежания**. (Фил.4:17).

Място на смущението - Пс. 42 и 43

(Пс. 42:1-43:5)

Аз имам „място на смущението“ (**Коментар**: Думата „churning“ – смущение, означава „избиване на масло, бъркам, разбивам, разпенвам“ Д.Пр.). То се намира в стомаха ми, в горната му част, отляво, точно под долния края на гръдния кош. Когато ми се случат тревожни неща, когато чуя обезпокоителна новина, когато прочета писма, в които има грозни думи или особено критични коментари, разбъркването и присвиването в стомаха ми започва. На вас случва ли ви се нещо подобно?

Един приятел ми каза, че при него това място е в главата му, по-точно – в челото му. Друг човек ми е казал, че при него това място се намира в задната част на неговият врат. Повечето хора, които познавам, имат определено място, където се случва това смилане, обикновено причинявано от:

- лоша новина
- неплатени сметки
- скъпи ремонти
- невъзможни за изпълнение срокове
- конфликт с друг човек
- трудни решения
- не изповядан грях
- правосъдни проблеми

Според мен е доста успокоително, че вдъхновеният от Бога псалм не пропуска напрежението от смущението и разбъркването вътре в нас. Тъй като то е нещо обичайно, аз щях да си помисля, че е странно,

ако не беше обяснено как да се справяме в такива случаи.

Според мен, Пс. 42 и 43 би трябвало да бъдат разглеждани общо, като един псалм. Две неща ме накараха да направя това предложение.

Първо, преди началото на Пс. 43 няма надпис и обяснение. Няма никакво въведение преди първият му стих. Поради това аз вярвам, че той е съвсем естествено продължение на предишната песен. (Спомнете си, че разделянето на текста на Стария Завет на отделни глави, както и поставянето на препинателните знаци, са били добавени към текста през следващите векове. Да, Божието Слово е вдъхновено от Бога...но не и пунктуацията или различните параграфи и разделянето на главите.)

Второ, изразът, който е повторен 2 пъти в Пс. 42, се появява и в Пс. 43. Вижте 42:5, 11, и 43:5:

„Защо си отчаяна, душо моя?

И защо стана обезпокоена вътре в мен?

Надявай се на Бога, защото аз отново ще Го възхвалявам.“ (мой превод)

Тези три еднакви изрази ме накараха да повярвам, че тези две песни оформят едно общо цяло, което се занимава с една тема. Погледнете въведението преди Пс. 42:1 *„За диригента на хора. Поучение на Кореевите синове.*“ Думата *Maskil* - поучение означава песен, написана да дава проникателност и мъдрост, когато се намираме в определени ситуации. Например, в Пс. 32 ситуацията включва измъчвана съвест.

А каква е ситуацията в тези две песни? Ако се върнем обратно при три пъти повтарящият се стих, споменат по-горе, ние виждаме ясно, че ситуацията е вътрешно отчаяние и смущение. Иначе казано, тези две песни са били запазени, за да снабдяват читателя с мъдрост и проникателност, когато е обезпокоен и усеща „онова старо вътрешно напрежение и бъркотия.“

Копнеж за Бога - Пс. 42

(Пс. 42:1-2)

Поезията на Давид – запазена за нас като Пс. 42 и Пс. 43 – възпява следващите строфи 3 пъти, силно показващи, че разглежданата в тях тема е вътрешното притеснение.

„Защо си отчаяна, душо моя?

И защо стана обезпокоена вътре в мен?

Надявай се на Бога, защото аз отново ще Го възхвалявам.“ (Пс. 42:5, 11, и 43:5 - мой превод)

Думата „отчаяна“ е превод на юдейската дума *shakhakh*, която буквално означава „да се наведе, да се поклоня ниско.“ Образно казано, глаголът означава „да стана нисък, да бъда унижен.“ Тази песен разказва за дните, когато се чувстваме, като че сме се свили в ембрионална поза и си заминаваме от този свят. За щастие, Давид не ни оставя да лежим на земята. Той ни съветва как можем да победим тези чувства, а не да си предаваме на тях, как за надделеem на чувството на вътрешен смут, а не да се покриваме с пяната от безнадеждните си житейски тревоги.

Както споменах по-рано, да изпитваме такива тревожни чувства понякога е нормално. **Ние наистина причиняваме вреда на младия християнин, когато му/й казваме, че тъгата или отчаянието са грях.** Това твърдение е като нереалистично, така и небиблейско. Давид е написал много псалми, когато е бил силно разтревожен. Въпреки, че ние не трябва с месеци да се лежим в ямата на уничието, **всеки от нас трябва да е достатъчно искрен и да признае, че в живота си сме имали тежки дни.** Аз съм утешаван, когато даже Самият Исус понякога се е чувствал вътрешно разтревожен (Йоан 11:33; 12:27; 13:21). Чарлз Хадън Спържън (*Коментар: 1834-1892, английски баптистки пастор, наричан е „Принцът на проповедниците“ заради уникалните му мощни и разбираеми проповеди. Хиляди хора се събирали в огромна църква в Лондон, построена специално за него, за да го слушат. Превел съм някои негови проповеди. Д.Пр.*) е писал за „изтощителните пристъпи на пастора“ в неговите „Лекции за моите студенти.“ Д-р Джон Хенри Джоует (1864 – 1923 – английски проповедник, наричан е „Най-великият проповедник в англоезичния свят) бил достатъчно искрен да признае следното в едно писмо до свой приятел:

*„Аз искам ти да не си мислиш, че аз съм такъв светец. Ти изглежда си представяш, че аз нямам възходи и падения, а съм просто равно и възвишено постижение, пълно с постоянна радост и спокойствие. **Съвсем не е така!** Аз често съм свършено нещастен и всичко ми се струва най-мрачно. Често се чувствам така, все едно че моят религиозен живот току-що е започнал и че съм на етапа в детската градина. **Но аз обикновено откривам повода за тези тягостни периоди в някоя моя лична причина и първото нещо, което правя е да се справя с тази причина и отново да изляза на слънчевата светлина.**“*

Аз оценявам високо уязвимостта Джоует. Добрата новина е, **че тези две песни ни помагат да открием как да изпълим от тъмнината и да се върнем обратно в слънчевата светлина.**

Авторът на Пс.42 започва започва песента с картина от пустинята:

1) „*Както елен пъхти за водни потоци,*

така душата ми въздиша за Теб, О, Боже.

2) *Душата ми въздиша за Бога, за живия Бог; кога ще дойда и ще се явя пред Бога“* (Пс. 42:1–2)

Давид копнее за Бога така, както жаден елен в безводна пустиня, копнее за студен ручей. Той казва, че „въздиша“ за Господа. В Пс. 119:131 той изразява подобна мисъл, когато пише: „Отворих широко устата си и въздишах, защото копнеех за Твоите заповеди.“ Бог, който е бил считан от вярващите, че е „извор на живите води“ (Йер. 2:13; 17:13), е бил единственото желание на разтревожения певец. Тъй като бил човек според Божието сърце, Давид страстно жадувал за Неговото присъствие. И неговите първи стихове подсказват, че вътрешната му тревога е пряк резултат **от отдалеченото му** взаимоотношение с неговия Бог.

Помнете Божиата вяност - Пс. 42

(Пс. 42:3-5)

Като следствие от битката на Давид с вътрешното смущение, за което се говори в Пс. 42 и 43, той започнал да копнее за Божието присъствие.

„Моите сълзи ми станаха храна денем и нощем, като непрестанно ми казват: `Къде е твоят Бог?`“ (Пс. 42:3)

Със сигурност Бог не е забравил детето Си, но в моменти на униние всички ние можем да признаем, че има времена, когато се чувстваме така, **все едно че Той ни е забравил!** Какво трябва да правим, за да станем уверени и спокойни? Как можем да намерим надежда, че Бог се грижи за нас, когато се чувстваме потиснати и сме подложени на напрежението от вътрешното ни безредие? Давид говори за себе си.

„Изливам душата си дълбоко в мен, като си напомням, как отивах с множеството в Божиия дом с глас на радост и на хваление, с множество, което празнуваше.“ (Пс. 42:4)

По-точният превод на началото на този стих е: „Тези неща ще помня...“ или „Тези неща би трябвало помня...“ **Давид казва тези неща на себе си.** Понякога разумното и позитивно говорене на себе си е добро лекуване. Той казва, че когато е потиснат, той ще си припомни миналите дни на победа, когато Бог е бил много реален и присъстващ. Всъщност, той казва: „Приятелю мой, това бяха прекрасни дни! Това бяха дни на благословение, радост и благодарение!“ А след като си припомня такива дни, той пита:

„Защо си отпаднала, душо моя?

И защо се смущаваш дълбоко в мен?

Надявай се на Бога; защото аз отново ще Го възхваля за помощта от Неговото присъствие.“ (Пс. 42:5 – мой превод)

Той пита: „**Защо трябва да се чувствам тъжен и унил, след като имам такива позитивни спомени?** Той признава, че такива ярки спомени от минала победа, **наистина би трябвало да го окуражат.** Когато сте под натиска на вътрешно напрежение и тревога, полезно е да си спомните предишни победи и специалните неща, които Бог е направил за вас. Помнете, че Господ от вашето минало, е Господ и сега.

Спомням си първата година, когато отидохме в Далас, за да бъде ректор на Семинарията. Двамата с жена ми Синтия живеехме в апартамент в района на Семинарията, в който нямаше климатична система. Времето остана горещо до началото на есента. Знаяйки, че и следващата годна ще има лято, ние започнахме да се молим за прозоречен климатик. Продължихме да се моли за това през студената зима и през хладната пролет. Не казахме на никой, само се молехме.

В продължение на месеци нищо не се случи. Никакъв отговор от Бога. В края на пролетта на следващата година направихме едно пътуване до нашия дом в Хюстън, през кратката Великденска ваканция. Лятото приближаваше, а все още няхахме климатик. Скоро Далас щеше да се превърне във фурна! Казвахме си: „Още едни 100 дни при горещина 100 градуса (по Фаренхайт).“ На никого не казахме, че ще пътуваме до дома, освен на членовете на нашето семейство, никой друг не знаеше, че идваме. Не беше изминал даже един час, след като отидохме да видим семейството на родителите на Синтия, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се човек от нашата домашна църква. Изненадан, той каза: „Чък, ти ли си?“ Аз отговорих: „Да.“

След това той каза: „**Двамата със Синтия имате ли нужда от прозоречен климатик?** Ние току-що си монтирахме централна климатична система и двамата с жена ми си помислихме, че вие можете да използвате климатика, който използвахме сега и го демонтирахме.“

Колко велик Бог имаме ние!

До този ден се бяха случвали подобни неща, но от тогава, когато сме притеснени и нуждаещи се, аз си

спомням този удивителен ден през пролетта на 1960, когато нашия Господ се погрижи и задоволи нашата конкретна нужда.

Намирайте утеха в природата - Пс. 42

(Пс. 42:6-8, 11)

Песните на Давид, разглеждащи вътрешното униние и тревога, не предлагат лесни отговори; той е твърде реалистичен и не може да постъпи така. През живота си той няколко пъти е пропадал до най-ниското ниво и поради това е знаел, **че изброяването на благословиите, които сте получили от Бога, не винаги ще ви помогне**. Понякога ние се оказваме толкова долу, че никакъв спомен няма да може да ни освободи от нашето вътрешно напрежение. В Пс. 42:6-8, 11, Давид предлага друг похват.

- 6) *Боже мой, душата ми е отчаяна дълбоко в мен;
затова си спомням за Теб от земята на Йордан
и от върховете на Хермон, от планината Мисар.*
- 7) *Бездна призовава бездна при шума на твоите водопади;
всичките Ти пенести вълни и развълнуваните Ти води минаха над мен.*
- 8) *Господ ще заповяда денем Своята любяща доброта;
и песента Му ще бъде нощем с мен,
молитва към Бога на живота ми.* (Пс. 42:6-8 – мой превод)

Погледнете фразата „Бездна призовава бездна.“ Авторът на песента вероятно е пътувал от Йерусалим до северна Галилея, където реката Йордан извира от планината Хермон. В песента си той си представя, че се намира на един от по-ниските върхове на планинската верига Хермон. Представя си грандиозните звуци и гледки, които го обкръжават – като „бездна призовава бездна,“ когато Бог говори чрез природата и непроменимата и безмълвна връзка е постановявана. В този случай, снегът се топи по високите върхове на планината Хермон, създавайки буйни и шумни водопади, които стремглаво текат надолу. Той си представя, че неговите тревогите го връхлитат като огромните количества вода, изливаща се от водопад.

Това, което е „бездна“ в съобщението на Бога, е онова, което е „бездна“ в природата **и това осъществява промяна**. **Това се случва навсякъде около нас**. „Бездната“ в Бога призовава „бездната“ в дърветата през есента и листата им се оцветяват в красиво оранжево, червено и жълто. Накрая те падат и дървото отново е голо. „Бездната“ в Божия призовава „бездната“ в съомгата и милиони съомги пътуват много километри, от морено през устието на реката и нагоре срещу течението, до мястото близо до извора на реката, където са се родили и където те хвърлят хайвера си. Но псалмистът не говори за дървета и риби, а за себе си! Когато пенливите вълни и развълнуваните води на вътрешното безредие преминали над него, **това напомнило на Давид за непроменимото взаимоотношение на любов и радост, което съществува между Бог и нас**.

- „Защо си отпаднала, душо моя?
И защо се смущаваши дълбоко в мен?
Надявай се на Бога; защото аз отново ще Го възхваля,
помощ на лицето ми и Бог мой.“* (Пс. 42:5 – мой превод)

Търсете Божията истина - Пс. 43

(Пс. 43:1-5)

Псалм 42 и 43 са запазили за нас ситуация на Давид, когато бил отчаян и разтревожен. Причината за неговото отчаяние **не изчезнала**, след като той посетил изворите на реката Йордан (42:6). Когато се върнал в Йерусалим, той установил, че тревогите му го очакват. Според Пс. 43:1-2, Давид страдал от друга атака, насочена лично срещу него. Това били проблеми, създавани от хора и ние знаем, колко унищожителни могат да бъдат те! След като се молил на Бог да се намеси, Давид продължил:

- 3) *„О, изпрати светлината Си и истината си, нека те да ме водят;
Нека те да ме заведат в Твоя свят хълм и в обиталищата Ти.*
- 4) *Тогавата аз ще отида при Божия олтар, при Бога, моята превъзходна радост;
и с арфа ще те възхвалявам, О, Боже, Боже мой.“* (Пр. 43:3-4 – мой превод)

Вътрешното смущение и тревога често път е причинявано от твърде много невярна информация и от недостатъчно надеждна и важна истина. Нещо повече, **при липсата на вярна информация, ние ще паднем в**

хватката на това, от което най-много се страхуваме. Резултатът от това е извратена и невярна картина на проблема – песимистична перспектива, пълна с най-лошите ни стракове. В отговор на своето смущение и объркване, Давид моли Бог за Божията светлина и за Божията истина. Той иска Господ да му даде Словото Си (истината) и да го дари с разбирането на тази истина (светлината). Може би той е търсел конкретен текст от Писанията, който би бил подходящ и приложим за неговата ситуация, и също толкова важно – той търсел да намери проникателност в този текст. Той се нуждаел от яснота сред объркването – **от истина, за да отговори на измислицата** – поради това търсел мъдрост в Писанията.

Най-накрая, това ще донесе радост и възхвала. Когато истината на Божието Слово неутрализира потискащите съобщения на ситуацията, в която се намирал, Давид казва още веднъж:

„Защо си отпаднала, душо моя?

И защо се смущавах дълбоко в мен?

Надявай се на Бога; защото аз отново ще Го възхваля, помощ на лицето ми и Бог мой.“ (Пс. 43:5 – мой превод)

Всички вярващи в Исус Христос **задължително** трябва да стигнат до мястото, **където ще трябва да повярваме изцяло на Библията**, преди да живеем в стабилна победа. Божията Книга е нашият единствен източник на реална истина. А ние правим най-различни опити: преминаваме от една църква в друга църква, търсейки най-добрата, разчитаме на себе си, на други хора, на чувствата си, на банковите си сметки, на добрите си дела, на логиката и на разума си или на човешката си проникателност. Но въпреки това, вътрешното ни смущение, тревожност и объркване продължава да ни смилва.

Бог ни е дал Словото Си и е обещал светлината Си на всичките Си деца. **Кога ще се научим да вярваме в Библията, да живеем в хармония с нея, да я използваме и да се държим здраво за нейните обещания?**

Бойното поле в мозъка - Пр. 6

(Пр. 6:23)

Соломон е бил точен стрелец. Аз намирам, че това е доста освежаващо в наши дни на двусмислени дефиниции и смели извращения на истината. Думите, които точно сега четете, са написани преди хиляди години (*Коментар: Соломон е живял преди 3000 год. Д.Пр.*) и днес са толкова свежи, все едно че мастилото след тяхното написване все още не изсъхнало. Битката против похотливите изкушения не е отслабнала през вековете, откакто мъдрият и бащински загрижен цар предупреждавал собствените си деца. Въсъщност, ние бихме могли да кажем, че днес изкушенията са много повече, отколкото по негово време. Шансът да предизвикаме рухване на морала нараства всеки път, когато включим телевизора, седнем пред компютъра или отворим някое списание. Не правете грешка: ние живеем във война против похотта и във война за моралната чистота, от мигът в който отворим очите си сутрин, докато загасим лампата вечерта. **Бойното поле е нашия мозък и залогът не би могъл да бъде по-голям.**

Нека да ви припомним, че тези думи и предупреждения са отправени към „сине мой.“ Като баща, Соломон искал да остави заслужаващ доверие съвет и строги предупреждения за своя син, **за да ги чете и да ги и изпълнява.** Вероятно мъдрият цар е написал тези думи с още по-голяма мотивация, понеже собственият му баща, Давид, много години по-рано е изстрадал последствията от подчинението си на похотливи изкушения. Въпреки, че прелюбодеянието на Давид се е случило преди раждането на Соломон, никой не може да се съмнява, че той е знаел за последствията, които се случили в осъзнаването на компрометирането на цар Давид. Соломон израсъл в обстановката на тези последствия и това не му позволявало да забрави моралния провал на своя баща. Нещо повече, в годините на зрелостта си, имайки стотици съпруги и наложници (700), самият Соломон научил уроци от своите морални грешки, които иска да сподели.

Соломон започва със стандарта на Библията:

„Защото заповедта е светилник и наставлението е светлина;

И порицанията за дисциплина са път на живот.“ (Пр. 6:23 – мой превод)

Съвършеното и свято **Божие Слово е винаги мястото, където можем да намерим стандарта за поведението на човека.** Не медията. Не мнението на другите хора. Не книгите, написани от страдащи хора. **Нито даже собствената съвест на човека, която може да е увехнала, безчувствена или предубедена.** Светилникът на Божието предписание, светлината на Неговото поучение – това са нещата, които ни предоставят вярното направление. Нещо повече, Библията и най-добрата противоотрова срещу отровата на похотливите изкушения. **Казвам това въз основа на собствения си опит.**

План за чистота - Пр. 6

(Пр. 6:23-29)

Соломон предупреждава сина си да избягва уловките на изкусителката и му дава 4 практически указания, за да му помагат. Първите 2 от тях - „Стой далече от „злата“ личност“ и „Пази се от „ласкателството“, което те кани да приемеш изкушението,“ се фокусират върху **външните** елементи на изкушението. Иначе казано, тези указания ни казват да поставяме дистанция между нас и потенциалната съблазън, и извършването на грях. Обаче, този мъдър баща е разбрал, че **част от проблема на изкушението се намира дълбоко вътре в самите нас**. Кексчетата изглеждат по-привлекателни за хората, които са гладни. Поради това, следващите 2 указания ни казват как да оцелеем при изкушение, **чрез вглеждане вътре в самите себе си и справяне с нашите желания и стремежи**.

3. **Отказвай да се наслаждаваш на тайните желания за секс.**

Трудно е да бъдат пренебрегвани красотата и обаянието. Телевизията, филмите, рекламите и буквално всяко ъгълче в Интернет приучават умовете ни за фактора на физическата красота, който участва във всяко решение. Обаятелни хора ни убеждават да купуваме някои стоки. Политически кандидат с най-приятна външност се радва на предимство при гласуването по време на изборите. Невероятно красиви жени с боядисани коси гледат съблазняващо от кориците на списанията, казвайки ни каква храна трябва да ядем или да не ядем. Даже говорителките на новините по телевизията са красиви! Тогава, защо би трябвало да очакваме това претрупаност с физическа красота да спре внезапно и автоматично, когато ние взаимодействаме с обикновени хора на работното си място, у дома, в училището или на пазара?

За нещастие, този умствен самоконтрол **е въпрос на дисциплина**. **Това не става нито лесно, нито автоматично**. Ние сме длъжни съзнателно да приучаваме умовете си да премахват физическата красота от процесите на нашето мислене. Трябва да тренираме себе си да гледаме отвъд красотата. Трябва да правим съзнателен и привичен избор да отхвърляме настрани всяко разглеждане на красотата и да се отнасяме към всеки човек като с наш брат или сестра. Длъжни сме съзнателно да пленяваме всяка наша мисъл (2Кор. 10:5) и после да я оценяваме съгласно указанията на Фил. 4:8 („*всичко, което е истина, което е почитено, което е правилно, което е чисто, което е любезно, което е считано за добро, ако е свършено и ако заслужава похвала, това мислете.*“ – мой превод).

4. **Не позволявай на онези съблазняващи очи да те очароват**

Всеки иска за усеца, че е желан. Всъщност, тази фундаментална нужда да бъдем желани е подхранвала незаконният секс още от времето, когато човечеството е започнало да нарушава правилото за моногамията. Соломон предупреждавал, че „ласкавият език“ е само един от начините, които съблазнителите използват, за да пленят своята непредпазлива плячка. Съблазнителната жена знае как са изпраща съблазнителни чувствени сигнали с очите си. Всъщност, ласкателството може да се изяви в много форми. Поради това се пазете от очарователен мъж, който не е ваш съпруг или от привлекателна жена, която не е ваша съпруга. **В почни всяка ситуация ласкателството е просто въведение във всяко нещо, което вие трябва да избягвате!**

Причини да избягваме изкушението - Пр. 6

(Пр. 6:32-33)

Ние обсъдихме **кои неща трябва да избягваме** и вече **научихме как трябва да ги избягваме**, но все още не сме изследвали въпроса **защо** трябва да се противопоставяме силно на изкушението. Защо Соломон е заел толкова твърда позиция на съпротива срещу призива на похотта? Без ни най-малко притеснение, мъдрецът казва директно истината, над която толкова малко хора се замислят днес.

1. **Осъзнайте, че сексуалния изкусител търси „ценният живот,“ необикновената личност.** Поради някаква причина, изкусителят се фокусира върху тези хора, които имат талант, които са известни или имат голям потенциал. Когато надарени хора станат жертва на „зла личност,“ последствията могат да бъдат унищожителни. Всяко нещо, което преди ги е отличавало от другите хора, внезапно загубва стойността си. Такива хора рискуват всичко това и даже повече:

ЗАГУБИ

- характера си
- себеуважение
- уважението от другите хора

ПОСЛЕДВАЩИ ЗАГУБИ

- вред на кариерата си
- съсипана репутация
- притеснения при общуването с хората

- семейството
- не могат да свидетелстват за Христос
- радост и мир

финансови загуби

възможност от сексуално заболяване

започват да живеят таен живот

2. **Болката от бичуването на собствената им съвест ще започне и може никога изцяло да престане.**

Въпреки че Давид се разкалял и получил Божията прошка и милост, и станал най-великият цар на Израел до идването на Исус (*Коментар: Когато станал цар, територията на Израел бил 10 000км², а когато умрял, тя била 100 000км². Д.Пр.*), мрачните и опустошителни последици от неговия лош избор никога не напуснали неговия дом и неговото сърце. Всъщност, синовете вървели по стъпките му, носейки наследството му на сексуалната нечистота. **Онзи, който стане жертва на изкушенията на похотта наистина ще страда...както и неговите или нейните потомци.**

3. **Неуспеха при избягването на сексуалното изкушение е ясно доказателство, че този човек няма здрав разум.** Соломон оприличава изкушението с „огън“ и „разпалени въглища“ (Пр. 6:27–28). Само глупав човек би се опитал да постави открит огън джоба на ризата си или да стои с боси крака върху жарава. По подобен начин, само глупав човек може да държи скрито нещо и да се страхува до края на живота си от заплахата, че тя знае за това.

Трайни последици - Пр. 6 - Том 4

(Пр. 6:32-35)

Соломон завършва това обсъждане на сексуалното изкушение, като размишлява над допълнителни последици. Той забелязал, **че когато човек краде, за да не умре от глад, повечето хора се отнасят съчувствено на неговото положение.** (*Коментар: Спомнете си романа „Клетниците“ от Емил Зола. Д.Пр.*). Но въпреки това, съчувствието не премахва нуждата от правосъдие. Неговото общество може да съжалява за отчаяният му избор, но те никога няма да извинят неговия грях, **нико да пренебрегнат правото на пострадалия да получи пълно обезщетение, умножено по 7.** Изводът от това, направен от Соломон е следният: **Ако вашето общество одобрява правосъдието в случай на разбираемо престъпление, представете си колко строго те ще ви накажат за неразбираем и презрян акт на сексуален грях с чужд съпруг или съпруга!** Враждебната реакция ще бъде бърза и сурова. Спомнете си, че **в онези дни наказанието за прелюбодеец е било убиване с камъни.**

Днес, в епохата на благодатта, Бог е забавил наказанието за греха до връщането на Неговия Син в края на времето, когато всички хора от всички поколения ще застанат пред Него, да бъдат съдени. Следователно, ако вие сте „в Христос,“ наказанието на правосъдието вече е било платено от нашия Спасител. **Обаче, временните последици от греха остават** и тези последици могат да включват **гневът на на вашето по-малко прощаващо общество, в което живеете.** Нещо повече, „**рани и позор** (прелюбодеецът) **ще намери и неговият срам няма да бъде заличен**“ (Пр. 6:33 – мой превод). Страшна може да бъде виновната съвест.

Много често думата, преведена като „рани“ са отнася за възпаления и вследствие на тях се появяват белези, причинявани от някоя болест. Оригиналната дума, преведена като „позор“ означава „**подигравки на враговете или презрението на почитените хора след скандал.**“ Тези думи описват унищожена репутация и пълна загуба на доверие сред хората, с които живее прелюбодеецът. Това върховно предателство хвърля съмнение върху надеждността му във всеки друг контекст.

Забележете и друга потенциална последица: **гневът на измамения брачен партньор!**

34) „**Защото ревността разярява мъжа и той няма да пожали в денят на отмъщението.**

35) **Той няма да приеме никакъв откуп, нито ще бъде доволен, даже и да даваши много дарове**“ (Пр. 6:34-35 – мой превод).

Раните заздравяват, но белезите от тях никога не изчезват напълно. Божията благодат изобилства, но срамът върви като мрачна сянка след разкаяния прелюбодеец. **И са малко на брой емоциите, които са мощни, пагубни и тъжни от съжалението.** („Ако само не бях...“). Поради това, **не ставайте плячка на изкушението! Не позволявайте вашето наследство да се превърне в списък на съжаления!**

За щастие, всички тези потенциални въздействия създават толкова здрава преграда против сексуалния грях, че всички ние бихме установили, че това е невъобразим грях. Но въпреки това, уви, някои хора ще го извършат. Много хора ще флиртуват с изкушението, считайки, че са достатъчно силни, морално здрави, достатъчно мъдри и умни, за да избегнат самият грях. Но изкушението е хлъзгав склон, водещ към унищожението! Поради това днес **решете да не се фокусирате върху избягването на греха. Фокусирайте се върху избягването на самото изкушение.**

Лоши стремежи - Пр. 6

(Пр. 6:6-11)

Отлагане: Тълковният речник дава следното определение за отлагането: „**Да отбягваме, да закъсняваме преднамерено и по навик...да отлагаме да свършим нещо, което трябва да бъде направено.**“

Повечето от нас твърде добре знаят значението на тази дума, но краткото и ясно определение ни помага да изясним темата, която разглеждаме. Обикновено отлагащият човек има логични обяснения, основателни извинения и правдоподобни обяснения за бездействието. Обаче недвусмисленото определение в тълковния речник ни помага да пренебрегнем извиненията и да се фокусираме в съществения проблем: **Отлагащият човек не иска да направи това, което трябва да бъде направено.** Той казва: „**По-късно,**“ а пред това време си мисли: „**Никога.**“ Изпълнението идва утре, утре...винаги утре. (Коментар: *Като прочутото тапана – на испански – някой ден в неопределеното бъдеще, с което отговаряла прочутата с мързела си испанска бюрокрация в миналото, когато я запитали кога ще направи нещо. Д.Пр.*) „Някой ден ще трябва да подредим този гараж,“ което всъщност означава: „**Всяко нещо, което избрах да свърша днес, е по-важно от поддръждането на гаража.**“ Хората, които отлагат, нямат определени планове как да свършат нужната работа. Те просто я избутват в хлъзгавото тресавище на неопределеното време, в това мрачно блато, където всяко добро намерение потъва в извинения.

Нека да бъдем искрени: **всъщност отлагането е самоизмама.** Факт е, че ние имаме набор от приоритети и ние наистина извършваме това, което наистина считаме, че е важно. Наистина, начинът по който прекарваме времето си, ясно разкрива нашите приоритети. Ние се срещаме с проблем, когато нашите дела изглеждат **не толкова почтен набор** от приоритети. Поради това ние прикриваме следите си с извинения и наричаме това „отлагане.“ Вижте как изглежда това в реалния живот:

Мъж казва, че за него здравето е приоритет. Знае, че трябва на ден да върви пеша поне 40 минути, да кара велосипед или на извършва някаква физическа работа или упражнения. Но вместо това, той прекарва това време на дивана, гледайки телевизия, ядейки пържен картофен чипс, пийейки диетична сода. Неговите избори разкриват неговите **истински** приоритети. Всъщност, той вярва, **че почиването пред телевизора е по-добро използване на неговото време, отколкото да работи и да се изпотява.** Понеже не може напълно да признае пред себе си погрешното пренареждане на приоритетите си, той успокоява съвестта си с бойния вик на отлагащият: „Утре сериозно ще се заема с това.“

Между другото, това е историята на реален човек. Той едва оживя след запушване на аорта на сърцето. Сега пробягва не по-малко от 40 км седмично! Преди срещата си със смъртта **той наистина не вярваше, че редовните физически упражнения са по-важни от гледането на телевизия;** той само говореше това. **Последствията** от неговите отлагания **пренаредиха приоритетите му.** Сега вече няма напрежение между неговите думи и дела.

Вие имате ли навика да отлагате? Не се страхувайте. Притчите на Соломон ще ви спасят!

Голям урок...от едно малко създание - Пр. 6

(Пр.6:6-10)

След като установил, че човечеството е създадено по образа на Бога и притежава способността да взема решения, да създава планове и после да променя заобикалящата го среда, за да постига целите си, **Соломон се обръща към природата за много нужния ни урок.** Той ни отвежда в полето при един мравуняк, за да открие някои истини за мотивацията и трудолюбието:

6) „*Иди при мравката, о, ленивецо, наблюдавай постъпките ѝ и бъди мъдър -*

7) *която, без да има началник, надзирател или управител,*

8) *си приготвя храната през лятото и събира запасите си по жътва.*

9) *Докога ще лежиш, о, ленивецо? Кога ще станеш от съня си?*

10) **‘Малко спане, малка дрямка, малко скръстване на ръце за почивка’.**” (Пр.6:6-10 – мой превод)

Ох! Соломон учи нас - които сме гиганти, в сравнение с тези мънички шестокраки създания - да се наведем долу и да се научим от постъпките на мравката. **А на какъв урок ни научават те!** Тези миниатюрни учители са пример за няколко скъпоценни принципи:

- Мравките работят **за оцеляването на цялата колония, с непреодолима мотивация.**
- Мравките **знаят какво да правят; те не се нуждаят от надзирател,** който да ги подтиква да работят.
- Мравките **първо свършват нужната работа, за да могат след това да почиват.**
- Мравките **работят скромно и без аплодисменти.**

Всяка мравка знае задълженията си и тяхната мотивация е ясна: **оцеляване**. Това ги мотивира да изпълняват задачите си, въпреки липсата на своевременни награди. Соломон предупреждавал, че ако не станем поне толкова мъдри като мравката „*бедността ще дойде (при нас) като скитник, и немотията – като въоръжен мъж*“ (Пр.6:11 – мой превод). Обаче отлагачите хора и мързеливците не вярват, че тези последици ще се отнасят за тях.

Бягай от изкушението - Пр. 7

(Пр. 7:15-21)

Въпреки, че буквално ежедневно всяка популярна медия ни бомбардира с сексуално ориентирани материали – феномен, който миналите поколения не са изживявали – ние сме изправени и пред друга опасност: **възможността да извършим прелюбодеяние никога не е била толкова разпространена**. Нещо повече, ние живеем в общество, което все повече се приспособява към това в сравнение с миналото. Като добавка към нормалните изкушения, които се случват в ежедневния живот, ние можем да влезем в Интернет за да потърсим семейни мъже и жени, търсеци извънбрачни любовни връзки!

Тогава какво можем да научим от притчите на Соломон, когато сме изправени пред примамката на похотливия стил на живот? Как да живеем отвъд влиянието на този вид изкушение? Мъдрецът предлага 4 конкретни решения, които трябва да вземем, за да избегнем извършването на моралното падение на прелюбодеянието.

(Сега ще разгледаме 3 от тези предлагани от Соломон решения, а другите две ще разгледаме следващия път.) Той е написал тези притчи за своя син, така че в случая изкушението е жена. Разбира се, изкушението не е дискриминация – то еднакво засяга както мъжете, така и жените.

1. **Стой далече от „злата“ личност**

Соломон призовава сина си да пълни ума си с Божието Слово, като средство за поставяне на дистанция между себе си и чувствената жена, която синът счита, че тя го изкушава. Може би вие няма да бъдете способни да избягвате физическото присъствие на някой, който иска за ви въввлече в любовна връзка, но аз силно ви препоръчвам да направите всяка жертва, която е нужно, за да се придържате към този съвет. Като най-последно средство, вие можете да създадете емоционална дистанция, като храните душата си и ако сте семеен, чрез създаването на по-дълбока интимна връзка с вашия партньор. Заклучението е: поставяйте дистанция между себе си и похотливото изкушение.

2. **Пази се от „ласкателството“, което те кани да приемеш изкушението**

Независимо дали вярвате или не, но повечето любовни връзки не се ограничават само със секса. Потенциалът на сексуалното привличане винаги съществува, когато мъж и жена трябва продължително време да бъдат заедно, но повечето хора не измамват брачните си партньори. Добрият брак върви със сигурността и основаващата се на Бога представа за себе си ни предпазва от беда. Но все пак, много често нормален и почтен човек е съблазняван с комплименти да влезе в забранени взаимоотношения. Всъщност, сексуалните хищници – които Соломон нарича „хора на злото“ – използват липсата на лична увереност и незадоволеността от взаимоотношения на жертвата, като възможност да я завладеят.

Вижте тази блестяща сцена в която Соломон описва как съблазнителят използва ласкателство, за да съблазни неговата или нейната плячка:

- 15) *„затова излязох да те посрещна, с желание да видя лицето ти и те намерих.*
- 16) *Постлала съм легло с красиви покривки, с шарени платове от египетска прежда.*
- 17) *Покадила съм леглото си със смирна, алое и канела.*
- 18) *Ела, нека се наситим с любов до зори, нека се насладим с милувки.*
- 19) *Защото мъжът ми не е у дома. Замина на дълъг път;*
- 20) *взе кесия с пари в ръката си, чак на пълнолуние ще се върне у дома.*
- 21) *С многото си придумки тя го прилъга, привлече го с ласкателство на устните си.*“ (Пр. 7:15-21)

Човешка грешка - Пс. 46

(Пс. 46:1-11)

Ние я отричаме, фалшифицираме, маскираме или се опитваме да я игнорираме. **Но истината упорито настоява: ние сме слаби, некомпетентни и непълноценни същества.** Понеже сме греховни, ние се проваляме. Понеже сме предразположени да се разболяваме, ние боледуваме. Понеже сме крехки, ние се нараняваме. Понеже сме смъртни, ние накрая умираме. Вътрешното напрежение в нас ни смилва. Тревогата ни причинява язви. Хората ни заплашват. Критиката ни подкопава. Болестта ни плаши. Смъртта ни спохожда. Това обяснява, защо Йов се оплаквал: „*Човекът, роден от жена, е кратковременен и пълен със смущение*“ (Йов 14:1). А друга версия на превода на Библията превежда същия стих така: „*Колко крехък е човека, колко малко са дните му, колко пълен е с тревога!*“ (The Living Bible – мой превод). Апостол Павел пише: „*Самите ние въздишаме в себе си и очакваме страстно осиновението си като синове, изкуплението на нашето тяло*“ (Рим. 8:23 – мой превод).

Как можем да продължаваме да израстваме в тази торба от кокали, покрити със слабости, които са толкова много, за да бъдат споменати?) **Нуждаем се от голяма доза от Пс. 46!** Каква надежда донасят тези думи на онези хора, които страдат поради мелницата на слабостта си!

Мартин Лутер е намирал смелост в тази песен и после е написал свое собствено стихотворение:

„Мощна крепост е нашия Бог,
никога непадаща крепостна стена;
Наш Помощник сред потопа,
господстващ над моралните злини“

Според въведението си, псалма е "set to Alamo." - написан е за диригента. Думата *alamoth* произлиза от съществителното има на иврит *almah* – и означава „девица, млада жена.“ Възможно е това да означава, че песента е била написана за сопранови гласове или за женски хор. Доколкото знам, в мястото на поклонението пред Бога в онези времена, в които е живял Давид, **не е имало** такъв хор. 1Лет. 15:20 ни предлага едно указание; там се казва, че арфите (псалтири) са били акордирани според *alamoth*. В New American Standard Bible има обяснение, което казва, че това са арфи: „акордирани според гласа на девица.“ Твърде е възможно тази песен да е била изпълнявана от инструменти, акордирани според глас на сопрано. Може би това било правено умишлено, за да се превърне псалма в уникален и лесно за да бъде запомнен, подобно на веселите и енергични звуци на ораторията „Месията“ от Хендел („*Защото сред нас се роди Дете*“ (Ис.9:6 – мой превод) или „*О, Ти, който който носиш благи вести на Сион*“ (Ис. 40:9)). **Тази песен е трябвало вечно да бъде помнена.**

Докато четете стиховете, забелязвате ли някакви повтарящи се думи и фрази? Ст. 7 и 11 са напълно еднакви, а познатата заповед „Села.“ се среща не по-малко от 3 пъти. Най-вероятно „Села“ е нотен знак, обозначаващ пауза, окуражаваща тих размисъл. Музиката може да е продължавала са свири през това кратко прекъсване, позволявайки на публиката да мисли за казаното в последните няколко реда от песента, а след това певците продължавали да пеят.

Трите обозначения за пауза ни помагат за разбирането на тази песен. Те са вградени подсказвания, които читателят **не трябва да пропуска да забележи.**

Както в много от псалмите, ст. 1 съобщава темата, която можем да парафразираме така:

„**Бог е незабавен източник на сила, когато сме в голямо притеснение!**“

Думата, превеждана в повече версии на превод на Библията като „тревога, затруднение, беда“ на иврит означава: „да бъде ограничен, да бъде завързан, за бъде присвит, за бъде стегнат.“ Това ми напомня за един израз, който ние понякога използваме, който означава „да попадна в задръстване на трафика“ или „да бъде между чука и наковалнята.“ Псалмистът казва, че Бог е незабавно достъпен, веднага присъстващ във всяка ситуация, **със сигурност в онези времена, когато ние сме слаби!**

Отговор на страха - Пс. 46

(Пс. 46:1-11)

Най-вероятно автора на псалма е бил свещеник. Като грамотен човек, той би трябвало да е знаел историята на Израел по-добре от повечето израелтяни. А техният път в историята не е бил гладък. Те били постоянно заплашвани от вражески армии, както и от вътрешни опасности. Поради това той потърсил помощ от своя всевишен Бог. В Пс. 46:2-11 той разработва темата за помощта от всевишния Бог, описвайки 3 много страшни ситуации и после обявява своята реакция на всяка една от тях.

- Ситуация 1: Природен катаклизъм, земетресение
 Реакция 1: Няма да се уплаша! (46:2–3) Села!
 Ситуация 2: Йерусалим е атакуван.
 Реакция 1: Няма да бъде разклатен! (46:4–7) Села!
 Ситуация 3: Бойно поле, след края на войната.
 Реакция 1: Няма да се боря! (46:8–11) Села!

„Аз няма да се уплаша!“

В ст. 2 и 3 псалмистът представя някои от най-страшните сцени в живота ни. Преводачите на Библията, вариант NASB, са избрали да вмъкнат думата „дори и“ или „даже и“ пред всяко от четирите природни бедствия. На иврит несвършеното време на глагола често е използвано, за да опише събития, които все още не са се случили (бъдеще) или да обозначат предполагаеми ситуации. В разглеждания случай, авторът си представя природни бедствия, които са толкова крайни, че предизвикват въображението:

2) **„Даже земята да се промени“** (мой превод). **Кое е това нещо, което е по-стабилно и предвидимо отколкото е природния пейзаж?** Той се променя само под въздействието на най-крайни и страшни природни катаклизми, като земетресения, свлачища или изригвания на вулкан.

2) **„Даже планините да се хлъзнат в морето“** (мой превод). В еврейската литература планината е най-неподвижното нещо. За евреинът, падането на планината в морето е предвестник за края на света.

3) **„Даже водите му да бучат и пенят...даже планините да се тресат от нарастващата им гордост“** (мой превод). За древният ум морето е било недостъпна мистерия и често е било използвано като метафора за мрачната предсещана мистерия на смъртта. За този свещеник това е страховит свят, в който огромната и неподвижна планина се тревожи, че морето може да я залее и покрие.

Жителите на Калифорния са особено добре запознати с тези сценарии; те живеят с ежедневната вероятност от кални свлачища, земетресения и огромни размествания на границите на тектоничните плочи в недрата на земята! Тези природни бедствия всяват страх в сърцата на живеещите там хора. Хората, които са преживявали такива бедствия могат да се оприличат със страховете на псалмиста. Той се чувства слаб и напълно безпомощен. Когато земята под краката му се размества, бучи и се тресе, неговите притежания стават незначителни и живота изглежда ужасно несигурен. Въпреки това, авторът на песента обявява: **„Аз няма да се уплаша!“**

Защо? Как би могъл, в такава страшна ситуация, някой да каже това? **Погледнете назад към ст. 1, за да намерите отговора: защото Бог, нашият небесен Отец, е нашият незабавен помощник, Той е нашият неизменен и вечно присъстващ източник на сила!** Псалмистът решил да отхвърли страха пред лицето на изумителните обстоятелства...**но не поради своят истински самоконтрол.** Той избрал да гледа на всяка ситуация като неспособна да му навреди, **в сравнение със суверенната грижа на всемогъщият и величествен Господ.** Села!

Бог е сред вас - Пс. 46

(Пс. 46:4-7)

Реакцията на псалмиста към природния катаклизъм е била: **„Аз няма да се уплаша!“** (Пс. 46:2–3). неговият отговор на усещането за лична слабост продължава в Пс. 46 със смяна на сцената, която го принуждава да вземе друго решение.

Аз няма да бъде разклатен!

4) **„Има една река, чиито води веселят Божия град, святото място, където обитава Всевишният.“**

5) **Бог е сред него; той няма да бъде разклатен; Бог ще му помогне и то при зазоряване.**

6) **Развълнуваха се народите, разклатиха се царствата; Той надигна гласа Си, земята се разтопи.**

7) **Господ на Силите е с нас;**

Богът на Яков е наша крепост.“ (Пс. 46:4-7 – мой превод)

Кой е обекта на говоренето в тези стихове? **„Божия град“** (Пр. 46:4). Тук се говори за любимият на евреите Йерусалим. Когато четете тези вдъхновени от Бога стихове, вие бързо откривате, че градът е атакуван. Народи и царства са се надигнали против столичния град на Израел и са го обсадили, но въпреки това, **„той няма да бъде разклатен.“** Причината за това е ясно показана в началото на ст. 5: **„Бог е сред него.“** Ст.7 продължава: **„Господ на Силите е с нас; Богът на Яков е наша крепост.“**

Йерусалим и бил добре укрепен град, разположен на върха на хълм, заобиколен от труден терен и е

бил защитен от дебели високи крепостни стени. По-късно царете добавили снабдяване с прясна вода за пиене, за да удължат периода на способността им да издържат на обсадата. Въпреки това, автора на песента не счел, че здравината на укрепленията ще бъдат източника на тяхната безопасност. Когато се почувствал най-слаб, той погледнал отвъд физическата си защита, за да намери утеха в Божието присъствие. **Той разчитал на присъствието на Всевишния Бог сред тях!**

Спомнете ли си описанието в Марк 4:35-41 на пътуването на Исус и учениците Му през водите на Галилейското море? То станало прочуто чрез една песен, която вярващите пеели десетилетия след това, озаглавена „*Спри, утихни!*“ (Марк 4:39 – мой превод). Буря изненадала учениците, докато плавали с лодка и ги накарала да се уплашат, че ще се удавят. Обхванати от мисли за собствената си слабост, те събудили спящият Исус и го попитали как би могъл да спи в такова време. След като успокоил вятъра и морските вълни, Исус смърлил учениците заради това, че им липсвала вяра. Как би могло да потънат? Защо изобщо те се страхуват? С тях в лодката е бил Бог! Лодката никога не би потънала, дотогава, докато Бог е в нея. Те не би трябвало да треперят, защото Самият Господ е бил сред тях. **Това е свършена илюстрация на Пс. 46:5.**

Вижте думата „*разклатен*“ в ст. 5. Оригиналната дума на иврит означава „да се люшкам, да треперя“ Ние имаме един описателен израз „всички се разтрепериха.“ Предполагам, че той би подходил тук, в ст.5. Понеже Бог е с Мен, аз наистина нямам причина да „треперя.“ **Осъзнавате ли, че от мигът, в който Господ Исус Христос стана Господ и Спасител на живота ви, Той живее вътре във вас?** Всъщност, в Кол. 3:4 Христос е наречен „*нашият живот*.“ Надеждата за слава е „Христос във вас.“ Ако сте поставили доверието си в Исус Христос, вие имате Господ Бог вътре в себе си. Той е вътре във вас! Следователно, с Неговото присъствие, няма никаква причина за треперене. Бог няма да се люлее и да трепери, нито мястото на Неговото обиталище ще трепери. Поради това, следващият път, когато бъдете изкушен да се паникьосате, фокусирайте се във факта, че Бог е буквално вътре във вас. Села!

Престанете да се борите - Пс. 46

(Пс. 46:8-11)

Вътрешната борба на псалмиста с бремето на личната слабост, описана в Пс. 46 завършила с временно примирие. Той стигнал до важно решение, което изисквало от него всяка частичка вяра, която можел да събере. Той решил да се оттегли от битката

Аз няма да се боря

Последните 4 стиха на неговата песен (Пс. 46:8-11) са забележителни:

8) „*Елате и вижте делата на Господа,*

Който извърши опустошения на земята.

9) *Той прави войните да престанат до края на земята;*

Той строшава лъкът и срязва копиецо на две;

Той изгаря с огън колесниците.

10) *Престанете да се борите и знайте, че Аз съм Бог;*

Аз ще бъда възвишен сред народите, Аз ще бъда възвишен на земята.

11) *Господ на Силите е с нас;*

Богът на Яков е нашата крепост. “ Села. (мой превод)

Вървейки след страшните ситуации на природните бедствия (46:2–3) и атакуването на Йерусалим (46:4–7), сцената още веднъж се сменя. Няма я вече обсада около крепостните стени на града, **сега авторът на псалма наблюдава бойно поле.** Той ни кани да видим безмълвните останки от войната, терен, покрит с тела и отломки. Катурнати колесници, изгорени и сега превърнати в боклук. Прах и отломки покриват счупените лъкове и разцепените копия. Самата война е била жестока и кръвопролитна. Песента описва сцена, приличаща на резултатите от Втората световна война. Плажовете на Нормандия, градовете на Берлин и Хиросима, Лондон, островите на Иво Джима, Гуадалканал и Окинава. Ръждясали танкове. Потънели кораби, покрити с ракообразни. Бетонни бункери. Пронизваща тишина. Все едно, че Бог е казал: „Това е достатъчно!“ **Когато Бог действа, Той е изчерпателен.**

В този момент (в 46:10), авторът говори от името на Бога, който **заповядва:**

“Престанете да се борите и знайте, че Аз съм Бог;

Аз ще бъда възвишен сред народите, Аз ще бъда възвишен на земята.”

Заповедта „*Престанете да се борите*“ произлиза от инфинитива на един глагол на иврит, който означава „отпусни се, седни.“ **Повечето хора цитират този стих с успокояващ тон, като спокойна покана да се наслаждаваме на общуването с Бога.** Но всъщност това е строга забележка. Някои изследователи казват,

че тя се отнася за народите, които нападат хората, които вярват в Бога. Други казват, че Бог мъмри евреите заради липсата им на вяра в Него. Най-вероятно тя се отнася и за двете. Авторът описва Господ като ядосан родител, който прекъсва сбиване между децата си. **Той е ядосан** както на народите, които воюват против хората Му, **така и на насилието, извършвано от Неговите хора, които започнали да воюват, вместо изцяло да вярват в Него.** Даже има неясни предположения, **че агресивните опити на Неговите хора сами да защитават себе си, вместо да я подобрят, само са влошили ситуацията.**

Това не ви ли звучи познато? Живеете ли в борба и паника? Има ли раздражителен дух във вас? Вашите опити за самозащита причиниха ли повече вреда, отколкото по-доброто? Знаете ли, че Бог иска да ви даде почивка? Евр. 4:9 обещава: „**Следователно, за Божия народ остава една съботна почивка.**“ В отговор на вашето осъзнаване за личната ви слабост, Бог ви е призовал да „**престанете да се борите,**“ **да сложите край на постоянният и обезумял стремеж да преодолявате трудности, които са твърде големи за вашите възможности.**

Това означава ли, че вие трябва да изпаднете в пасивно състояние и да не правите нищо? Едва ли! Това означава, че ние първо влизаме в тази почивка, която Той ни е предоставил (Евр.4:11) **и после гледаме на ситуацията без паника или борба.** Ако Той иска ние да участваме, Той ще даде яснота на нашите умове, премахвайки всяко съмнение относно онова, което ние трябва да направим. **Нашата отговорност е да влезем обмислено в Неговия невидим храм на почивка,** за вярваме изцяло в Него за сигурността и обезпечеността. Това е нашата най-добра подготовка за битката; да бъдем изпълнени и обкръжени от Неговата съботна почивка. Удивително е как това спира напрежението пораждано от личната ни слабост.

В окончателния анализ, **работа на Бога е да осигури победа над всеки един в нашата слабост.** Той може да се справи с всичко, което е нужно. **Нашата борба никога няма да направи това.** Села!

Утеха в Божията сила - Пс. 46

(Пс. 46:1-11)

Ако великият химн на Мартин Лутер „Могъща крепост е нашия Бог“ е някакво указание, то е, че той често се е обръщал за утеха към Пс. 46. Когато четете неговата история, вие може да разберете защо.

През 1520, след повече от 3-годишен конфликт с Църквата в Рим, папата предупредил Лутер в публично писмо, че ще бъде отлъчен, ако не се отрече от учението си, че спасението е **единствено по благодат, единствено чрез вяра, единствено в Исус Христос.** Лутер отговорил, като публично изгорил писмото и публикувал една брошура, озаглавена „Защо беше изгорено последното писмо на Папата и твърденията относно всички обвинения.“ През 1521 папа Лъв X публикувал писмо, с което обявил отлъчването на Лутер, което дало основание на Светия римски император Чарлз V да издаде заповед за неговото арестуване. Чарлз обявил: „**Искам той да бъде арестуван и наказан като позорен еретик, което той заслужава,**“ и обявил огромна сума като награда за неговото убиване. (Коментар: Само 6 години по-рано, през 1515 Ян Хус, чехски свещеник и ректор на Пражкия университет, бил изгорен на клада поради същото обвинение. Д.Пр.) Естествено, това направило Лутер да е главна мишена за всеки владетел, които желал да има благоразположението на Папата и на могъщият император Чарлз V. Вследствие на това почти всеки цар и по-малък владетел (Коментар: До около средата на 19-я век само в Германия имало около 160 херцогства, графства и по-малки независими държави. Чак при управлението на Бисмарк Германия се превръща в една държава. Д.Пр.) на света превърнал залавянето на Лутер в свой приоритет.

На път за дома, връщайки се от диспута в Вормс с теолозите на католическата църква Лутер бил спрял и отведен от маскирани конници в един замък в централната част на Германия. За щастие, той не попаднал във вражески ръце, а бил поставен под закрилата на Фридрих III Мъдри, единственият владетел, които бил достатъчно силен, за да се противопостави на Чарлз V. Лутер прекарал една година в Замъка на Варбург, укрепена с крепостни стени огромна сграда, която се извисявала на края на пропасть с дълбочина 400 м. Там Лутер превел от гръцки на немски език Новия Завет (Коментар: До тогава Библията се отпечатвала само на латински и проповедите в католическата църква също се извършвали на този език. Д.Пр.) **и така поставил основите на Протестантската реформация.**

Може би докато бил там, Лутер е намирал утеха в Пс. 46. Седящ в огромния замък, защитен от непреклонен тиран и разположен на високо място, в което се влизало единствено по подвижен мост, охраняван от един от най-могъщите хора на света, Лутер намирал утеха единствено в своя Бог. На фона на буквално целият свят, изправен срещу него, той имал истината на евангелието на своя страна и това му давало увереност. Той намирал почивка в гаранцията на Пс. 46 и написал текста на един химн, който възхвалява силата на Бога. През 1853 Фридрих Хедж превел от немски на английски текста на този прочут химн:

*Могъща крепост е нашият Бог,
крепост, която не се разпада;
наш помощник е Той, сред потопа
от смъртни злини, преобладаващи.
Защото нашият древен враг все още
се стреми да ни причини горко;
занаятът и силата му са велики
и въоръжен е с жестока омраза,
на земята никой не му е равен.*

*Ако ние на собствените си сили се бяхме доверили,
нашият стремеж щеше да бъде загубен,
ако не беше на наша страна правилният Човек,
Човекът по Божият Собствен избор.
Питате кой може да е това?
Христос Исус, Той е;
Господ Саваот е неговото име,
от век на век едно и също;
и Той ще спечели битката.*

*И въпреки, че този свят, пълен с дяволи,
ще заплашва да ни унищожи,
ние няма да се страхуваме, защото Бог е пожелал
Неговата истина да триумфира чрез нас.
Принцът на мрака мрачен,
ние не треперим от него;
яростта му можем да издържим,
защото ето, гибелта му е сигурна;
една малка дума и той ще падне.*

*Това Слово над всички земни сили
не благодарение на тях остава;
Духът и дарбите са наши
чрез Този, който е на наша страна.
Оставете богатата и родовете си, и
този земен живот;
и тялото, което могат да убият:
Божията истина остава все още;
царството му е завинаги!*

Подчинете пътищата си – Пр. 16

(Пр. 16:1-3)

Забавянето може да се усеща като деспотичен управник, на който не можем да противоречим или да се противопоставим. Неговите вериги изглеждат неразкъсваеми и неговото управление изглежда, че е абсолютно. За щастие, Соломон ни уверява, че ние притежаваме всичко, което е нужно, за да бъдем свободни, както и че имаме Защитник в лицето на най-могъщият и суверенен Владетел на вселената.

Чуйте какво е научил Соломон:

- 1) *„Плановете на сърцето принадлежат на човека,
но отговорът на езика е от Господа.*
- 2) *Всички пътища на човека са чисти в собствените му очи,
но Господ претегля мотивите.*
- 3) *Възлагай делата си на Господа
и плановете ти ще бъдат утвърдени.* (Пр. 16:1–3 – мой превод)

Способността да планира е отличителна черта на човека. Подреденият начин на мислене е дар от Бога и е един от начините, по който ние носим Неговия образ. Някои животни имат елементарна способност да мислят и да се учат („Седни!“, „Кажид!“), но най-общо казано, създанията в животинския свят живеят според инстинктите си. Те просто вършат това, което им нарежда животинската им природа. А от друга страна ние, хората, притежаваме забележителната способност да обмисляме нещата, да планираме бъдещето си и да променяме околната си среда по такъв начин, че да постигнем целите, към които се стремим. Конете не могат. Зайците не могат. Пилетата не могат. **А вие и аз можем и трябва да правим това.**

Според Пр. 16:1 ние имаме способността на подреждаме приоритетите си и да правим планове в съответствие с тези приоритети, но ние **не можем** да направим думите **да съответстват** на делата ни **без Божията помощ**. Поради това **Соломон признава**, че **нашите дела, думи и приоритети може да не съвпадат**. Ние успокояваме разтревожената си съвест с обещания да направим това, която казваме, че е важно, но Бог знае нашите мотиви. Всъщност, **Бог ни познава много по-добре**, **отколкото самите ние познаваме себе си**.

Соломон ни призовава **да престанем да защитаваме** нашата гледна точка за осъществяването на важните си задачи или за изпълнението на съдбоносните си отговорности. Вместо това, **ние сме длъжни да бъдем жестоко искрени към себе си** и към Бога, когато обмисляме приоритетите си. **Той може да промени сърцата ни, за да можем ние да приемем приоритетите, които Той иска за нас**. Той може да ни мотивира и да ни даде сила да правим това, което е правилно и Той може да улесни действията ни, **с цел да постигнем това, което Той желае**.

Изследвайте сърце си - Пр. 13

(Пр. 13:4)

Два съпернически си врагове се сражават за да контролират сърцата ни: **мързела** и **трудолюбieto**. Участващи в тежка борба за всичко или нищо, всеки от тях използва най-ефективните си оръжия, за да ни съблазни да се присъединим на неговата страна против другия.

Мързеливият копнее, но той не постига нищо. Той не завършва работата до края. Той отлага: „Може би някой ден.“ Опитва се да ни убеди, че последиците от бездействието са пренебрежими и лесно управляеми. **Той празнува предимството на отмората и почивката и важността на веселия живот сега, вместо винаги да жертва в полза на бъдещето.**

А трудолюбивият?

„Беден е онзи, който работи с небрежна ръка,

а ръката на трудолюбивия създава богатство.“ (Пр. 10:4 – мой превод)

„Душата на мързеливия копнее и не придобива нищо,

а душата на трудолюбивия ще се насити.“ (Пр. 13:4 – мой превод)

„Придобиването на съкровища чрез лъжлив език

е мимолетна пара, стремеж към смърт“ (Пр. 21:6 - мой превод)

След като Библийското доказателство е ясно, тогава **кое нещо ни пречи** винаги да отхвърляме мързела и да приемаме трудолюбieto? Защо отлагането се явява по-привлекателна форма? (**Коментар**: *Ние даже си имаме и този „мъдър“ съвет: „Защо да отлагам да свърша тази работа утре, като мога да е свърши и в другиден.“* Д.Пр.) Аз много съм размишлявал за това. Вижте най-правдоподобните възможни обяснения:

„Може би сме си поставили цели, които бяха неразумни или нереални.“

Ние може да сме планирали начин на действие, който изглежда разумен, **но не сме напълно убедени, че той е приложим**. Например, автор има краен срок да напише книга за 6 седмици. Той планира по колко страници ежедневно трябва да напише. Несъмнено, неговата аритметика е точна, но той не е сигурен, дали ще може да се справи. Но крайният срок си е краен срок, поради което той се захваща енергично за работа, надявайки се, че допълнително вложеното усилие ще му помогне да постигне невъзможното. Обаче дълбоко в скритите ъгълчета на сърцето си той знае, че това предизвикателство е нелогично и нереалистично. Той не може да бъде въодушевен за изпълнението на един съмнителен план.

Ако сте свикнал да отлагате, огледайте добре вашия план. Може би е най-добре да ревизирате очакванията си и да направите по-реални очакванията си. Разбира се, вие не винаги ще имате тази възможност да промените плана. Когато е възможно, стремете се към по-реални представи за постигането на вашата далечна цел.

„Може би се опитвахме да направим нещо, което не беше по Божията воля.“

Ние може да сме избрали да постигнем цел, която всички подкрепят като похвална и забележителна, **но въпреки това ни липсва увереността, че тя е част от Божия план за нас**. Например, млада жена вижда, че има голяма нужда от медици-мисионери в Африка и планира да придобие нужното обучение. Тя е много

умна и разбира всичко в първите подготвителни години на медицинското си образование, но все пак се бори с желанието се, дали да отиде в Африка. Тя счита, че времето ѝ ще бъде ангажирано с преодоляване на межкултурните различия там и това ще ѝ попречи да довърши образованието си.

Мужду другото, това е реален случай. Оказа се, че Бог е призвал тази жена към много по-различен вид служение. Сега тя завършва много високостепенно обучение в семинария, за да стане християнски съветник, цел, за постигането на която тя се стреми усърдно и с желание.

Вашето отлагане може да се дължи на липсата на ентузиазъм за постигането на цел, която вие дълбоко вътре в себе си знаете, че тя не е част от Божия план.

„Може би не вярвате истински, че нашите планове си заслужава да бъдат изпълнявани, независимо от мъдростта, която твърди обратното.“

Наскоро разказах истинската история на мъж, който отхвърляше редовните физически упражнения, защото всъщност това не беше негов приоритет. Той знаеше, че трябва да бъде, но просто не беше. **Оцеляването му след сърдечния удар, който щеше да го убие, промени всичко.** Това близо до смъртта преживяване пренареди приоритетите му и той внезапно видя изгодата от физическото натоварване, няколко дни през седмицата.

Ако наистина не вярвате, че действието си заслужава да бъде вършено, поне имайте почтеността да кажете това, даже и ако то звучи глупаво. Признайте „Аз не вярвам, че...е най-доброто използване на моето време.“ После посветете себе си на истинските си намерения. Ако те са да седите на дивана и да ядете картофен чипс и да пиете диетична сода, направете план и го изпълнявайте. **Но помнете, че изборите водят до последствия – и не се извинявайте, когато жънете това, което сте посели.**

Награди по пътя - Пр. 13 - Том 4

(Пр. 13:12, 19)

Разсъждавайки за отлагането, мотивацията, трудолюбието и последствията, Соломон и други мъдреци написали следните окуражителни думи:

„Надеждата на праведните е радост,

а очакването на злодеите умира.“ (Пр.10:28 – мой превод)

„Отложената надежда разболява сърцето,

а осъщественото желание е дърво на живот.“ (Пр. 13:12 – мой превод)

„Осъщественото желание е сладост за душата,

а за глупавите хора е отвращение да се отклоняват от злото.“ (Пр. 13:19 – мой превод)

Тези еврейски мъдреци **признават трудността на забавеното удоволствие.** Те са били хора като нас и сърцата им се „разболявали,“ когато са били принудени да отложат изпълнението на надеждите си. Те също като нас се уморявали от ежедневното работене и е трябвало да жертват, за да получат наградите за усърдието. Те също като нас се уморявали от ежедневното работене, за да създадат добро бъдеще за себе си. Те, като всички хора, са се борели, за да поддържат баланс **между наслаждаването днес и извършването днес на работата, наградата за което ще получат утре.**

Понеже познавали универсалното желание да не се напругаме, мъдреците на Израел подхранвали силният усет за надежда. Когато се надявате, вие донасяте малко парченце от бъдещата наслада в днешния ден. **Когато се надявате, вие си представяте задоволството, което ще почувствате, когато усърдието започне да се отплаща.**

Когато имам да изпълнявам голяма задача, аз планирам отпуск, който ще започне веднага щом изпълня задачата в определения срок. **Това ми създава очакването за скорошна награда за моето усърдие.** Например, мога да планирам една седмица отпуск, прекаран в Хавай, след няколко месечно планиране, изследване, писане и редактиране на голяма книга. (Между другото, аз не позволявам на проповядване по радиото или на писането на книгите, да ме отклонява от нормалните ми задълженията на старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас.) Докато усърдно завършвам ръкописа, понякога много ми се иска да престана, но аз си представям, че ще бъда в някой курорт, добре нахранен, пийвам си студена напитка, чета някоя прекрасна книга и се наслаждавам на лекият океански бриз и на шума на вълните.

Този метод работи толкова добре, че аз съм вдъхновен още днес да започна писането на друга глава!

Проблеми, създавани от хората - Пс. 54

(Пс. 54:1-7)

В продължение на много години отварях вестника, търсейки следваща доза мъдрост от разума на Чарлз Шулц (*Коментар: 1922-2000 – американски карикатурист и създател на комикса „Reapits” – “Фъстъци, публикуван в 2600 вестници с читателска аудитория от 355 млн. души в 75 държави на 21 езици. Луис и Линукс са герои от този комикс. Д.Пр.*). В една сцена Луис гълчи малкия си брат Линукс: „*Ти – лекар! Ха! Това е голям майман! Ти никога не можеш да бъдеш лекар. И знаеш ли защо? Защото ти не обичаш човечеството, ето за това!*“ Луис за момент размишлява над нейното обвинение и после крещи: „*Аз обичам човечеството. Но не мога да понасям хората!*“

Има някои дни, в които аз трябва да се засмея и да кажа „Амин!“ Нека да признаем това твърдение; **Повечето от проблемите са проблеми, създавани от хората.** Можете да имате работа, която изисква дълги часове на голямо физическо усилие, но нито часовете, нито изтощението от усилията не ви създават такива проблеми, каквито ви създават хората. Може да имате финансови трудности, физическа болка и напрегнат график и всеки ден да шофирате много километри, но тези неща не са поводът за големите ни битки. Както е казал Линус, хората са причината. **Грудните хора може би създават най-големите проблеми!**

Пс. 54 е плачът на Давид относно постоянната мелница на проблемите, създавани от хората. Отделете един момент, за да видите въведението преди началото на псалма; ще установите, че си заслужава да го разгледате. (Между другото, аз се надявам, че вие се научавате да разглеждате встъплението, когато изучавате псалмите. Думите, които се появяват преди първия стих на всеки псалм, за част от древния текст и дават на читателя някои сведения за песента.)

Във встъплението на Пс.54 е написано: „За диригента на хора; на струнни инструменти; Давидово поучение, когато зифтяните дойдоха и казаха на Саул: „*Давид се крие между нас.*“

Това необикновено дълго встъпление ни казва, че Давид е написал песента. Освен това научаваме, че то е „поучение.“ Всички псалми, които са „поучение,“ предлагат указание и мъдрост за справянето с някои ситуации. Пс. 54 дава много практичен съвет относно начина как да отговаряме на проблеми, **създадени от други хора, които са точно толкова зли, колкото и ние!**

Според 1Ц. 23:14-26, Давид бил преследван от завистливия цар Саул, чието преследване принудило Давид да се скрие в едно пусто и скалисто място. Понеже се страхувал за живота си, той отчаяно търсел безопасно място. Но всичко се проваляло. Мястото, наречено „хълмът Хачила“ на територията на Зиф, изглежда безопасно и неутрална земя. Но и там Давид не намерил почивка. Жителите на Зиф се обърнали против него и съобщили на Саул къде се крие, (*Коментар: вижте това място на картата в Интернет - <https://bibleatlas.org/hachilah.htm> Д.Пр.*) и така преследването се подновило. Давид избягал в пустинята на Маон, но скоро се оказал обкръжен от войници на Зиф и на Саул.

Аз мога да си представя положението на Давид. Той е мръсен, потен, гладен, жаден, изтощен и без никакво съмнение – обезкуражен. Приклекнал е зад гъст храст или в сянката на някоя скала, за да избегне изгарящите лъчи на слънцето в пустинята и започва да излива чувствата си в стихотворение. Атакуван и предаван от хората, той бил воден от Светия Дух да запише чувствата си. Тези изрази са това, което ние имаме запазено за нас в песента Пс. 54.

Разглеждане на източника на проблема - Пс. 54

(Пс. 54:1-3)

Представете си Давид, клекнал зад храст или приведен в пещера, когато описвал чувствата си в Пс. 54, молейки Бог за помощ. Първите 3 стиха са молитва, фокусирана върху врага. След това фокусът се обръща към небесния защитник на автора, когато следващите 2 стиха оформят картината. Последните 2 стиха са думи на възхвала, когато Давид се фокусира върху собствената си история с Бога.

Врагът

- 1) „*Спаси ме, о, Боже, чрез името Си и ме оправдай чрез силата Си.*
- 2) *Чуй молитвата ми, о, Боже, внимавай в думите на устата ми,*
- 3) *защото чужденци се надигнаха против мен и насилници търсят живота ми; те не поставиха Бог пред себе си. Села.* (Пс. 54:1-3 – мой превод)

Ст. 1 и 2 са представени различно в Писанията, в сравнение с английският превод на Библията. Юдейският текст буквално казва: „О, Боже, спаси ме...О, Боже, чуи молитвата ми.“

По правило, в юдейското изречение глагола се поставя на в началото, но в този случай, всеки вик за помощ започва с „О, Боже...“ **Чрез това пренареждане Давид подчертава вътрешната си зависимост от Бога.** А това подчертаване е подсилено още повече, чрез повторението на Неговото име: „О, Боже... О, Боже...“

В това веднага откриваме един пример за нас, когато самите ние сме нападани или притеснявани емоционално от хората: **Първо се молете! Не чакайте!** Молете Бог за сила и стабилност. **А ние правим обратното** – молим се най-накрая, нали? Инстинктът ни първо ни подбужда да отговорим на удара с удар. Ние отмъщаваме или се възмушаваме срещу онзи човек, който ни прави нещастни.

Вижте, че Давид иска освобождение и защита въз основата на 2 неща: името на Бога и силата на Бога.

В Стария Завет, Бог е наричан с поне 12 различни имена, всяко от които подчертава определена черта от Неговия характер. Когато Давид си припомнил чертите на Бога, той избрал силата на Господа, неговото всемогъщество. Когато сме нападани от хора, въображението ни има склонността да преувеличава истината; ние започваме да си мислим, че враговете ни имат неограничена сила. Давид намира утешение в припомнянето, че Бог е по-могъщ от всеки друг и от всичко друго във вселената.

Давид продължава, за да опише подробно своя проблем. „...защото чужденци се надигнаха против мен и насилници търсят живота ми; те не поставиха Бог пред себе си. Села. (Пс. 54:3) Той дава на враговете си 2 описателни имена: „чужденци“ и „насилници.“ Първото се отнася за хората, живеещи в района на Зиф. Прието е хората да бъдат познавани според техния род. Например, моавците са потомци на Моав, син на Лот. Амалекитците били потомци на Амалек. **А зифтяните били от непознат род.**

Юдейската дума за „чужденци“ произлиза от друга дума, която означава „разпръснати, разпилени,“ описващи ги като случайни хора, познавани само според мястото, където живеят. Давид се мъчи да разбере защо тези чужденци се осмеляват да заемат страна в неговия спор със Саул, защо зифтяните станали шпиони. Споменавам това, защото аз може би пиша за невинен човек, какъвто е бил Давид, **но може би вие сте „шпионирани“ и „предавани“ от хора, които нямат видими мотиви да ви предават.** Плашещо преживяване е да бъдете лъжливо обвинявани, особено когато обвинението идва от чужденци. Това ви кара да се питате, дали целия свят не се е обърнал против вас. **Още по-лошо е, когато ваш враг е някой, на когото в миналото вие се доверявали като на приятел!**

Думата „насилници“ се отнася за Саул, на когото в миналото Давид служел като музикант и войник, (*Коментар: Освен това, Давид е бил женен за дъщерята на Саул, така че те са били зет и тъст. Д.Пр.*) и за войниците на Саул, задачата на които е била да убият Давид. А Давид разполагал само с около 600 верни бойци и нямал друга подкрепа нито в Израел, нито в околните народи. По-нататък Давид казва, че враговете му не поставили Бог пред себе си. Господ не е внушил техните коварни действия; те не били мотивирани от желанието да изпълнят Божията воля. Те действали от свой егоистичен интерес, без да се интересуват дали това, което правят е „правилно“ или „грешно,“ което ни довежда до един много практичен съвет. **Когато хора се обърнат срещу вас и вие сте от правилната страна, тогава вие все едно сте ритан от магаре.** Разгледайте източника! **Вие сте ритан от създание, чиято природа е да рита.**

В друг псалм, авторът забелязва, че **съпротивата срещу Божията воля е не само безсмислена, но е и покана за унищожението на съпротивляващият се.** Той пита: „Защо се вбесяват народите и защо хората заговорничат напразно?“ (Пс. 2:1, ESV – мой превод). Той намира утеха не само в безполезността на техните атаки, но и в разбирането, че те се противопоставят на Бога. Трудно е **да поемаме лично** атаките на някой, който се противопоставя на всемогъщия Създател! Поради това, **когато сте неправилно обвиняван, разгледайте кой е източникът.** Те не поставили Бог пред себе си. Той не е подбудил техните действия. Пс. 46 ни съветва: „Престанете да се борите.“ Отпуснете се!

Ст.3 завършва с тази заповед, „Села.“ Направете пауза за да обмислите мъдростта на гледната точка на Давид в първите 3 стиха на Пс. 54.

Оставете отмъщението на Бога – Пс. 54

(Пс. 54:4-5)

Давид би могъл да напише цяла книга с стихове, оплаквайки се от многото неприятели, които го обкръжавали. Врагове в царския дворец на Саул. Врагове сред свещениците. Врагове в съседните територии на Израел. Навсякъде врагове! Но в Пс. 54 той посветил само първите 3 стиха на проблемите, причинявани му от хората. Вместо това, той бързо променил посоката на вниманието си, да се фокусира върху своя небесен адвокат.

Защитникът

- 4) „Ето, Бог е моят помощник;
Господ е подкрепата на душата ми.
5) Той ще отплати злото върху неприятелите ми;
унищожии ги в Твоята вярност.“ (Пс. 54:4-5 – мой превод)

Английската дума „помощник“ е ужасно слаба, но ние нямаме по-силна дума, за да преведем юдейската дума *ezer*, която носи представата за спасяване. Думата *ezer* обозначава някой, който предоставя **необходимата** помощ, без която **човека е безнадеждно загинал**. За Давид, Господ е Онзи, който предоставя онова, което му липсва, за да оцелее от атаките на неприятелите му.

Той продължава и нарича Господ своя „подкрепа.“ Юдейската дума носи идеята за облягане на опора. Мислете за метални греди, които подкрепят сграда; без тази подкрепващи и носещи тежестта елементи, цялата сграда ще рухне.

Пс. 54:5 обещава, че злото, замислено против Давид, ще рикошира върху хората, които са го планирали. Тяхното зло намерение ще пропадне. Това разбиране помага на Давид да поддържа своята почтеност. **Понеже Господ е обещал да извърши правосъдие от името на Давид, Давид се концентрира да върши това, което е праведно, а не да замисля отмъщение. Това трябва да прави и вярващият - да запазва почтеността си, когато е атакуван от трудни хора!** Благодарение на нашия Защитник, злото, планирано против нас, ще рикошира върху тях! Благодарение на Неговата вярност, нападателите ни ще трябва да отговарят за делата си.

Когато за пръв път прочетох Пр. 54:5, на мен ни изглеждаше, че той е ужасно суров. Помислих си: „Сигурно стихът не означава това, което казва.“ Казах си: **Сигурно Бог няма да унищожии враговете.“** **Колко грешна беше моята представа!** Потърсих значението на юдейската думата, преведена като „унищожии.“ И знаете ли какво всъщност е нейното значение? Готови ли сте за огромна изненада? Тази дума произлиза от юдейския глагол *tzamath*, който означава „**да изстребя, да изкореня, да залича**“! Всъщност, този глагол, който се появява в юдейския текст на Писанията, посочва причината; буквално „**да направя да бъде унищожен**“! Иначе казано, Давид обявява чрез вяра, че Бог ще направи онези, които са станали негови врагове, да бъдат напълно, изцяло и докрай унищожени, да бъдат напълно премахнати! Но ви напомням, **че не Давид извършва премахването, а Бог го извършва.**

Толкова ли е лесно да накарате Бог да отмъсти вместо вас, когато сте в затруднение? Рим. 12:17-19 ни предупреждава **да не правим** това:

„**Никога не отвръщайте със зло за зло на никой. Почитайте това, което е правилно според всички хора. Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всички хора. Никога самите вие не отмъщавайте, възлюбени, а оставяйте място за Божия гняв, защото е писано: `Отмъщението е Мое, Аз ще отплатя,` казва Господ.**“ (мой превод)

Живеенето отвъд ежедневното предизвикателство на трудните хора изисква от нас да оставяме място за отмъщението на Онзи, който може да се справи с това най-добре.

Живейте спокойно в Божията вярност – Пс. 54

(Пс. 54:6)

Когато плачът на Давид (Пс. 54), поради атаката на трудните хора стига до своя край, той преминава от горчивото възмущение към намирането на спокойствие в Божията вярност. Давид е назвал враговете си, потвърдил е греховете им и се е отказал от правото си да търси справедливост, оставяйки го в ръцете на Бога. **Вследствие на това, Давид намира мир.** Напрежението на „**унищожии ги в Твоята вярност.**“ (54:5) отстъпва назад и дава път на спокойствието на „**Доброволно ще Ти принесе жертва**“ (54:6). **Той е открил спокойствието на позволяването на Бога да бъде Бог.**

Капитулиране

- 6) „**Доброволно ще Ти принесе жертва; ще благодаря на името Ти, о, Господи, защото то е добро.**“ (Пс. 54:6 – мой превод)

В нашата култура **е трудно да разбраниме** идеята на капитулирането. Тя лесно бива **неправилно** приравнявана с „отказ да защитаваме правото си и да се предаваме“ и това неправилно разбиране внушава **невярната** представа, че ние приемаме поражението. Това е така, защото ние типично мислим за капитулацията от гледната точка на войната, в която едната страна признава, че е победена от своя враг. **В случая с Бога,** обаче, **ние капитулираме пред нашия съюзник!** Въпреки, че Неговите пътища са неразгадаеми, защото са твърде високи и сложни за разбиране (Ис. 55:8–9), **все пак, Той е от нашата страна.** Следователно, **ние правим огромен скок към справянето с трудните хора, когато казваме:** „**Благодаря Ти, Господи, заради това болезнено преживяване да бъда оклеветен, неправилно разбран и експлоатиран.**“ Най-

накрая Давид стигнал до тази точка. **Той бил способен да благодари на Бога, даже в ситуацията на продължаващата заплаха за живота му.**

Нека да кажа, че Давид не е живял лицемерно. Не се е опитвал да демонстрира лъжливи добри чувства към враговете си. Не е прикривал греховете им или ловко да е извинявал греховността им. Нито пък им е отмъщавал. **Вместо да прави това, той избрал да се фокусира в Божията вяност. Вместо да позволява разумът му да бъде обсебван и фокусиран от злодеянието на другите,** от техните ужасни мотиви **и от своята собствена представа как Божията справедливост ще се стовари върху тях, Давид посветил себе си на покланянето си пред Бога.** Когато направил това, той станал способен да казва, че Божието име „*е добро*.“ Трудностите на Давид продължили. На неговите мъчители все още не било отмъстено. Но въпреки това, той бил способен да обяви, че името и делата на Бога са „*добро*.“

Божие избавление – Пс. 54

(Пс. 54:7)

Последният стих на Пс. 54 описва внезапен обрат. Първите стихове описват една ужасна ситуация, което накарало Давид да моли за Божията помощ. **В ст. 7 неговата безнадеждност се превърнала в триумф.** Неговото обявяване: „*Той ме избави от всяко утеснение*“ е в минало време. Юдейската литература често използва свършеното време, за да обяви **бъдещо събитие**, че то е „както добро, така и случило се.“ Давид **не знае как и кога Бог ще действа от негово име;** но въпреки това, той пише с пълна увереност:

„*Защото Той ме избави от всяко утеснение,*

и окото ми гледаше със задоволство неприятелите ми.“ (Пс. 54:7 – мой превод)

Според 1Ц. 23:26-28, Бог се намесил, за да запази Давид от неприятелите му.

„*Саул вървеше от едната страна на хълма, а Давид и мъжете му – от другата страна. И Давид побърза и избяга от Саул, защото Саул и мъжете му обграждаха Давид и мъжете му, за да ги хванат. Но при Саул дойде вестносец и му каза: „Побързай да се върнеш, защото филистимците нападناха земята.“ Затова Саул се върна от преследването на Давид и отиде против филистимците, заради което нарекоха онова място „Скалата на избавлението.*“

Внезапно, може би веднага щом Давид казал „*ще благодаря на името Ти, о, Господи, защото то е добро*.“ (Пс 54:6 – мой превод), враговете му се обърнали назад и тръгнали към дома, премахвайки заплахата от незабавна опасност. Нещо повече, Давид казал, че сега окото му може да гледа „*неприятелите ми*.“ (54:7). Във варианта на превод NASB тук е вмъкната фразата „*със задоволство*“, за да доизясни този юдейски идиом. Подбраните от Давид думи подсказват за човек, в който няма горчивина. **Той можел да гледа на враговете си честно в очите, без злоба или възмущение.** Той ги предал в ръцете на Бога и Бог се справил с тях в Своя суверенен и свършен начин.

Нека да обясним война на онези стари навици, които сме си създали срещу другите хора – негативни чувства, непростителност, възмущение, съперничество, недоволство, завист, отмъщение, омраза, клюки, критицизъм и съмнение. Нека да изоставим завинаги този грапав, грозен и банален път! Единственият алтернативен път по който трябва да тръгнем, **е любовта.** Колкото по-дълго живее и колкото по-дълго време прекарвам с Господа (и с другите хора), **толкова повече съм склонен да дам следния отговор на проблемите на повечето хора: искрена, подсилвана от Светия Дух, незаслужена любов.** Тя ни призовава да живеем по Божията милост. **След като вече виждаме Христос изцяло на фокус, изумително е колко могъща може да бъде любовта!**

Колко красиво Ейми Кармайкъл (1867-1951- ирландска християнска мисионерка, създала сиропиталище в Индия и служила там 51 години без отпусък. Автор на много книги. Д.Пр.) ни напомня за това в мъдрата си книга „Ако.“

„*Ако подценявам онези, на които съм призвана да служа; ако говоря за техните слабости в сравнение, може би с нещата, което аз считам, че са мои преимущества; ако започна да считам, че съм по-добра от тях; ако забравя „Кой те направи да бъдеш различна? И какво имаш ти, което не си получила?“ - тогава аз не знам нищо за Христовата любов на кръста.*

Ако се съгласявам лесно с обидното отношение към мен; ако съм съгласна да продължа в хладна недружелюбност, въпреки че приятелството е възможно - тогава аз не знам нищо за Христовата любов на кръста.

Ако съм критична към хората, които ме укоряват, както ми се струва, неоснователно, забравяйки, че ако те ме познаваха така, както аз познавам себе си, те щяха да ме укоряват много повече - тогава аз не знам нищо за Христовата любов на кръста.

Страдащи, но не мълчаливо – Пр. 25

(Пр. 25:23-24)

От всички напрежения, които подкопават нашия мир, няма нищо **по-заядливо**, **по-изтощаващо** и **по-болезнено** от **дисхармонията в семейството**. Саркастични забележки. Смразяващи погледи. Оглушителна тишина. Внезапни гневни избухвания. Понякога, емоционална грубост и физическо насилие. Телевизора крещи в хола. Купчина неизмити чинии в мивката. Вратите се затварят с трясък. Отчаяни усещания за самота. Може би тъмни облаци на страх и ужас. Тъжно е, че някои от тези фрази описват обстановката, в която живеете. **Ако е така, вие не сте самотен/на**. Всъщност, Соломон и други мъдрци на Израел **знаели жалбата и душевната болка на несъгласието в семейството**. Те писали въз основата на собствения си житейски опит:

„Глунав син е бедствие за баща си,

а препирните на съпругата са като непрестанен капчук.“ (Пр. 19:13)

„По-добре е живее някой в пуста земя,

отколкото със свадлива и дразнеща жена.

Има скъпоценно съкровище и масло в жилището на мъдрия,

а глупавия човек ги поглъща.“ (Пр. 21:19–20 – мой превод)

„Както северният вятър причинява дъжд,

така и злословието – разгневно лице.

По-добре е да живее някой в ъгъла на покрива,

отколкото в обширна къща със заядлива жена.“ (Пр. 25:23–24 – мой превод)

Тези автори са били мъдри мъже и поради това са писали от гледната точка на съпруга. Въпреки това, принципите са валидни както за мъжете, така и за жените, които се опитват да поддържат мирно и продуктивно семейство. Както може да удостовери всяка жена с изтормозена душа: **„По-добре е да живее някоя жена в ъгъла на покрива, отколкото в къща заедно със заядлив мъж.“**

Възможно е да сте стигнали до състоянието да търсите всякакви извинения, за да не сте у дома или се опитвате, колкото се може повече, да сте постоянно зает с нещо в друга част на дома. Може би се питате какво би могло да се направи, за да се възстанови хармонията и нещата да се променят. **Може да си мислите, че това е невъзможно**, но аз имам добра новина – **това е възможно**. Лечението за семейната дисхармония нито е лесно, нито е автоматично. **Но вие не трябва просто да живеете в мълчание.**

Здрава основа – Пр. 24

(Пр. 24:3-4)

Последствията от семейната дисхармония могат да бъдат по-стресиращи от всичко друго. В края на краищата, домът трябва да бъде място за почивка и безопасност, убежище от напреженията и опасностите на света. За много хора, обаче, домът е бойно поле, където се случват най-ожесточените сражения на деня.

Докато разсъждаваме за възможните лечения на този ежедневен гнет, ние се обръщаме към мъдрците на Израел, които описват 3 важни елемента, **които превръщат къщата в дом**. За щастие, както патриархата, така и матриархата установяват съюза си върху този фундамент, започвайки още от първия ден на брака и после изглаждат домакинството и семейството **върху тази 3 принципа**.

Прочетете отново Пр. 24:3-4. Сега ще изследваме единият от тези 3 елемента, а следващите 2 пъти ще разгледаме другите два.

1. **Чрез мъдрост се строи къща.**

Юдейският глагол *hakam* „да бъде мъдър“ и неговите производни, са най-често използваните думи **за обозначаване на интелигентността**. Този вид мъдрост се отнася **за възприемането и схващането с проникателност, с разпознаване**. Оригиналната юдейска дума подчертава както точността, така и **способността да се усеща онова, което е под повърхността**. Мъдростта **отказва** да се плъзга по повърхността (*Коментар: Т.е. по видимото за околото, да се задоволява с грима, козметиката и външния вид. Д.Пр.*) и да пренебрегва онова, което е дълбоко под нея – **мъдростта прониква надолу**. Този вид мъдрост представлява начин на мислене (манталитет) и поведение, **което се изразява в разсъдливо и здраворазумно живее**.

Обаче многообразието на мъдростта отива отвъд обикновената разумност и усещане. Един коментатор казва: **„Обаче мъдростта на Стария Завет е доста по-различна от другите древни гледни точки за света...Записаната в Стария Завет мъдрост е учение на личността на Бога, който е свят и справедлив, и който очаква онези, които Го познават, да демонстрират този характер в много практични**

неща на живота.“ Това е **много важна разлика** **между човешката мъдрост** и **Божията мъдрост**. Семейството трябва да бъде изграждано в подчинение към Бога във всяка конкретна и ежедневна човешка ситуация. Семейството трябва да бъде изграждано върху решението на Тате и Мама да поставят действията си в хармония с Божия план.

Ако искаме да разсъждаваме за дома като конструкция, това многообразие на мъдростта е основата, фундамента. Ако съпругът и съпругата първо **не изградят** своя брак върху обвързаността да познават интимно Бога и да пренесат своите взаимоотношения с Него в практичното си ежедневно живееие, тяхното семейство **няма да бъде стабилно**.

Още в началото на нашия брак, съпругата ми Синтия и аз се обвързахме един към друг. В един много важен момент в малкия апартамент № 9 в студентското общежитие на Семинарията в Далас, ние взаимно се съгласихме, че „ще правим това, което казва Библията.“ Ако някога имаме несъгласие, ние ще се съветваме с Библията не като средство взаимно да се принуждаваме, а водени от дух на търсене на Божия разум – **да позволяваме на Божието Слово да бъде съдията, който определя кой от двамата е победител**.

Нашият брак далеч не е съвършен, но ние имаме разумно и добро партньорство. Нашето семейство се състои от 4 деца, които понякога не са лишени от важни проблеми, **но аз съм убеден**, че това обвързване е спасявало домът ни от самоунищожение и предостави на децата ни една здрава платформа, от която те да започнат собствения си живот.

Богати взаимоотношения – Пр. 24

(Пр. 24:3-4)

Нека разгледаме аналогията на сградата. Мъдростта е поставила солиден фундамент за дома и водачите на семейството са се обвързали да превърнат Божието Слово в техен стандарт за действие. **Върху този фундамент се изгражда сградата на семейството**. Благодарение на вещото разбиране на възрастните, практическите нужди на семейството са задоволявани и домакинството се оформя.

Обаче къщата не е дом. Домът се нуждае от хора, които да напълнят стаите.

3. „**Чрез знание стаите се напълват с всякакви скъпоценни и приятни богатства**.“

Юдейската дума, означаваща „знание,“ произлиза от корена на глагола *yada* „да знам,“ а *yada* се отнася за **разбиране с вникване**. Човек придобива този вид разбиране чрез непосредствен жизнен опит относно конкретното нещо. Старият Завет използва *yada* **за да опише Божието проницателно познаване на всеки човек** (Бит. 18:19; Втор. 34:10; Ис. 48:8; Пс. 1:6; 37:18). Освен това, Библията използва тази дума за обозначаване на сексуалния акт, защото в нормалните и здравословни взаимоотношения, мъжът и жената придобиват изключителни и специални познания един за друг (Бит. 4:1; 19:8; Чис. 31:17, 35).

В много и най-различни ситуации, *yada* обозначава способността да се използва житейския опит, **за да се направи разлика между две алтернативи** (Бит. 3:5, 22; Втор. 1:39; Ис. 7:15) и е способността, която липсва на „малките.“ Просто казано, **знанието е научаване с вникване**. **Ние придобиваме знание, когато имаме „ученолюбив дух,“ желание да слушаме и здравословно любопитство**. **Знанието вечно търси истината**. (Коментар: А тъй като Исус е казал, „Аз съм пътят и истината, и животът“ (Йоан 14:6), знанието ни отвежда при Господа Д.Пр.)

Пр. 24:4 казва, че домът се напълва с „**с всякакви скъпоценни и приятни богатства**,“ което буквално би могло да се отнася до натрупването на материално богатство. Обаче, като имаме предвид силно символичния характер на притчата, фигуративното (а не буквалното) разбиране, придобива повече смисъл. Навсякъде в литературата за мъдростта, материалните богатства **са най-малката** важна цел; **приоритетите на мъдростта са**: 1) **подчинение на Бога** и 2) **хармония помежду ни**. Всичко друго е отдалечено „трето.“ Следователно, предполагам, че богатствата, за които се говори в Пр. 24:4 **са хората в семейството**.

Практическото приложени на тази притча е свързано с взаимоотношенията. В края на краищата, знанието придобито през времето, екипира членовете на семейството, за да се отнасят мъдро, разумно и състрадателно един към друг. **Ние един друг се откриваме** – нашите темпераменти, подходи, нашите сили и нашите слабости, нашите провали, дарби и предпочитания – за да си помагаме взаимно.

Вместо да си отмъщаваме и да се критикуваме лично, ние използваме проницателността, придобита чрез житейския опит, за да отговаряме конструктивно. Нашата най-важна цел е да станем отговорни представители на Божийте пътища и на Неговия план **и по този начин да помагаме** на всеки член на семейството **да постига успех**.

Започвайте от там, където сте – Пр. 24

(Пр. 24:3-4)

След като е положен фундамента на мъдростта, след като къщата е построена с разбиране и домът е напълнен със знание, ние имаме всички елементи, които са нужни за отглеждането на щастливо, преуспяващо, емоционално сигурно и духовно богато семейство. **Това е Божият идеал за всеки дом, започвайки от сватбата.** Обаче е възможно вашият дом да не е започнал добре. Възможно е той все още да не е събрал трите важни строителни елементи – мъдрост, разбиране и знание – и да е бил нездрав в продължение на много години.

Поради това вие може би питате: „**Какво може да бъде направено сега?**“

Преди много години аз научих, че **никога не е късно да започнем да правим това, което е правилно. С Бог нищо и никога не е невъзможно.** Днес ще разгледаме как трите елементи на добрия дом облекчават напрежението от домашната дисхармония. Докато правим това, позволете ми да ви окуража да мислите **само за своите собствени** подходи и поведение. Вие **не можете** да контролирате другите хора или да ги принудите да правят това, което Бог е заповядал, **но ако промените своята собствена реакция**, вие ще бъдете изумен от силния ефект, която тя може да окаже върху другите хора.

1. **Чрез мъдрост се строи къща.** (ст. 3 – мой превод)

Започнете с лично обвързване да знаете Бога, да изучавате Неговите пътища, да откриете Неговия план за ежедневното живеене и да позволите на тази връзка да бъде вашия водач във всички ситуации. Надявайте се, че другите членове на семейството ви ще се присъединят към вас. Ако сте женен, обсъдете това с вашия партньор и споделете с него желанието си да направите това обвързване да стане неразделна част от вашия брак. Каквото и да е отговора на вашия партньор, вие решете да положите тази обвързаност с Бога като ваш фундамент. **Това може само да подобрява** емоционалния климат във семейството ви.

2. **Чрез разбиране тя се утвърждава.** (ст. 3 – мой превод)

Юдейската дума, преведена като „утвърждава“ може да означава и „подрежда.“ В много контексти, тази дума изразява идеята **за поставянето на нещо обратно в изправеното му положение**, за възстановяването на нещо, което е било наклонено, в опасност да падне или извито. В нашия контекст, този вид разбиране **изисква практическо лично участие в дейността на семейството** – осигуряване на доход, поддържане на обзавеждането, запазването в работещо състояние на всичко, което нужно и налично, и вземането на разумни предпазни мерки за избягване на възможните загуби. Всеки член на семейството трябва да допринася, като поеме някакви задължения за осигуряването на нормален живот в дома, разбира се, според способностите си. **Ясно определените отговорности, последвани от почтителното даване на отчет за изпълнението им от всеки член на семейството, може да направи много, за намаляването на напрежението между членовете му.** Решете да изпълнявате безгрешно вашите собствени отговорности, без да очаквате награда или признателност. Разширявайте към другите членове на семейството същото чувство за лично достойнство.

3. **„Чрез знание стаите се напълват с всякакви скъпоценни и приятни богатства.“** (ст.4)

Когато написал тези думи, Соломон използвал една дума, която означава „вечно-изобилно задоволство.“ **Постоянният стремеж към истината прави това да се случи.** А какво означават „**скъпоценни и приятни богатства?**“ Това може да са неща, които са трайни. Да споменем някои от тях: скъпи спомени; позитивни и благоразумни взаимоотношения; чувства на утвърждаване, на приемане и почит; взаимно уважение; добри взаимоотношения; благочестив характер.

Другите хора – даже сред членовете на вашето семейство – може да не виждат ценността на тези неща. **Но вие ги виждате.** Без да привличате вниманието, започнете непрестанно да се стремите да научавате неща за другите членове на семейството ви. Използвайте познанието да утвърждавате и окуражавате, тогава, когато това е възможно.

Нека да признаем: в началото може да виждате много повече отрицателни, отколкото положителни неща в тях. **Но постоянното повтаряне на негативното, никога не е помогнало на никого, затова се старайте да се фокусирате в даже най-малките прояви на позитивното.**

Започва ли да се влошава вашия дом? Дали на хората, живеещи в него им липсва дух на сплотеност в един отбор, на взаимна обвързаност към добри взаимоотношения? **Тъй като не можете да принудите другите хора да се променят, фокусирайте се да промените себе си.** Започнете да демонстрирате мъдрост, разбиране и знание, онези три елементи, които могат да променят вашия дом буквално от бъркотия в дом на постигнати резултати и хармония.

Песен на спокойствие – Пс. 63

(Пс. 63:1-11)

Колко лесно е да паднем в капана на „ритуалната религия“! Колко много християни знаят малко за животворната, свежа и ежедневна връзка с Господа. Аз не казах „пасивна“ връзка. Християните винаги са по-активни, когато я няма тази животворната, свежа и ежедневна връзка с Господа! Тиранията на спешното не е теоретичен проблем. Мнозина вярващи скачат от каторгата на неделните дейности, само за да попаднат в ежедневното бързане на съвещания, срещи, тържества, репетиции, клубове, ангажменти, банкети, студия, комитети и уединения. Аз на драго сърце съм съгласен с човека, който казал: „**Голяма част от днешната наша религия не е нищо повече от евтино обезболяващо, което употребяваме, за да намалим болката от един празен живот.**“

Жестоко е да размишляваме над тази истина. Като пастор, аз се надявам да ви помогна да създадете вярно на принципите си вървене с Господ Исус Христос, връзка, която процъфтява, без да е нужно да бъде напомпвана и презареждана с безкрайно редуване на дейности. Искане ми се всички ние да познаваме нашия Господ по такъв забележителен начин, че това божествено общуване, **тази здравословна вертикална връзка, да се превръща в улегнало, спокойно и ежедневно общуване.** Длъжни сме да намерим начини да живеем отвъд баналността на ритуалната религия.

В книгата си „**Преследването на Бога**“, Е. У. Тозер (1897-1963 – прочут американски пастор, автор, редактор на списание и духовен наставник), пише:

„Искам обмислено да окуража **този мощен стремеж** към вървене след Бога. Липсата на този стремеж ни доведе до сегашното унижение (Виж Пс. 136:23 Д.Пр.). **Вкочаненото и вдървено качество на нашата религия е резултат от нашата липса на свято желание. Удовлетвореността е смъртен враг** на всеки духовен растеж. Силното желание трябва да е присъстващо, иначе не би имало никаква изява на Христос към хората Му. **Той иска да бъде търсен.** Твърде лошо е, че **много от нас са хора, които Той очаква толкова дълго, толкова много дълго - напразно.**

Всяка епоха си има свои характерни черти. Точно сега ние сме в епохата на **религиозната сложност. Простотата, която е в Христос, се среща рядко сред нас.** Вместо тази простота, има програми, методи, организации и свят на нервни дейности, които окупира времето и вниманието, **но те никога не задоволяват бленуването на сърцето.** Липсата на дълбочина на нашето вътрешно преживяване, празнотата на нашето поклонение пред Бога и това **раболепно имитиране на света, което маркира нашите спомагащи методи – всичко това свидетелства, че ние, в нашето време, познаваме Бога само несвършено, а Божият мир – едва ли изобщо го познаваме.**“

Пс. 63 е песен на Давид за това, какво означава **да имаш отчаян копнеж за Бога** и какво означава да бъдеш напълно доволен **единствено** в Него. Този псалм не е песен за действие, а е песен за спокойствие. Давид не е написал марш, за да подтиква бързото си ходене, а сонет, за да задоволи жадните души.

Вярват или не, **но много хора не знаят колко са жадни.** Вие може да не усещате дълбок копнеж да култивирате в себе си постоянно и лично общуване с Бога. Вероятно това е така, защото вие сте отегчили духовните си сетива с дейности, с работа за кариерата си, със социални дейности и с религиозна активност. Ако това е така, вашата първа реакция може да е да забавите вървежа си, да опростите и да направите по-просто общуването си с Господа.

Най-дълбоката нужда – Пс. 63

(Пс. 63:1-2)

Песента на Давид за жадната душа, запазена за нас като Пс. 63, може да отекне дълбоко във вас. Може би най-накрая сте стигнали до края на надбягването за оцеляването в обществото. Със сигурност сте решили да напуснете синдрома на бързането и тревогите и да намерите цялостно задоволство в Спасителят и в поклонението единствено на Него. **Ако е така, вие сте малцинство. Всъщност, вие сте почти изключение!** Но, ако сте стигнали до края на религиозната активност, **само за да усетите по-голяма празнота, тогава тази древна песен е за вас.** Но ако не сте, вероятно **тя** ще ви звучи мистично, загадъчно и даже скучно. Истината е, че спокойната песен на Давид е написана за малцината, които все още са жадни – **за онези, които предпочитат задълбочеността, а не скоростта.**

Във въвеждащият надпис на псалма е написано: „**Псалм на Давид, когато се намираше в Юдейската пустиня.**“ Давид е написал древния химн не докато е служил в скинията, а когато е бил в уединението на каменистата пустиня, южно от Йерусалим. Най-вероятно, бягайки от Саул, Давид се оказал сам, откъснат,

уединен, отделен от всякаква утеха и приятел, всъщност, усещайки последствията от жаждата, гладът, болката, самотата и изтощението. **Но даже в това състояние, той не гледа към тези неща като на свой най-належащи нужди.** Той определя своята най-дълбока нужда в първия стих:

*„О, Боже, Ти си мой Бог, ще Те търся искрено;
душата ми жадува за Теб, плътта ми копнее за Теб,
в суха и изтощена земя, където няма вода.“* (Пс. 63:1 – мой превод)

Веднага виждаме, че той **не е търсил** буквално храна, вода, утеха или почивка; Фразата „**суха и изтощена земя**“ е ярко описание на заобикалящата го природа в Юдейската пустиня, **както и на нашия днешен свят**. Толкова малко вярващи хора живеят **над** ежедневието гнет на ежедневието. Толкова много хора са пленени от пристрастеността на трупат „неща, притежания, имот,“ да ги складират и след това да се стремят към още повече от същото. Вследствие на това, домовете им са претрупани, а душите им стенат още по-кухо. Земята наистина е „**суха и изтощена**,“ но това **само прави копнежа по-силен!** Понеже „**няма вода**“ **в тази земя**, Давид бленува жаждата му да бъде задоволена **от небето**.

Следващият стих започва със „Така,“ който е много важен съюз. Понеже земята е толкова неплодна и не ражда нищо, което да задоволи душата, Давид копнее за Бога. В действителност той казва: „**Следователно, понеже нищо около мен не насърчава усещане за близост и общуване, аз трябва да насърча това усещане в себе си.**“ Всъщност, „Така“ в ст. 2 ни представя няколко промени, които Давид прави, за да намери задоволеност на вътрешния си копнеж, на неговото дълбоко желание за смислено и съдържателно вървене с неговия Господ. Аз намирам няколко решения на автора на песента, които му помагат да намери задоволство в своя Създател.

Първото решение е свързано **с въображението** на Давид: **той решил да създаде умствена картина на Господа.** (Пс. 63:2).

*„Така видях Теб в светилището,
да видя Твоята сила и Твоята слава.“* (мой превод)

Когато пише: „**видях Теб**“, ние разбираме, че той иска да каже, че **той си представя силата и славата на Господа** в процеса на мисленето в **разума си**. Давид не можел да отиде до скинията, за да види Господ в това светилище, поради което прекарал време в пустинята, формирайки умствена картина на Господ в сила и слава на Неговия небесен трон. Той взема стиховете от Писанията относно Господ Бог и им позволява да „скицират“ в разума му умствена картина на Него. Иначе казано, така той настроил мисленето си и ангажирал себе си с Господа. **Това е велик начин за премахване на износения ритуал от религията.**

Въображението може да бъде мощен инструмент, както за осъществяването на добри, така и на лоши намерения. Умът може да бъде инструмент на гордост, на похот, на омраза или ревност; в умовете си ние можем да създаваме ярки картини, които могат да ни отведат до ужасни грехове. Точно такъв е случаят с „**извършване на прелюбодеяние в сърцето**,“ за което споменава нашия Спасител в Мат. 5:28. **Похотливите образи могат най-накрая да се превърнат в забранени актове на страстта.** Но умът може да се превърне и в удивително средство за общуване с Бога. Давид прекарал своите моменти на самота в пустинята, **представяйки си Самият Господ.**

За да стимулираме по-близка връзка с Бога, използвайте въображението си, за да Го „виждате.“

Задоволство във възхвала – Пс. 63

(Пс. 63:3-5)

Самотното светилище на Давид в пустинята го оставила не само жаден и гладен, не само за храна, **но и за смислено общуване с неговия Бог** (Пс. 63:1–2). Когато песента му продължава, Давид описва второто решение, което е взел – да стимулира взаимоотношение с Господа: **той решил да изрече възхвала на Господа** (Пс. 63:3-5).

3) *“Понеже Твоята любяща доброта е по-добра от живота,
моите устни ще Те хвалят.*

4) *Така аз ще Те благославям, докато съм жив;
и ще издигам ръцете си в Твоето име.*

5) *Душата ми е задоволена като с костен мозък и тлъстина;
и устата ми предлага хваления с радостни устни.“* (мой превод)

Няма нищо мистично или тайнствено в хвалението на Бога. Ст. 3 и 5 ни казват, че хвалението е нещо, което ние правим с устните си, а не само с умовете си. Ние казваме гласно нещо, **за да могат другите да чуят думите ни** на потвърждение относно Господа, и – **също толкова важно** – **самите ние да чуем тези думи**. Ст. 4 казва, че това ще бъде правено „**докато съм жив**,“ - така че това не е нещо, което правим веднъж седмично.

Нещо повече, когато „*любящата доброта*“ подтиква Давид да хвали своя Господ (63:4), „*Душата му е задоволена*“ от хвалението, според ст. 63:5.

Да, **хвалението** е дълбоко значима отличителна черта на **нашето лично поклонение пред Бога**. За нещастие, много ярващи се страхуват да хвалят Бога, защото те свързват хвалението с някакъв вид необузвано и неконтролируемо, и прекомерно емоционално „хвалебно служение“, в което отделните хора припаднат, пишат, скачат и танцуват неконтролируемо по пътеката между редовете в църквата. **Чуйте, хвалението е важно!** То не е ограничено от организирани служби. Хвалението е постоянен поток на високо оценяване към Бога **във всяка ситуация през деня**. **Следователно, когато сте сам, хвалението е част от молитвата.**

Молитвата може да бъде разделена на 5 части:

- **Изповядане** (виж Пр. 28:13; 1Йоан 1:9). То включва: цялостно изповядване на греховете в живота ни; съгласие с Бога, че еди какво си – конкретно - е грешно и след това искане на прошка.
- **Застъпничество** (виж 1Тим 2:1–2). Споменете други хора и техните нужди.
- **Молба** (виж Фил. 4:6; Евр. 4:15–16). Отнасяне на нас и нуждите ни при Бога. Споменаваме ги и искаме неща от Господа за себе си.
- **Благодарение** (виж 1Сол 5:18). Молитва, която изразява благодарност към Бога заради Негови конкретни благословии и дарове към нас.
- **Хваление** (виж 1Лет. 29:11–13). Изразяване на обожание, отправено към Бога, без да споменаваме себе си или други хора – **само Бог**. Ние хвалим Бога чрез изричането на думи на почит към Него заради Неговия характер, Неговото име, неговата воля, Неговото Слово, Неговата слава и т.н.

Когато мъж има любовна среща с бъдещата си съпруга, хвалението се превръща във важна част от ухаждането. Когато той оценява високо красотата на косата ѝ, той гласно ѝ казва това. Той трябва хвали красотата ѝ, нейния избор на парфюм и облекло, нейния превъзходен вкус. Ако се наслаждава на ястията, които тя е сготвила или на някаква специална дарба, той би трябвало свободно да изрази възхвалата си. Ако се възхищава от начинът, по който тя изразява себе си, отново, той би трябвало да ѝ каже нещо. **Когато обичане някой, хвалението идва естествено, защото то е искрена и стимулираща част от растящата връзка.**

В същността си хвалението не е нещо, което ние правим за Бога; **Той няма его**, което да ласкаем. **Ние хвалим Бога заради това, което самото хваление прави за нас.** Давид намерил лично задоволство в изразяването на хваление за Господа.

Размишление и пеене – Пс. 63

(Пс. 63:6-8)

По време на своето преживяване в пустинята, Давид взел 5 решения, които задълбочили връзката му с Бога. Първо, той решил да си въобрази физическото присъствие на Господа. Второ, решил да изрече гласно възхвала на Бога. Третото му решение било да посвети себе си на един вид умствена дисциплина, която мнозина хора в нашия 21-ви век не разбират ясно: размишлението или медитацията.

Той решил да размишлява за Господа (Пс. 63:6).

*„Когато си спомням за Теб на леглото си,
аз размишлявам за Теб в нощните стражи“*

Размишлението на хиндуистите и будистите включва изчистване на ума от всички разсейвания, включително съзнателното мислене. Макар че е полезно да оставим настрана умствения безпорядък на баналните ежедневни неща, **целта на юдейското размишление е да се освободи пространство за мислите за Бога**. Юдейската дума, преведена като „размишление или медитация“, означава „да произнасям, да обмислям, да изобретявам, да разпределям, да скицирам.“ Тя произлиза от глагол, който означава „нисък звук, характерен за гугукането на гълъб или за ръмженето на лъв, който разкъсва плячката си.“ Представете си човек, който е затворил учите си и казва: „Хъхъмммм...“

Този вид размишление включва съзнателно разглеждане на информацията, събрана през деня. Давид си спомня за Бога и после събира заедно цялата информация, за да подобри разбирането си за Господ и за Неговите пътища. Според Пс. 49:3, **устата говори мъдро, но когато сърцето размишлява над Господното Слово, тогава идва разбирането.** (Коментар: Следователно, на пръв поглед човек може като папагал да говори мъдри неща, но истинското разбиране идва чак след като мъдрите неща бъдат осмислени от човека. Без този процес на осмислянето, самият той не може да се възползва от мъдрите неща, които декламира, без да ги разбира. Д.Пр.)

Установих, че е забележително, че в Пс. 63:6 Давид споменава за нощни стражи и че е бил на леглото си, когато е размишлявал. Това подсказва, че едно от най-добрите времена за размишление над Божието Слово и за позволяване на разума ни да се занимава с Бога, е когато лежим нощем. Това е времето, за което

Давид казва, че си спомнял за Господа. **Неспокойните, тревожни нощи са успокоявани чрез моменти на размишление.** (Коментар: *Добре е да се възползваме от този съвет при нужда. Кой от нас не е имал такива ноци? Д.Пр.*)

Той решил да пее от радост (Пс. 63:7-8).

7) „Понеже Ти си бил помощ за мен,
в сянката на Твоите крила аз ще пеем от радост.

8) Душата ми се прилепва към Теб,

Твоята десница ме подпират.“ (мой превод)

Давид бил в пустинята. Той не е имал публика, той не е говорил на човек. Бог е бил единственият получател на неговото преклонение и към Него е била прилепена душата му. За да заздрави връзката между себе си и своя Господ, Давид пее от радост. Редки, но благословени са онези последователи на Давид, **които са били достатъчно отпочинали в Божието присъствие, за да пеят.**

Когато служех в Морската пехота на САЩ и бях в Окинава, Япония, аз се сприятелих с един мисионер от „Навигаторите“ (Коментар: *международно общоденоминационно мисионерско движение. Д.Пр.*) Боб Нюкирг допринесе за моето духовно израстване във време, когато аз се нуждаех от наставник. Това беше опасен период и в неговия живот; той преминаваше през голямо изпитание. Аз научих за това, защото той го сподели с мен. Наблюдавах го как ще реагира. Той не приличаше на човек, който се е лишил от илюзиите си, нито беше загубил своя стремеж към Господа. Една вечер отидох в неговия дом и ми казаха, че той и съпругата му са в неговия малък офис в Наха, столичния град на префектурата. Качих се на автобуса в онази дъждовна вечер, пристигнах, слязох на спирката, няколко квартала от неговия офис и започнах да газя в локвите, вървейки към офиса му. Все още не бях стигнал дотам, когато чух пеене. Разбрах, че това беше неговия глас. Химнът беше познат и аз си спомням думите му много ясно:

„О, колко голям длъжник съм на благодатта,
ежедневно аз съм притесняван!
Нека Твоята доброта, като верига,
да окове блуждаещото ми сърце към Теб“

Това беше гласът на моя приятел-мисионер, който пееше пред своя Господ, сам в офиса си. Той беше научил истината на този стих в Пс. 63. Под напрежението на своето изпитание, приятелят ми пееше от радост. Докато слушах, аз се усещах така, все едно че стоя на свята земя.

(Коментар: *Ботев бил силно впечатлен от личността на Апостола. В писмото си до Киро Тулеиков, Христо Ботев пише следното за Васил Левски: „Приятелят ми Левски, с когото живеем, е нечут характер. Когато ние се намираме в най-критическо положение, то той и тогава е такъв весел, както и когато се намира в най-добро положение. Студ, дърво и камък се пука, гладни от три дена, а той пее и се весели. Вечер додето ще легнем, той пее; сутрин, щом си отвори очите - пак пее. Колкото и да се намиращи в отчаяност, той ще те развесели и ще те накара да забравиш всичките страдания. Приятно е на човек да живее с подобни личности.“* *Може би не е случайно, че го наричаме Дяконът? Д.Пр.*)

Радвайте се в Бога – Пс. 63

(Пс. 63:9-11)

Песента на Давид в пустинята - Пс. 63 – съдържа едно решение, което щяло да укрепи връзката му с Господа: **той решил да се радва в Бога.**

9) „А онези, които търсят живота ми, за да го унищожат,
ще слязат в дълбочините на земята.

10) Те ще бъдат предадени на силата на меча;
те ще бъдат плячка за лисици.

11) А царят ще се весели в Бога;
всеки, който се закълне в Него ще триумфира,
защото устата на онези, които говорят лъжи, ще бъдат запушени.“ (Пс. 63:9-11 – мой превод)

Давид завършва този псалм на поклонение, с писмено описание на своята ситуация. За наша изненада - защото ст. 9 свидетелства за онези, които търсели живота му, за да го унищожат. Освен това, той е бил и обект на критика и клевети, според ст. 11. Но въпреки това, според последния стих, **посред цялата тази опасност и лишение, Давид избира радостта. Вместо да позволи на ужасните обстоятелства, в които се намирал да диктуват поведението му,** той сравнил окончателната съдба на враговете му **и празнувал своята съдба.**

Онези, които търсели да убият Давид, за да му попречат да стане цар, **осъдили себе си да отидат в гроба. Те живеели чрез меча и били орисани да умрат от меч.** Нещо повече, те нямало да бъдат почитани като герои след смъртта им; те щели да се превърнат в храна за червеите. От друга страна, на Давид бил

обещан тронът, на който по това време седял неговият враг, Саул. Давид обявява: „*А царят ще се весели в Бога*“ (63:11). Понеже бил избран и помазан, че ще бъде цар, той не се съмнявал, че неговият Господ го пази.

Вие решен ли сте като Давид да живеете отвъд баналността на религиозния ритуал? Аз ви окуражавам да насърчавате такова спонтанно взаимоотношение с вашия Бог, че вие никога отново да не падате в предсказуемият калъп на празната религия. След като веднъж сте вкусили реалното нещо, вие никога няма да бъдете задоволен с еднообразието на фалшивата набожност. Вие ще искате да бъдете в „Божие присъствие“, независимо от това, къде се намирате. То е най-освежаващото място на земята, въпреки че, понякога, можете да се намирате в пустиня.

Божие право – Пр. 9

(Пр. 9:10-11)

На пръв поглед, списъкът на притчите в Стария Завет може да прилича на тюрлюговеч от случайни мисли. Обаче по-внимателното вглеждане открива една обща тема, която ние сме склонни или да не я забелязваме, или да я пренебрегваме и това е темата на Божие абсолютно и суверенно право над Неговото създание. Чрез суверенно, аз имам предвид Божие право като Цар на вселената да управлява така, както на Него му се иска – без никакви въпроси, ограничения, отчетност или съпротива.

В нашата епоха на демокрация и управление на закона, е трудно да схванем представата за суверенитета. Предишните култури са разбирали твърде добре идеята за абсолютния суверенитет. В онези времена владетелите управлявали според своето собствено усмотрение, без да се съветват с никой и техните решения били абсолютно задължителни за изпълнение. Царете не давали отчет на никого и моралният закон на царствата им се определял от това, което те обявявали, че е правилно или неправилно. Когато съседите имали някакъв спор помежду си, те отнасяли техния случай пред царя, който тогава решавал проблема според стандарта, който му харесвал – даже когато този стандарт се сменял ежедневно, според неговото настроение. Неговото решение било окончателно; неговата дума ставала закон. Хората треперели пред лакомите, себични и неграмотни царе и копнеели за владетели, които са добри, милостиви и мъдри.

Разбира се, най-високопоставеният Суверен е Бог. Докато човешкия цар може да бъде убит, свален от трона или царството му да бъде завладяно, Бог не може да умре и Той не може да бъде свален от Неговия трон. Той не дава отчет на никого. Неговото управление е абсолютно. Неговите решения са неотменими. Нашият морален кодекс – определението на правилното и неправилното – е определяно от Неговата праведност и от непроменимият Му характер. Всички трябва да се съобразяват с Неговия стандарт или да понесат последствията от своя бунт и неподчинение. За щастие, нашият всемогъщ Цар е добър и сърдечен, милостив и търпелив.

Но нашите неприятности започнат, когато нашите желания са в конфликт с желанията на Бога и ние отказваме да признаем Неговия суверенитет и Неговото право да царува над Своето създание.

Божията гледна точка – Пр. 10

(Пр. 10:3, 29)

Тъй като нашето поколение се възхищава много от човешката изобретателност и мъдрост, ние имаме склонността да даваме на хора този вид възхвала, която заслужава единствено Бог.

- спечелена е битка – и ние даваме медали на ветераните.
- спечелена е степен в обучението – и ние аплодираме абитуриентите.
- дарена е някаква парична сума – и ние гравираме имената на дарителите на табелка.
- фирма отчита печалба през отчетния период – и ние награждаваме Генералния ѝ директор с бонус.
- писател или учен направи значим принос – и ние го награждаваме с Пулицер или Нобелова награда.
- проповед е толкова добра, че задоволява нуждите на много хора – и ние хвалим проповедника.

Аз със сигурност не възразявам против признаването и възнаграждаването на превъзходното постижение. И не виждам нищо лошо в публичното високо оценяване – но при условието, че ние признаваме Онзи, който заслужава най-високото доверие и даваме на Него най-голямата слава. Понеже Бог изработва волята Си толкова тихо и често пъти – тайнствено, Неговата справедливост и суверенитет може лесно да бъде пропуснати, а това е нещастие. Ние се нуждаем от по-голямо осъзнаване и оценка на Божие абсолютно право да управлява Своето сътворение, както и Неговото добро и съвършено царуване.

Защо? Защото когато забравим Бога, когато предоставяме на хората твърде голямо доверие, нашата гледна точка към света става деформирана. *(Коментар: Бог ясно е казал, че цялата слава принадлежи на Него. Когато прекомерно силно славим някой човек, ние всъщност ограбваме Бога, крадейки от принадлежащата Му слава. Д.Пр.)*

Соломон, който е бил – според човешкия стандарт – най-великият цар на Израел, е казал някои важни истини:

„Господ няма да позволи праведният да гладува, но ще отхвърли ненаситното желание на нечестивите.“ (10:3 – мой превод)

„Пътят на Господа е крепост за праведния, но е разруха за делата на греховния.“ (10:29 – мой превод)

Какъв е крайният извод на Соломон? **Бог царува.** Всъщност, Той е невидимата крепост на праведните, на онези, които искрено искат да задоволят Бога и да се подчинят на Неговата власт. Той е тайнствена и невидима пречка по пътя на порочните, които съзнателно отхвърлят Божията воля и преднамерено осуетяват планове Му. Но Божието суверенно управление е толкова завършено и пълно, че Той ще осъществи намеренията Си и ще възнагради верността, въпреки противопоставянето на когото и да е.

„Когато пътищата на човека са угодни на Господа, Той примирява с него даже враговете му.“ (16:7 – мой превод)

Бог е толкова могъщ, че може да почете онези, които Го задоволяват, чрез промяна на поведението на онези, които в миналото са били враждебни към почетените хора. След като всичко е казано и направено – след като планове ни бъдат изработени и обмислени, преработени, окончателно решени и разпространени – **Неговият съвет най-накрая ще бъде утвърден.**

Някои мисли за суверенитета – Пр. 21

(Пр. 21:1)

Някои хора считат, че представата за Божият върховен и пълен суверенитет е малко смуцаваща. Нека да признаем това: ние харесваме нашата независимост; намираме утешение в това, сами да решаваме какво да правим. Въпреки това, мъдреците на Израел, пишейки под влиянието на Светия Дух, **потвърдили Божията върховна власт да управлява света така, както Той иска, независимо от волята на хората:**

„Сърцето на царя е като водни канали в ръката на Бога, обръща го, накъдето Той иска“ (Пр. 21:1- мой превод)

Това е сравнителен куплет: едно нещо, е сравнявано с друго нещо. Повечето сравнителни куплети завършват със сравнение и остават така, **но тази притча завършва с декларативно твърдение, което предлага на читателя един вечен принцип.** Вижте сравнението: *„Сърцето на царя е като водни канали в ръката на Бог.“* Оригиналният юдейски текст не започна със *„сърцето на царя,“* а с *„като водни канали.“* Юдейската дума, преведена като „канал“ се отнася за бразди за напояване, започващи от водоизточник – резервоар – и стигащи до сухи и жадни райони с насаждения, които се нуждаят от напояване. Иначе казано: **„Като напоителни бразди, доставящи вода, е сърцето на царя в ръката на Господа.“**

Каква е поуката? Сърцето на царя – неговата същност, вътрешната му част, която взема решенията – е тази част, която диша и изрича становищата и политиките, която издава указите и законите. Вследствие на това, **може да изглежда, че царят царува, но всичко което казва и прави от началото до края, се намира в суверенната ръката на Господа.**

Това учение за Божия суверенитет е предмет на голям теологичен спор и то е поляризило много от изследователите. От една страна, учението подтиква някои теолози нервно да отхвърлят идеята за Божия суверенитет като „фатализъм,“ т.е. становище, че всички създания робски изпълняват предопределен сценарии, вървейки като автомати през живота, само с илюзията за избора. Обаче други изследователи приемат и потвърждават „фатализма,“ наричайки го „суверенитет или върховна власт.“ Те **отвеждат учението за Божия суверенитет до плашещи крайности,** обезценявайки приложимостта на човешката свобода, твърдейки, че каквото и да е количество човешка автономност, обезсмисля Божието суверенно управление.

А истината е, че Библията утвърждава както върховната власт на Бога, така и отговорността на отделните хора да правят мъдри избори. Веднъж Ч. Х. Спържън *(Коментар: 1834-1892 – прочут английски баптистки пастор, наричан е „Принцът на проповедниците.“ В продължение на 38 години бил пастор на огромна църква, построена специално за него, за да побира стотици и хиляди слушатели, които омагьосвал с мощните си проповеди, отличаващи се със стриктно придържане към Библията. Д.Пр.)* бил попитан, би ли могъл да примири тези две истини. Той отговорил: **„Не бих се опитал. Аз никога не примирявам приятели.“** Бог със сигурност може да промени

мотивациите на отделните хора, които искат да се бунтуват и Той, вън от всякакво съмнение, е направлявал сърцата на царете през годините – на Фараона (Изх. 10:1–2), Тиглатпаласар (747-727 пр.н.е) (Ис. 10:5–7), Кир Велики (600 - 530 пр.н.е) (Ис. 45:1–6) и Артаксеркс (465 – 424 пр.н.е) (Езд. 7:21; Неем. 2:1–8).

Въпреки това, Бог обикновено **не присвоява волята на човека**. Всички дейности и събития остават под върховния и абсолютен контрол на Бога, но Той ни дарява с променлива степен на свобода да избираме нашия път. Библията потвърждава върховната власт на Бога над всяка минута от живота ни, но въпреки това Писанията – по точно книгата Притчи – постоянно се обръща към нашата воля, призовавайки ни да правим мъдри избори.

Накрая, независимо от вашата гледна точка за Божията върховна власт и за човешката отговорност, **вие можете да бъдете сигурен, че всеки от нас ще застане пред Бога, за да даде отчет за решенията си и ние ще трябва да приемем последствията от нашите избори. Относно тази черта на Божията върховна власт, няма никакъв спор или обсъждане.**

Власт, дадена от Бога – Пр. 19

(Пр. 19:21)

Цар Навуходоносор Велики (605 – 562 пр.н.е.) се радвал на сила и привилегия, каквито никой друг човек преди него не бил притежавал. Той изградил империя, **която най-накрая погълнала две велики цивилизации – Асирия и Египет**. По онова време нито един човек не контролирал по-голяма част от света, отколкото той. Според сведенията от онова време, Навуходоносор се главозамаял от собственото си богатство и власт. Неговата позиция на най-могъщ човек на земята му дала изкривена представа за живота и за света.

„(Навуходоносор) *се разхождал на покрива на царския дворец във Вавилон. Царят размишлявал и казал: 'Не е ли велик този Вавилон, който съградих с мощната си сила за царско жилище и за славата на моето величие?' Думата още беше в устата на царя, и глас дойде от небесата, казвайки: 'Царю Навуходоносоре, на теб се известява, че царството беше отнето от теб и ти ще бъдеш изгонен измежду хората, и жилището ти ще бъде с дивите зверове на полето. Ще ти бъде дадена трева да ядеш като говедата и седем периода време ще изминат над теб, докато ти признаеш, че Всевишният владее над царството на хората и го дарява на когото Той пожелае'.*” (Дан. 4:29–33 – мой превод)

През един продължителен период от време, великият цар страдал от умствено разстройство, наречено „ликантропия“ – заблуда на човека, че е станал вълк, което го накарало да се държи като диво животно. Не можейки повече да се разхожда гордо по укрепленията на своите постижения, сега той се движел като звяр. А в края на своето изпитание царят написал:

„*В края на този период, аз, Навуходоносор, повдигнах очите си към небесата и разумът ми се върне при мен, и аз благослових Всевишния и възхвалих, и почетох Онзи, който живее вечно: 'Защото Неговата върховна власт трае вечно. Всички жители на земята са смятани за нищо, а Той върши според Неговата воля в небесното множество и сред жителите на земята; и никой не може да спре ръката Му или да Му каже: "Какво си направил?"'*” (Дан. 4:34–35 – мой превод)

Да се подчиняваме на Бога, когато служим – Пр. 16

(Пр. 16:2-3)

„*Той върши според Неговата воля в небесното множество и сред жителите на земята; и никой не може да спре ръката Му или да Му каже: "Какво си направил?"'*” (Дан. 4:35 – мой превод)

Това са думи на могъщ цар – най-богатият, най-могъщият човек на земята по онова време – и той описва Божията върховна власт, **скоро след като се срещнал с кротката покорност**. Навуходоносор изградил империя и завладял голяма част от древния свят. Думата му била закон за милиони хора. Той можел буквално да направи всяко нещо, което пожелаел. Той не давал отчет на никой човек, не никоя политическа партия, няма изборително право, няма институция. Обаче, след като Бог го преработил, земният цар, който властвал над царете, открил власт, която е по-велика от неговата собствена власт. Най-великият суверен на земята осъзнал, **че е безпомощно създание пред суверенният Цар на небото**.

Това, което е вярно за Навуходоносор и за всички царе, които вървят по неговите стъпки, остава вярно и днес. Политици, царе, диктатори, президенти, директори, надзорници, пастори, старейшини, дякони - малки и големи лидери – всички трябва да признаят, че са поданици на върховната власт на Бога.

Независимо дали владетелите харесват това или не, дали го приемат или живеят в бунт, каквито и да са, Бог най-накрая ще наложи Своя път. **Позицията на привилегия, власт или сила изисква мъдро и смирено служение.** Понеже Бог ви е дал дарът на автономността – степен на свобода на действие при вземането на решения – вие можете да изберете да се усъмните в Неговата власт или да се опитате да се противопоставите на Неговата суверенна воля, но аз има новина за вас – **Бог никога не е срещнал някой равен на Себе си. Той винаги побеждава.** Той винаги извършва нещата по Своя начин. Така че, ако имате много напрегнат и важен ден и подчиняването ви на вашия суверенен Господ **НЕ** ви изглежда толкова продуктивно, приемете моя съвет: **подчинете се, независимо от всичко.** По-късно ще се радвате. А може би и по-рано.

Когато се подчинявате, когато поставяте себе си под суверенната власт на Бога, когато търсете Неговата воля и когато откривате Неговия път, **вие правите себе си Негов съюзник.** Както мъдреците на Израел са написали преди много векове:

- 2) „*Всички пътища на човека са чисти в собствените му очи, но Господ претегля мотивите.*
- 3) *Възлагай делата си на Господа и плановете ти ще бъдат утвърдени.*“ (Пр. 16:2–3 – мой превод)

Ангелът Гавраил дойде от небето – Лука 1

Лука 1:19

Направете пътуване извън времето и пространството.

С помощта на въображението си позволете да се измъкнете от властта на гравитацията на тази планета и да отидете в пространство отвъд размера на земята – в онази мистериозна област, където живеят ангелите.

Лесно е да забравим, че ние живеем в два паралелни свята. Единият е нашия свят..осезаем и видим – свят на пътища, къщи, хамбари, дървета, езера, морета, брегове, кучета, котки, дни, нощи, народи и политици.

Другият невидим свят, също толкова реален, е пространство, което ние не можем да видим или да докоснем. Той се състои от ангели и зли сили, невидими тронове и рангове на власт. Това е духовен свят, където свръхестествените представители се движат свободно, където се водят битки. Някъде в този друг свят има две буквални места, в които ние никога не сме били: **едното е небе, а другото е ад.** Ние не можем да видим нито едно от тях и никога не сме разговаряли с някой, който е бил в едното или в другото място, **но те са реални така, както е реален и света, които ние познаваме** – светът, който сега можем да докоснем и усетим.

От спектъра на непристъпната светлина, Бог изпратил Своя ангелски пратеник Гавраил със съобщение, отнасящо се специално към народа на Израел. Четири пъти, за които ние знаем, Гавраил донасял съобщение от Бога: **два пъти до пророк Даниил относно бъдещето на Израел, 6 века по късно – до Захария, относно раждането на малкото момче, наречено Йоан** и скоро след това – **до Мария, да донесе новината за зачеването в утробата ѝ на бебето Исус.**

Ангелите работят днес толкова неуморно заети, разнасяйки Божийте призиви в невидимия свят около нас. Ако очите ни можеха да бъдат отворени, за да видим ангелските сили, ние щяхме да бъдем изумени! Всъщност, ние щяхме да бъдем развълнувани и окуражени да знам техния брой, да наблюдаваме тяхната сила и да разбираме непосредствено тяхното намерение, особено когато сме сами и усещаме отделеност от самата сила.

Суверенен Отец, небесен Цар – Рим. 8

Рим. 8:28

По времето на онова Рождество Христово, очите на всички хора били вперени в Август – циничният Цезар, който заповядал да се извърши преброяване на населението, въз основа на което да се определи размерът за още по-голямото увеличение на данъците. В такова време кой би се е интересувал от двама млади мъж и жена, които извършвали 120 км пътуване към Назарет. Би ли могло да има нещо, което да е по-важно от решенията на Цезар в Рим...или от указите на неговата кукла на конци – Ирод в Юдея? Кой би се интересувал за едно мъничко бебе, родено на един неизвестен юдеин в един мрачен обор във Витлеем?

Бог се интересувал.

Без да разбира това, могъщият Август бил само момче за поръчки за започването на „пълнотата на времето.“ Той бил пешка в ръката на Бога...само едно влакнце върху страниците на пророчеството. **Докато Рим бил зает с правенето на история, Бог пристигнал. А светът даже не забелязал.** Замаян от появата на Александър Велики...на Ирод Велики...и на Август Цезар, светът не забелязал бебето Исус.

И до сега светът се събужда.

Както и във времето на Исус, така и нашите времена са безнадеждни. Нещо повече, те често пъти са **отвлечане на вниманието** от по-голямата картина. Точно както политическите, икономическите и духовните кризи на първия век от новата ера подредили сцената за „пълнотата на времето“...така и днес, в нашите собствени безнадеждни времена, нашият Бог изтъква Своят гоблен на сувереността, за да осъществи Божествената Си воля. Наистина, времената са трудни – но те не изненадват Бог. **Той все още е суверен. Той все още е на трона.**

Рождество Христово е прекрасно време да си зададем въпроса: „**Ще се фокусирам ли аз в Исус, като центърът на моя живот и ще се държа ли здраво за Него, независимо от обстоятелствата, пред които съм изправен?**“

Политическа корупция...религиозни компромиси...икономически кризи – **те винаги ще бъдат на челната страница.** Но ние трябва да помним, че нашият Бог работи на всяка страница. **Неговата снимка никога не се появява, но отпечатъците от Неговите пръсти са по цялата карта.**

Той обещава да използва несигурните времена, за да постига Своите по-големи и по-добри намерения по целия наш свят...**както и дълбоко вътре нашите животи.**

Удивлявайки се на всичко това – Лука 2

Лука 2:6-7

Когато Мария и Йосиф започнали пътуването си в южна посока към Витлеем, вероятно те си мислели, че ще имат време да пътуват, да се регистрират за преброяването и после да се върнат у дома в Назарет, преди раждането на бебето. Времето било благоприятно и магарето носело техните провизии, но пътуването било по-продължително, отколкото те очаквали. Мария скоро щяла да роди.

Когато стигнали до Витлеем, Мария била изтощена. А за да бъде положението още по-лошо, малкото градче било препълнено с пътници. Йосиф потърсил място за спане...нищо. Едно добро семейство се съгласило да им позволи да пренощуват в обора. Това било непочистено място, но поне нямало да бъдат отвън през нощта. Няма съмнение, че малък огън е затоплял студения нощен въздух.

Когато се настанили, Мария седнала да почине, а Йосиф отишъл да извърши процеса на регистрирането за преброяването. Твърде скоро, мощна и тъпа болка сграбчила корема на Мария. Тя панически извикала да дойде Йосиф, но той нямало да се върне в продължение на часове. Мария била свидетелка на много раждания на бебета, поради което се успокоила и подготвила нейния малък подслон за раждането на бебето. Резервна долна риза щяла да бъде Неговата пелена, а малко легло от свежа слама в яслата за животните, щяло да бъде люлката на новороденото бебе.

Когато се свечерило, родилните болки се усилили и зачестили. Йосиф се върнал от градската данъчна служба и открил, че Мария пъшка поради много болка. С нищо не могат да бъдат сравнени родилните болки. Нищо не е толкова силно. Нищо не е толкова безнадеждно.

Може би е било посред нощта, когато Йосиф поставил мъничката Надежда на Израел в ръцете на Мария. Защото в продължение на 9-те месеца преди Неговото раждане, Мария говорела на бебето, пеела Му, усещала движенията Му и очаквала денят, когато най-накрая ще може да Го докосне. Сега тя погледнала в очите Му – **Емануил, „Бог с нас.“**

Трудно е да знаем, дали в тези първи часове Бог е дал на Мария кратко предчувствие за бъдещите години, когато друг (Йоан Кръстител, Д.Пр.) ще посочи към нейния Син и ще каже „**Ето Божието Агне, което отнема греха на света!**“ (Йоан 1:29)...или **когато това обещание бъде изпълнено и мечът на емоцията ще пронизе собствената ѝ душа.**

Очаквани или не, онези дни със сигурност щели да дойдат. **Малкото Агне на Мария е било предназначено за жертвоприношение.** Но в онази нощ тя прегръщала бебето си, целувала меките му бузи...и тихо плачела, **удивлявайки се на всичко това.**

Поздравете превъплътеното божество – Мат. 1

Мат. 1:23

В тази тиха зимна нощ се случило нещо...нещо необичайно...нещо свръхестествено. Овчарите се втурнали към Градът на Давид и намерили техния Спасител, точно така, както ангелът им казал...повит и лежащ в ясла. Това бил Обещаният, Месията! **Най-накрая Бог дошъл да живее с хората Си, но по толкова неочакван начин.**

Но кое е било това свято Дете, в което се вглеждали овчарите? Не правете грешка: **То било превъплътеното божество.** Новороденият Исус съществувал в изминалата вечност като Божият Син. Той бил еднакъв, връстник и съществуващ с Бога Отец и Бог Светия Дух. Но Исус се отказал от привилегиите и удоволствията на Своето съществуване на небето, когато взел на Себе си ограниченията на човечеството (Фил. 2:6-7). Във вечността Самият Исус доброволно изоставил правата и незаменимите неща на живота, какъвто Той познавал и съществуването, на което Той се наслаждавал; **Той се отказал от този вид живот,** казвайки на Отца: „**Аз ще отида.**“

Къде ще отиде? Във Витлеем. Той „**взе на Себе Си образ на слуга и беше направен подобен на хората.**“ (Фил. 2:7 – мой превод) Позволете си да си представите това, което са видели овчарите. Там е Той, бебето. Виждате ли десетте пръстчета на ръцете и на краката Му? Чипото му носленце? Можете ли да чуете плачът Му? Това е човек. В това свято дете е началото на земен живот. Вгледайте се дълбоко в очите Му и вижте началото на самият живот.

По-късно този бог-човек, напълно уникален в Неговата природа и в съвършения живот, който Той е живял, като „**смири Себе Си и стана послушен до точката на смъртта, даже смърт на кръст.**“ (Фил. 2:7 – мой превод) Не е ли изумително това? **От всички начини да умре, Той умрял на кръст – най-унизителният и болезнен начин на умиране.**

Божият Син принизил Себе Си. Той облякъл плътта на бебе и умрял с унизителна смърт. Вследствие на това, Бог Отец „**Го превъзвиси.**“ (Фил. 2:9) Един ден всички ще коленичат в преклонение пред възкръсналия Господ, „**за слава на Бога Отец.**“ (Фил. 2:11)

Всичко това е за Неговата слава. Какъв план! Какво изпълнение! Какво съвършено и величаво опаковане! **Богът-човек.** Исус е изцяло Бог и изцяло истински човек, **две различни природи в една личност, завинаги. Ето, такава е бебето в обора.**

Донесли Му тамян, злато и смирна – Мат. 2

Мат. 2:11

Какво дарявате на млад цар? След като изминали повече от 800 км, за да видят детето Исус, ясновидците донесли злато, тамян (ливан) и смирна. Защо са донесли тези дарове? Какво означават те за Исус? **И** какво са искали да кажат ясновидците чрез тях, когато му ги дали?

Злато. Ясновидците, още преди да били пристигнали в дома на Исус **знаели, че търсят цар.** Като хора, които признавали Исус като суверенен владетел, те донесли дар, който подходил на някой, който има ранг и власт. Златото отдавна е било използвано като общоприет еквивалент за обмяна – или във формата на монети или въз основата на теглото на златното кюлче. Чрез златото, ясновидците донесли много скъп дар, символ на жертва от тяхна страна като поклонници. **Златото олицетворявало тяхната готовност да дадат всичко на Бога, защото единствено Той е достоен.**

Тамян. В Стария Завет покланящите се пред Бога поставяли издушена смола тамян в кадилниците, за да направят приношения в храма. При горенето си, тамянът отделя ароматно ухание, което изпълва помещението със силен аромат. Донесеният от ясновидците тамян демонстрирал, че те признават Детето не само като цар, но и като Свещеник, който ще се застъпи за хората пред Бога. **По този начин тамянът бил символ на смирението на ясновидците пред Детето, признавайки зависимостта си от свят и справедлив Бог.**

Смирна. Древните хора употребявали смирна, когато балсамирали умрелият и то този начин направили дар, **който бил особено подходящ за Исус, чиято смърт щяла да промени историята.** Въпреки че ясновидците най-вероятно не са имали представа за смъртта, с която Исус щял да умре, дарът показвал важността на смъртта на Исус.

Всъщност, когато Йосиф от Ариматея и Никодим свалили Исус от кръста и подготвили тялото Му за гробницата, те използвали течност, която била смес от алое и смирна. Лепливостта на тази смес щяла да помогне да се задържат помежду си слоевете на тъканта за повиването на тялото.

Царят получил златото, Нашият Застъпник получил тамяна. А тялото на Онзи, Който умрял на кръста,

било повито със смирна от Неговите приятели. **Даровете на ясновидците за Исус показвали към съвършената уникалност, прослава и самопожертвувателно служение на Господ Исус.**

Аз чух камбаните на Рождество – Фил. 2

Фил. 2:6-11

Някога живял един фермер, който се отегчил от всичко, свързано с Рождество и с всички християнски неща.

Късно в една студена земна нощ той седял самотен в къщата си и четял. В тишината чул странно блъскане по вратата откъм задната страна на къщата. Включил осветлението. За негова изненада, птички, които били направили гнезда в близкото дърво, летейки се блъскали в стъклото, все едно, че чукали да влязат вътре. Оказало се, че клонът, на който били направили гнездата си се счупил и паднал под тежестта на вледенилия се сняг. Фермерът ги съжалил.

Обул ботушите си, облякъл дебелото си палто и с бутане успял да отвори вратата, поради напора на бурята отвън. Газейки в дълбокия сняг той стигнал до обора, отворил вратата и започнал да се чуди как да накара изплашените птици да влязат вътре на топло и безопасно място.

Направил голямо гнездо от сено, но те не искали да дойдат. Разпръснал трохи по пътеката от дървото до обора, но те не тръгнали след него. Опитал се да ги напъди, за да влязат вътре, но те само се разпръснали. Даже запалил две свещи в обора, надявайки се, че допълнителната топлина ще ги привлече. Но за птиците той бил само нещо, което ги плаши. Той не знаел техния език, не знаел нищо и за техния свят.

Мислел си: „**Само ако имаше някакъв начин да стана птица. Даже само за няколко минути, аз щях да мога да им кажа колко много съм загрижен за тях. Бих могъл да ги вкарам в обора и те щяха да бъдат на топло и безопасно място.**“

В този момент, както само Бог може да планира това, църковните камбани започнали да звънят в далечината. Фермерът внезапно си спомнил, докато погледнал часовника си и проверил датата, че е било сутринта на Рождество.

И тогава той разбрал смисъла на Рождество Христово. Не може да има никакво сравнение между това, човек да стане птица и Бог да стане човек. **Ето това е направил Спасителят – Той дошъл да спаси самият фермер и цялото човечество от студа на греха.** Там, в дебелият сняг при задната врата на къщата, той коленичил, смекчавайки сърцето си и се върнал при Господа своя Бог.

Войната със злото – Пс 91

Пс. 91:1-16

Вражеска атака? Имаше период в живота ми, **когато аз няхах врагове.** Но когато започнах служението, **това се промени.** Не би трябвало да е изненадващо, че много хора, които служат на Бога като църковни служители, стават обекти на демонични атаки, особено онези, които служат в райони, където силите на тъмнината са нещо обичайно. Но атаките на врага по никакъв начин не се ограничават само тези тъмни ъгълчета на света. Врагът работи неспирно навсякъде, където може да намери пукнатина във взаимоотношенията, за да я използва или греховен навик – за да го подвежда. **Колко благодарен съм за тази песен в Библията!** Тя и няколко други текстове в Библията, идват да се сражават с вражеските атаки и ни дават надежда устоим на тях.

Всяка древна песен, както и всеки велик химн, има свой специален тон. Великолепният химн „Как е възможно това“ има тон на увереност. Прекрасният химн „Води ме, О, велики Йехова“ има тон на зависимост и доверие, а химнът „Аз съм Негов и Той е мой“ има тон на любов и приемане. И Пс. 91 има уникален тон в посланието си. Ние откриваме това, когато го четем и търсим думите или фразите, които съобщават подобни мисли. Нека направя списък на някои от тях:

- ст. 1: подслон
- ст. 2: убежище,..крепост
- ст. 4: убежище...щит
- ст. 5: нощен страх...стрела...денем
- ст. 6: мор...унищожение
- ст. 7: хиляда могат да падат
- ст. 9: убежище

ст. 11: пазя

ст. 15: избавям

Малко са съмненията за тонът на Пс. 91; това е война, битка, конфликт, борба. Песента за битка предава атмосферата на ежедневна вражеска атака. А кой е врагът? Националните врагове на Израел? Не. Човек, който се противопоставя на авторът? Не вярвам, че е така. Дали е истинска, видима война на кърваво бойно поле? Не, съмнявам се в това. Вижте още няколко стиха, докато откриваме кой е врагът:

ст. 3: ловецът

ст. 8: нечестивите

ст. 10: зло

После разгледайте обещанието за помощта на ангелите (91:11–12) и за Божието избавление (91:14–15). Когато съберем заедно цялото доказателство, аз мисля, че то създава здраво основание да приемем, че песента **е за оцеляването на атаките на нашите духовни врагове, Сатана и неговите демони**. Тя говори за битка в невидимата духовна сфера. Това обяснява нуждата ни от ангелска и Божия намеса. **Понеже нашият свръхестествен враг идва при нас със свръхестествена сила, ние се нуждаем от свръхестествена помощ.**

За нещастие, тук нямаме нито място, нито време за да изследваме целия спектър на вражеските атаки, но един или два примера ще ни помогнат. **Има хора, чието присъствие пулсира със зло. Ако сме близо до тях, това развързва потискащи сили, които са плашещи и неизбежни.** Среждал съм такива хора и никога не съм забравил атаките им. Често пъти хората разпространяват умопомрачителни окултни практики и са силно зависими от наркотици. Виждал съм свръхестествени и даже чудати неща да се случват в семейството ми в такива времена. **Кошмарни сънища, изблици на съпротива и раздразнителност, силна потиснатост, странни инциденти и нехарактерна брачна дисхармония могат да последват след появата на тези атаки.** Потръпвам, когато си припомням тези ужасни времена.

Не всички демонични атаки са явни. Всъщност, повечето са почти незабележими и коварни, **като например настройването на хората един срещу друг или държането на някой привързан към греховен навик, за да унищожават живота на всеки, който познават.** Преди няколко години аз свидетелствах за грехът на двама души, който разтrese две иначе стабилни служения чак до техните основи.

Имайте това предвид, когато изследвате Пс. 91. Тонът е военен, а врагът е нашият зъл противник, който идва при нас с упорита регулярност. Ще ви представя 4 ясно различими части на тази песен за Божието избавление от свръхестественото зло:

1. Запазване посред Зло (91:1–4)
2. Поведение към Зло (91:5–10)
3. Подпомагане против Зло (91:11–13)
4. Безопасност от Зло (91:14–16)

Божията предпазваща грижа – Пс 91

Пс. 91:1-2

Първият стих на Пс. 91, песен за битката със силите на злото, установява контекста и темата на всичко, което следва след него. Нека да разгледаме по-подробно тези два стиха.

Предпазване посред злото

Никога не трябва да забравяме, че вярващите в Господ Исус Христос **не са извадени** от присъствието на греховността. Всъщност, нашият Спасител се е молил специално: „**Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия**“ (Йоан 17:15). Въпреки, че е трудно да разберем причината, **Бог е планирал ние да продължим да живеем във враждебна, греховна и не-християнска световна система (kosmos).** Той преднамерено **не ни е извадил** от атмосферата на враждебност. Вместо това, Той обещал да ни предпазва по време на конфликта. **Той направил възможен план за защита, а не за отделяне.** Бог не се интересувал от нашето отделяне, скрити далече като отшелници, а точно обратното – от нашето смело живеене на фронтната линия, искащи неговата защита посред зла околна среда.

За да се наслаждаваме на изгодите от защитата, ние трябва да живеем в светлината на Пс. 91, който използва аналогия и метафора, за да съобщи духовни истини. Тайната на оцеляването е „**да живеем в подслона на Всевишния**“ и „**да пребиваваме в сянката на Всеомогъщия.**“ Думата „**живее**“ (Пс. 91:1) е превод на юдейската дума *yashav*, означаваща „**да оставам, да седя, да пребивавам.**“ Думата представя идеята за „**постоянство, неизменност и дълготрайност.**“ Иначе казано, думата „живее“ означава образно казано „**да живеем в постоянно общуване с, ежедневно да извличаме мощ от.**“ По същия начин, някой може да „живее на земята“ и ние сме окуражавани да искаме от Бога да задоволява нуждите ни. **Това изисква поведение на**

постоянно усещане за присъствието на Господа и за Неговото участие в живота ни. Тази представа е подкрепяна и от думата „подслон“ в ст. 1. Тя е превод на юдейската дума *sathar*, означаваща „пещера, прикритие, тайно скривалище.“ Група войници, скрити в тила на вражеските линии, трябва да намери място, за да стои там скрита от погледа и така да бъде в безопасност от врага. Казано е, че Господ трябва да бъде нашето укритие, където можем да намерим безопасност и почивка.

Преди да продължим по-нататък, искам да подчертая, че Пс. 91 е написан **за „пребиваващите“**. Той обещава спасение и защита **не на всеки човек**, а на „пребиваващите“ – на онези, които ежедневно извличат по навик мощ от техния Господ, като запазват интимната връзка и близостта си с Него. **Не забравяйте това!**

В последната част на ст.1 ни е казано, че когато това близко общуване е запазвано и поддържано, ние ще „пребиваваме в сянката на Всемогъщия.“ Тук срещаме друга юдейска дума *lūn*, означаваща „да квартирувам, да прекарвам нощта.“ Тя представя идеята „за периодична почивка или за престой за пренощуване.“

Какво всъщност ни казва ст.1? Просто казано, следното: Ако ние, които познаваме Господ Исус Христос, **пребиваваме в съзнателно общуване с Него** (изповядаме греховете си, забравяме ги и живеем в постоянна зависимост от Него), ние ще се наслаждаваме на изгодите от живеенето под предпазващата грижа в онези случаи, когато се нуждаем от почивка и пребиваване. Ако продължаваме да вървим постоянно с Него, ние можем да разчитаме на Него и на Неговото избавление в периодичните моменти, когато живота ни става труден. Песента продължава да развива идеята за безопасност и убежище от атаките на Сатана, с картини от война. „*Ще кажа на Господа: 'Мое убежище и моя крепост, мой Бог, на Когото аз уповам!'*” (91:2 – мой превод)

„Убежище“ е място за почивка. А „крепост“ е място за отбрана. Забележете, че това **не казва**, че Бог **ще предостави** тези неща. Тук е казано, че Господ **е** тези неща. (Коментар: Т.е. тези неща са на наше разположение, но от нас зависи дали ще пребиваваме в тях. Ако не правим това, тогава за нас важи поговорката: „Вода гази, жаден ходи.“ Д.Пр.) Поради това е важно нашето пребиваване в Него; **единствено в Него ние можем да намерим почивка и защита.**

Отделете време, за да разгледате последната дума в ст. 2: „уповавам.“ Тя е превод на същата дума, която е използвана в Пр. 3:5: „*Уповавай на Господа с цялото си сърце и не се облягай на собственото си разбиране.*“ (мой превод)

Това е призив за 100% упование. Строителен работник, работещ на 40-я етаж над градската улица зависи от едно въже, което го пази да не падне, ако загуби равновесие. Той уповава, че на въжето и предпазния колан ще го подкрепят в спешен случай. Той е длъжен да постави 100% от упованието си върху обезопасяващата екипировка. **Такъв вид упование иска Господ от нас.**

Какво прави Бог? – Пс 91

Пс. 91:3-4

Първите два стиха от Пс. 91 описват **верният характер на Бога**, а ст. 3 и 4 описват **какво прави Бог**. Псалмистът назовава 3 действия, които Господ прави за нас:

- Той избавя: от примката на ловеца и от смъртоносния мор
- Той покрива: с перата си/под Неговите крила
- Той защитава: чрез верността Си.

Структурата на юдейското изречение ни дава възможност да посочваме конкретните важни неща в изречението. В този случай, подчертаната част в ст. 3 и 4 е „**Той**.“ Ние можем да кажем: „Единствено Той“ или „Той е – никой друг!“ Практично говорейки, вие няма да намерите никакво абсолютно съдействие или избавление от никой друг, освен от вашия Господ.

А сега нека да разгледаме едно по едно конкретните действия, които Бог извършва, за да ви запази и поддържа, когато врагът атакува. Псалмистът описва 3 действия, използвайки 3 различни аналогии.

1. **Той освобождава от примката на ловеца.** Първата аналогия представя птица, която е попаднала в примката на ловец, която я е подмамил с нещо, от което птицата се нуждае. Тълковният ми речник казва, че примка е „нещо, чрез което някой е заплетен, някакво измамно действие.“ Думата „избавя“ е превод на юдейската дума *natzal*, означаваща „да отделя, да извадя.“ Това подсказва, че птицата вече е била измамена от примката и е била уловена. Очаква я сигурна смърт, както се казва във фразата „гибелен мор.“ Буквално, „от смъртта на унищожението.“ В един от преводите на Библията е казано „насилствена смърт.“

2. **Той покрива с перата Си, под крилата Си.** Тук Господ е описан като птица, която се грижи за пиленцата си. В Пс.36:7 и 57:1 се споменава защитата, която имаме под „крилата“ на нашия Господ. Когато

се появи опасност, малките патенца и гъски тичат бързо при майка си, която прави покривало с крилата си. После майката започва да се върти, за да защити малките си от всеки хищник.

3. **Той защитава чрез верността Си.** В ст. 3 и 4 псалмистът е описал защитата на нашия Господ по 3 различни начини. Първо, в изречението за ловеца. Второ, в сцената на птица и нейните пиленца. А сега, **в сцената на битка**. Тук той ни уверява, че ние сме пазени чрез Неговото вярно присъствие. Юдейската дума за „щит“ изобразява защитна преграда, която е достатъчно голяма, за да запази воин от градушка от стрели. Юдейската думата, преведена като „крепост“ означава „обграждане“. То може да е във вид на голям щит, но може да означава и вид каменна преграда, като укрепен насип или крепостна стена.

Независимо от конкретния вид, идеята е същата: в разгара на битката, когато вражеските атаки станат твърде силни, за да бъдат понесени, **верността на Бога е тук за ваша защита**; **скрийте се зад Него**.

Искане на убежище в Бога – Пс 91

Пс. 91:5-10

В Пс. 91:1-4 авторът потвърждава, че Господ е негово убежище, когато е атакуван от злите сили. Сега, в 91:5-10 той измерва силата на своя враг и пресмята шансовете си (или нашите шансове) да оцелее в битката. (Вижте надпис на задната броня на една кола: „Ние осигуряваме 100% шанс за победа.“)

Манталитет (начин на мислене) към Злото

По-голямата част от песента е написана във 2-ро лице единствено число, все едно че е написано специално за един човек. **Това не е далече от истината**; **тя е била написана за вас!** Започвайки от ст. 5, авторът прави една серия от предсказания за вас, предполагайки, че вие сте се доверили на Господа и отивате при Него за убежище от врага. Ето неговите предсказания:

„**Ти няма да се боиш**“ (91:5–6). Вижте описателните думи, които рисуват портрета на тактиките на врага: страх...стрела...мор...погибел. Всички те описват сатанински и демонични атаки срещу нас. Забележете също, че тези атаки се извършват по всяко време на деня или нощта. **Нищо няма да попречи на нашия враг да ни изплаши!** Заплахата е един от най-острите му стрели на измамата.

Но псалмистът уверява, че вие няма да се уплашите, защото истината на Божията вяроност ще ви обвие като топло одеяло през зимата. Докато врагът неуморно изстрелва стрели към вас, вие сте безопасно обградени от каменната стена на Божията крепост. Псалмистът ви е поставил да стоите на парапет, високо над обсега на изстрелваните към вас стрели. Вие наблюдавате в пълен мир, когато хиляди ракети падат плачевно, преди да ви достигнат.

„**Твоята вяра ще победи, докато други падат**.“ (91:7–10). Аз виждам вяра, написана между редовете, а вие? Нашият Господ очаква ние да стоим здраво върху Неговото Слово – Неговите обещания – Неговата сила. Прочетете Еф. 6:10–11, 16 и ще видите, че „щитът на вярата“ е способен да отклони всяко нещо, което лукавият ще хвърли срещу вас. **Помнете**, че **вярата изисква** наличието на **обект**. (*Коментар: Сравнете вярата в реалният Бог, с вярата в някаква утопична идея, като например в комунизма или в прогреса на човечеството. Д.Пр.*) Има поне 4 конкретни Библейски истини за христианина, **които той може да поиска от Бога**, когато е обект или иска да бъде освободен от сатанински/демонични атаки.

1. **Кръстът**. Идете при стихове, които обявяват поражението на Сатана на Голгота и ги прочетете гласно. (Виж Кол. 2:13–15, Евр. 2:14–15 и 1Йоан 3:8.)

2. **Кръвта**. Когато обмисляте и искате поражението на Сатана на кръста, спомнете си конкретни текстове, отнасящи се до кръвта на Господ Исус Христос. (Виж Рим. 5:8–9 и Откр. 12:10–11.)

3. **Името**. Когато търсите избавление и сила по време на битката, гласно кажете цялото име на Господ Исус Христос като ваше убежище и суверенен Бог. (Виж Пр. 18:10 и Фил. 2:9–10.)

4. **Словото**. Стойте здраво върху писаното Божие Слово, както е направил Господ, когато Дяволът го изкушавал да се предаде на неговата измама. (виж Мат. 4:4, 7, 10 и Еф. 6:11, 17.)

Ако използвате това като практическо ръководство и ако изискате всяко едно от горните 4 неща с вяра, вие ще установите, че живеете на височина, която е недостижима за вражеските атаки.

Тактическо предимство – Пс 91

Пс. 91:11-16

След като предсказал вашия успех в битката против атаките на дявола (Пс. 91:5-10), този псалм продължава с няколко ангажименти от Господа. Той обещал да ви даде тактическо предимство, което

авторът на псалма изброява в последните стихове.

Предимство против страха

Бог обещал да изпрати ангелско съдействие, когато се подложени на атаки от свръхестествените области. В това има логика. Сатана и демоните са свръхестествени същества – каквито са и ангелите. Ние се нуждаем от свръхестествена помощ, когато имаме работа със свръхестествени врагове. В ст. 11-13 авторът описва 3 конкретни дейности на ангелите в наша полза.

1. **На ангелите е „заповядано“ за нас** (91:11). Думата „заповядано“ е превод на юдейската дума *tzawa*, която означава „да назнача, да определя, да поставя, да дам заповед за.“ В други текстове в Библията се казва, че Господ всъщност е назначил ангели – небесни бранители – да ни оказват съдействие, когато сме атакувани от свръхестествени сили (Мат. 18:10; Деян. 12:15).

2. **Ангели ни „пазят“ във всички наши пътища** (91:11). „Пазят“ е превод на юдейската дума *shamar*, която означава „да пазя, да бдя, да наблюдавам, да закрилям, да се грижа за.“ Ангелите надзирават хората на Бога. Като безмълвна стража те охраняват онзи, които търси укритие в Господа, запазвайки нашия път.

3. **Ангелите ни „носят“ в ръцете си** (91:12). Глаголът „нося“ е превод на юдейската дума *nasah*, която означава „да вдигам, да нося, да поемам.“ В контекста на Пс. 91, ангелите се грижат за вашите умствени, емоционални и духовни нужди, за да не бъдете превзет от измамата на дявола и неговите любимци.

Запазване от Зло

В продължение на 13 стиха авторът говореше директно към вас. Сега говори Бог, ангажирайки Себе Си към 6 обещания в отговор на вашето търсене на укритие в Него.

- Аз ще го избавя (91:14).
- Аз ще го поставя в безопасност на високо (91:14).
- Аз ще му отговоря (91:15).
- Аз ще бъда с него в беда (91:15).
- Аз ще го избавя и ще го прославя (91:15).
- Аз ще го наситя (91:16).

Какъв списък с обещания! От Божията уста през писалката на псалмиста до нашите очи. Тези обещания са ваши да искате тяхното изпълнение. Господ казва, че онези, които Го познават имат тази сигурна надежда в Него. Юдейската дума, преведена като „любов“ е необикновена и се среща рядко. Най-често е използвана по отношение на „прилепване на нещо към нещо.“ Тя представя идеята за прилепването на седло към коня. Подходящо е началото на ст. 91:14 да бъде преведено така: „*Понеже той се прилепи любовно към Мен.*“

Дарът на работата – Пр. 12

Пр. 12:24

Много хора живеят с представата, че трудолюбието е проклетие. Някои даже се опитват да цитират Библията, за да подкрепят твърдението си, че работата е тъжна последица от Грехопадението на Адам в Райската градина. **Грешка.** Преди грехът да беше влязъл в света, преди неподчинението на Адам да беше подчинило света на последствията от греха и когато общата невинност все още преобладаваше, **Бог възложи на човечеството задачата да обработва градината, да изпълва света и да владее над земята** (Бит. 1:28; 2:15)

Работата не е проклетие. Точно обратното, тя е дар от Бога. Той дарил човечеството с честта да се превърнат в вицецарале над земята. Обаче грехопадението на човечеството превърнало работата в бреме. Когато Бог се противопоставил **на Адам, на когото възложил отговорността** да греха на двамата, Бог изрекъл няколко проклетия. Едно от тях се отнася за земята:

17) „*Тогавна на Адам, Той каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, казвайки: Ти няма да ядеш от него; проклетата да бъде земята заради теб; с усилен труд ще се прехраняваш от нея, през всичките дни на живота си.*“

18) *Тръни и бодили ще ти ражда; и ти ще ядеш полската трева.*

19) *С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея беше взет; понеже ти си пръст и в пръстта ще се върнеш.*” (Бит 3:17–19)

Английската дума „проклетие“ е прекалено много опитомена, за да изрази точно това, което означава оригиналната юдейска дума *arar* - “да обвържа (със заклинание), да ограничи с прегради, да направя безсилен да се съпротивлява.“ **Бог предупредил Адам и Ева, че неподчинението ще донесе смърт, че нежелани последствия ще бъдат резултата от греха.** **Когато те не се подчинили, творението започнало да върви по дългия, бавен и мъчителен път на смъртта, който продължава и сега** (Рим. 8:19–22). Светът стана

изопачен, редът стана объркващ, взаимоотношенията страдат от борба и работата се превърна в бремене. Въпреки, че Бог беше сътворил света да отговаря на грижовната ръка на хората, сега всичко се съпротивлява на нашите опити да го подчиним. Ако плевелите не задушат реколтата си, вредителите се опитват да я изядат преди жътвата.

Проклятието, което последвало Грехопадението е и зад кавгите – дразненията, приличащи на тръни и бодили – които сега осуетяват работата ни. **Самото работа е привилегия**. Тя е и предизвикателство към мързела, тя е отговорът на скуката и досадата, тя е възможност за лично израстване и развитие, и е заслужаващо място, в което човек да вложи енергията си. И, може би най-важното от всичко друго – **работата обезпечава физическите ни нужди**.

Да побеждаваме инерцията – Пр. 6

Пр. 6:9-11

Навсякъде в Библията ние сме окуражавани да бъдем прилежни и трудолюбиви хора, ангажирани с житейските задачи, които трябва да изпълним. **Но някои хора не считат, че това е привилегия, а е бремене**. За тях ежедневното отдаване на мързела е неоспорима реалност. В продължение на няколко дни ще разгледаме отблизо тази практическа напасть.

Във всички места в Библията, в които се говори за мързела, никое от тях не е по-красноречиво от Притчите на Соломон. Сред думите, които той използва за мързела, изглежда най-употребявана е думата „мързеливец, ленивец.“

Следващите няколко дни ние ще ги изследваме заедно и ще определим кои са начините за избягването на грешките на мързеливеца.

- **На мързеливеца му е трудно да започне.**

9) „Докога ще лежиш, о, мързеливец?“

Кога ще станеш от спането си?

10) *Малко да поспя, малко да подремя,*

малко да сгъна ръцете си за почивка` -

11) *Така бедността ти ще дойде като скитник*

и немотията ти – като въоръжен мъж“ (Пр. 6:9–11 – мой превод)

Може би е добре преди да продължим, вие отново за прочетете статията в този том - **Изследвайте сърце си - Пр. 13 (Пр. 13:4)**. Нека да говорим откровено: **мързелът се фокусира в пречките и винаги намира извинения и оправдания за да не бъде свършена работата**. Мързеливите хора просто изглежда, че не могат за си завъртят ръкавите и с ентузиазъм да започнат да работят.

В допълнение към вече споменатите причини за отлагането на изпълнението задачата, бих могъл да добавя следното: **обемът на работата често пъти може да изглежда плашещо голям**. Нищо не може да ме спре по-бързо от желанието ми да работя, отколкото усещането, че бъда претоварен. Самото обмисляне на всички подробности и на огромното усилие, изисквано от работата, е изтощаващо. Вместо това, започва да ми се иска „*малко да поспя, малко да подремя.*“ За да облекча това бремене, аз считам, че е полезно **да разделя** цялата работа на по-малки и изпълними части, и да започна да изпълнявам първата част, която е относително лесна за извършване. Правенето на това ми помага **да започна**. Ако мога да победа инерцията на застой и да започна да изработвам труден проект, инерцията на движещата сила която съм задвижил, ми помага да продължа.

В друг случай установявам, че ми е трудно да започна изпълнението на огромен проект, **защото не знам откъде да започна**. Безпокоя се, че ако не извършвам нещата в правилната последователност, това ще ми създаде повече работа и така задачата ще стане още по-трудна за завършване. Но ако твърде дълго се съмнявам „*бедността ще дойде като скитник*“ **и така, аз никога няма да направя нищо**. Понякога установявам, че е най-добре просто да скоча и да започна да работя. Тогава, неизбежно, аз бързо добивам усещане откъде би трябвало да започна и в мозъка ми бързо изплува план за извършване на работата. Може да съм пропилял известно усилие, **но поне изпълнението на проекта е започнало**.

(**Коментар:** В края филма „Пътят към храма“ на руския режисьор Инокентий Смоктуновски, главният герой, който през целия филм се мъчи да намери един храм, върви по междуселски път, среща един старец и го пита къде е пътят за храма и старецът му отговаря: „**Пътят към храма се прави с ходене**.“ Д.Пр.)

Голям разговор – Пр. 13, 21, 26

Пр. 13:4; 21:25–26; 26:15

Соломон и мъдреците на Израел открили 6 характерни черти на мързеливеца. Наша отговорност е да открием тези грешни наклонности, да изследваме себе си, за да видим дали те са пуснали корен в нас и после да им се противопоставим с специални поведения, които ни научават как да бъдем усърдни и верни в изпълнението на нашите отговорности. Според книгата Притчи:

Мързеливецът е неспокоен: Той/тя може да имат желания, но бедата е в тяхното осъществяване.
*„Душата на мързеливеца копнее, но не придобива нищо,
 а душата на трудолюбивия е наситена“* (Пр. 13:4 – мой превод)

25) *„Желанието на ленивеца го умъртвява, защото ръцете му отказват да работят;*

26) *През целия ден копнее, а праведният дарява и не му се свиди.“* (Пр. 21:25–26 – мой превод)

Не е необичайно мързеливите хора да са извънредно умели и много изобретателни личности, които притежават голям потенциал. Те могат да говорят и да мечтаят, и даже да скицират план на играта, но им липсва дисциплината да преследват и осъществяват идеята си. Както току-що прочетохме, тяхното „*копнее*“ продължава „*през целия ден*“, но почти нищо не е осъществявано. Когато бъдат притиснати да обяснят защо е така, техните оправдания са доказателство, **както за творческите им възможности**, така и **за нежеланието им** да осъществяват тези възможности.

Според наблюдението ми на хората през годините, този вид мързел е резултат от следните 3 възможни недостатъци:

Липса на самоувереност

Наличието на силно чувство на съмнение в собствените възможности може да е придружено от страх за демонстриране на некомпетентност. Но истината е, че на всеки човек му липсва някакво ниво на увереност да опита нещо ново и неизпробвано. **Хората, които не искат да станат мързеливци, избират да вървят напред с очакването, че докато опитват, не успяват, анализират и израстват, те ще развият уменията, които са нужни, за да успеят.**

Липса на умение

Мързеливите никога не правят нещо, ако нямат пълната гаранция още от началото, че няма да сгрешат. Ако им липсват нужните умения, те се само-утешават с илюзорни планове и жалки уверения, че биха могли да успеят „само ако.“ **Хората, които не искат да станат мързеливци, признават собствената си липса на квалификация, но решават да придобият уменията, от които се нуждаят, за осъществяване на целите си.**

Липса на желание

Мързеливите са самодоволни хора. Не бъркайте **доволството** със **самодоволството**. За разлика от **хората, които са доволни от това, което имат**, мързеливите се чувстват предопределени да имат по-голямо богатство и притежания, но самите те нямат желание да направят това, което е нужно, за да ги придобият. Хората, които са доволни, се чувстват удовлетворени от това, което са постигнали, **независимо от материалната награда**. А мързеливите искат наградите заради тежката работа, без да са вложили изискващото се усилие.

*„Мързеливият потапя ръката си паницата;
 но го мързи да я върне отново в устата си.“* (Пр. 26:15 – мой превод)

За да избегнете чувството на мързеливия за предопределеност, **стремете се към достойни цели, без да мислите за богатство или притежания. Инвестирайте себе си в нещо стойностно, смислено и заслужете задоволството от постижения, които отдават почит на Бога.**